НОСИТЕЛ НА НАГРАДАТА „ФИЛИП ДИК“

САЙМЪН МОРДЪН

СТЕПЕНИ НА СВОБОДА

ТРЕТА ЧАСТ ОТ ПОРЕДИЦАТА „МЕТРОЗОНАТА“

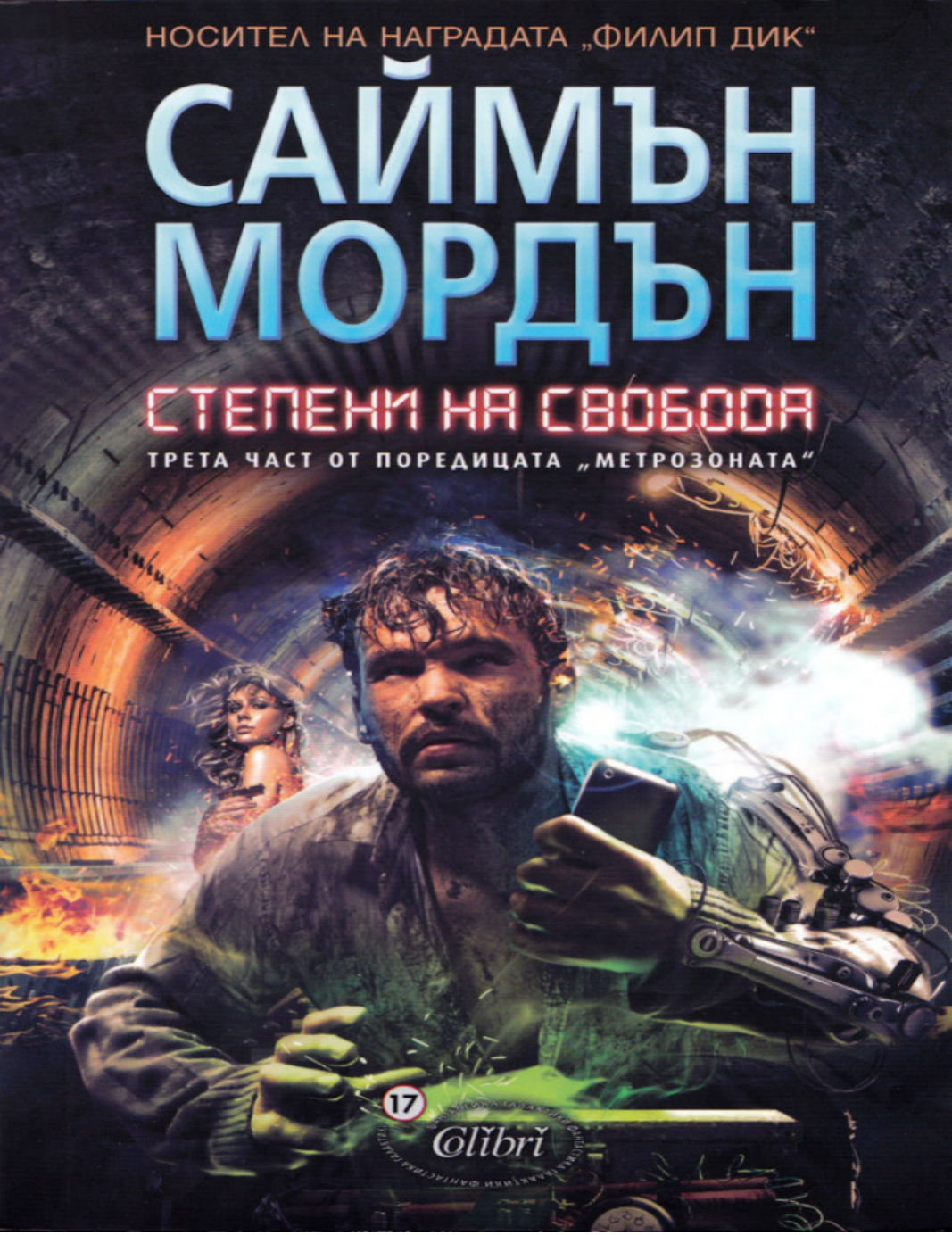

17

Colibri

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Шестте степени на Петрович: Майкъл е неизмеримо сложен ИИ, попаднал в капан под останките на Кулата Ошикора. Някой ден Петрович ще го освободи — просто трябва да вярва, че Майкъл ще запази здравия си разум дотогава. Мади и Петрович са изпаднали в криза на доверието. Тя го напуска, но Петрович е убеден, че все още го обича. Соня Ошикора също обича Петрович. Но играе някаква сложна игра и изобщо не е ясно дали възнамерява да го спаси от онова, което предстои. ЦРУ иска да спаси света. Добре де, само Америка, но за тях това е едно и също. Новият джихад на машините отново се обажда. Но Петрович го унищожи, нали така? Някога Армагедонистите взривиха света, опитвайки се да убият кажи-речи всичко живо. Сега смятат да го направят отново. И за кой ли път всички пътища водят към Петрович. Всеки иска нещо от него, а единственото, което иска той, е да бъде свободен…

- Саймън Мордън
  - 1.
  - 2.
  - 3.
  - 4.
  - 5.
  - 6.
  - 7.
  - 8.
  - 9.
  - 10.
  - 11.
  - 12.
  - 13.
  - 14.
  - 15.
  - 16.
  - 17.
  - 18.
  - 19.
  - 20.
  - 21.
  - 22.
  - 23.
  - 24.

- 25.
- 26.
- 27.
- 28.
- 29.
- 30.
- 31.
- 32.
- 33.
- 34.
- 35.
- 36.
- Благодарности

- notes
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5
  - 6
  - 7
  - 8
  - 9
  - 10
  - 11
  - 12
  - 13
  - 14

Саймън Мордън
Степени на свобода
Метрозоната #3

1.

Беше студено. Докато Петрович изкачваше огромната купчина отломки, се бяха изредили жега, дъжд и вятър и сега времето отново се променяше. Дъхът му излизаше на впечатляващи облаци, разбиваше се в шинела му и се превръщаше в проблясващи капчици роса, които залепваха и потрепваха върху дебелия зелен плат.

Маршрутът му беше избран предварително: той знаеше точно коя паднала метална греда ще издържи тежестта му и коя ще поддаде, запращайки го в море от натрошени стъкла; онази бетонна плоча беше нестабилна, но тази привидно незначителна колона се опираше върху твърда земя. Програмата беше качена в съзнанието му и показваше поредицата от маркери, дръжки и стъпала, но само на него. Притежаването на това познание беше доста опасно.

Опасно до такава степен, че той се изненада, когато видя друг човек да се приближава откъм срещуположната страна към мястото на срещата. Досега никой не го беше правил, макар и той да не беше сигурен, че е нямало опити. Останките на кулата „Ошикора“ не му принадлежаха по никакви законови или морални норми.

Това, че имаше компания, сигурно означаваше нещо, но той трябваше да изчака, за да разбере какво.

Нямаше да позволи на този новак да попречи по някакъв начин на ритуала, който бе изпълнявал всеки ден по едно и също време през последните триста четирийсет и осем дни. Продължи да се изкачва, без дори да се замисля за мускулите си, позволявайки на тялото си да извършва поредицата от познати, заучени движения.

Вместо това използваше времето, за да си мисли за други неща: за това, как бе протекъл животът му, как се развиваше в момента и как щеше да се промени в онова бъдеще, което той се опитваше да построи. Лицето му потрепна, едното ъгълче на устата му се изкриви леко — призрачно подобие на усмивка, нищо повече. Той беше обсебен от едно видение, което съдържаше в себе си почти неограничени обещания, но въпреки това упорито отказваше да се осъществи.

Почти беше стигнал до края — и в буквалния, и в преносния смисъл. Пред погледа му се появи върхът на купчината отломки от кулата „Ошикора“, превърнат от честите му посещения във вдлъбната корона от извита, изкривена стомана. Той скочи в нея и се огледа за нещо символично, което да хвърли надолу.

Разрови с крак натрупаните боклуци, праха и натрошеното стъкло, начупените плочки и парчетата накъсани килими, счупените плоскости и оголените жици — всичко, което беше част от кулата, преди тя да бъде срутена от крилатите ракети.

Ето едно парче от пластмасов стол. Той се пресегна и го вдигна, измъквайки го изпод останалите боклуци. Седалката беше розова на цвят и се беше откъртила от стойката си с колелца. Беше се спукала почти до средата, но не съвсем. Щеше да свърши работа.

Отнесе го до ръба на пропастта и го вдигна над главата си. Беше се превърнал в уличен циркаджия за събралата се тълпа, но не това беше целта му. Когато преди година бе започнал да го прави, валеше силно и той беше подгизнал до костите. Тогава го гледаха само Люси, Маса и Валентина. Дори не ги беше предупредил какво смята да направи — предпочиташе да е съвсем сам в онзи първи ден, но те не му бяха позволили. Постепенно постъпката му заживя свой собствен живот, хиляди започнаха да се събират около огромната купчина отломки и да го гледат как церемониално и безполезно се опитва да изкопае погребания отдолу ИИ.

Те идваха, той се изкачваше, вземаше нещо от върха и го хвърляше на земята. После слизаше, а те се разотиваха. Общо взето, това беше.

Протегна ръце. Розовата седалка полетя в студения неподвижен въздух, оставяйки след себе си следа от прах. На няколко пъти се удряше в отломките, превърташе се и продължаваше да пада надолу. Профуча край тълпата, която се наведе, за да я избегне. Изчезна някъде зад масата от тела и той изгуби интерес към нея. Шест седмици по-рано случайно беше ударил някого с ръба на един пулт, но на следващия ден човекът отново се появи с бинтована глава и блясък в очите.

Не беше сигурен какво да прави с тази… преданост.

Петрович се накани да се обърне и да тръгне надолу, когато се сети, че някой идва, за да се срещне с него. Тъй като това се случваше за пръв път, той не беше сигурен как да реагира. Не беше длъжен абсолютно на никого. Можеше просто да си тръгне, а можеше и да остане.

Огледа тълпата. Обикновено досега да се бяха разпръснали — той беше хвърлил предмета, образът му беше запечатан от безброй фотоапарати и беше излъчен в мрежата за глобалната аудитория. Трябваше да си тръгват. Чакаше ги работа, защото точно затова бяха дошли в Свободната зона.

Ала те стояха и наблюдаваха фигурата, която се опитваше да додрапа до него, но непрекъснато се плъзгаше назад. Петрович не

беше сигурен дали тълпата иска да остане, или се опитва да го издърпа надолу с мислите си.

Той седна, провесил крака през ръба на една отломка. Опасно беше. Част от него го осъзна и се наслади на усещането. Останките от кулата изобщо не бяха обезопасени. Все някога щяха да започнат да се разместват.

Мъжът, който се опитваше да се изкатери до него, се придвижваше *ёбаное* бавно. Часовникът в ъгъла на зрителното поле на Петрович отброяваше секундите и минутите, а една бърза консултация с бележника му подсказа, че след час трябва да бъде някъде в другия край на Свободната зона.

— Ще продължаваш ли, или да се връщам утре? — извика той.

Мъжът вдигна лице нагоре и пулсът на Петрович лекичко се ускори.

— Би могъл да слезеш и да ми помогнеш — каза човекът.

— Защо да ти улеснявам живота? Ти никога не си го правил.

— Можеше да помолиш някой друг да ти бъде кум.

Мъжът се спря и се изправи, разкривайки пред Петрович бялата свещеническа якичка на черната си риза.

— Маделин не би приела никой друг. И все още не съм разгадал дали се опитваше да накаже мен, или теб.

— И двамата, сигурно. — Свещеникът забърса лицето си с длан. Потеше се въпреки студа. — Трябва да поговорим.

— И без това не съм тръгнал да се крия.

— Трябва да поговорим сега.

— Нямам намерение да викам през останалата част от разговора.

— Тогава ми помогни.

Петрович обмисли ситуацията. Струваше му се напълно приемливо да покаже среден пръст и да остави свещеника на нестабилната купчина отпадъци, изправен пред също толкова трудното слизане на земята.

— Би трябвало да ти кажа *отвали*.

— Но няма да го направиш. Ти си изморен, Петрович. Нещата, които най-силно искаш от живота, са все така далеч, както са били винаги.

Може и да беше така. Може и да се беше изморил от непрекъснатите сблъсъци. Може би все пак, въпреки всичко, се беше променил.

— Все тая. — Той скочи и се плъзна надолу, изминавайки десетте метра между двамата за някакви си секунди. После подгъна пешовете на шинела и седна на мястото, където се беше спрял. — Така е добре. Казвай каквото имаш да ми казваш. Даже

по-добре ми обясни защо не можеш да ми го кажеш на някое друго място. Освен ако нямаш нужда от публика. — Петрович се намръщи и изпрати виртуалните си агенти из възловите точки на местната мрежа. — Нямаш подслушвателни устройства, нали?

— Свещениците повече от всички трябва да могат да пазят тайни.

Отец Джон се огледа, търсейки подходящо място за сядане, и Петрович завъртя очи; зажужаха сервомотори и миниатюрни помпички впръскаха повече течност, за да смажат твърдата повърхност на имплантите.

— На мен не ми е удобно и не ми пука как ще се чувстваш ти. Скоро трябва да бъда на друго място, така че не разполагаш с много време.

Свещеникът приклекна и се опита да седне. Започна да се плъзга назад; ръката на Петрович се стрелна напред, сграбчи го грубо за гърдите и го натисна върху задните му части.

— Стъпи си по-здраво на краката, мудак. Бъди по-уверен. — След като се убеди, че свещеникът няма да започне да се плъзга надолу, той отпусна ръката си в скута. — Всичко е въпрос на увереност, независимо дали е уместна, или не.

— Метафората на живота ти?

Отец Джон леко се заклати на място, опитвайки се да се намести по-удобно, но не успя.

— *Пойди к чёрту.* Досега вършеше добра работа.

— Досега — каза отец Джон, — но вече не. Закъсал си, нали?

— *Ебать мой лысый череп.*

— А ако спреш да ругаеш и ме изслушаш, току-виж съм успял да ти помогна. — Той махна с ръка към събралите се хора, рискувайки да падне от мястото си. — Както може би и те.

— Аз… — започна Петрович. После погледна към тълпата. Увеличи образите им и огледа лицата. Стига да поискаше, можеше да получи името на всеки един от тях от базата данни на Свободната зона. — Те идват тук всеки ден и не казват нищо. Никой от тях никога не е казвал какво иска.

— Не може да нямаш някаква представа.

— Нямам *ёбаная* идея. — Петрович сви рамене. — Никога не ме е бивало в човешките отношения.

— Това поне е истина. Някога хрумвало ли ти е да поговориш с тях? А ако точно това очакват от теб?

Устните на Петрович отново потръпнаха и той вдигна пръст към носа си, за да намести несъществуващите очила.

— Какво?

— За бога, човече. — Беше ред на свещеника да се вбеси. — Всеки политик западно от Урал може да те ненавижда, но те —

той отново посочи надолу, — те те обичат. Ти ги спаси. Два пъти. А хората, които наистина са обмисляли случилото се, знаят, че ти дължат живота си. Дори онези, които не те мислят за жив светец, са ти задължени до такава степен, че всеки водач, религиозен или светски, е готов да направи всичко заради теб.

— Не съм го искал и не се нуждая от това.

— Напротив. Ти идваш тук всеки ден, за да правиш това. Знаеш, че е безполезно, дори безсмислено. Би могъл да използваш времето си, за да лобираш пред ЕС, пред ООН, но доколкото ми е известно, не си разговарял с никого за онова, което е скрито под тази купчина.

— Не което. Който. Той си има име.

Петрович почувства как старият гняв се надига отново, но той знаеше много добре как да се справи с него. Да диша бавно, да контролира ритъма на сърцето си, да пусне схемата мозъчни вълни, създадена, за да имитира спокойствие.

— Майкъл — каза отецът. — Онова момиче каза…

— Тя също си има име. Люси.

За момент свещеникът изглеждаше притеснен.

— Сега не говорим за Люси. Няма и да говорим. Давай по същество, защото времето тече.

— Колко време ще ти е нужно, за да изкопаеш Майкъл от тая купчина отломки, използвайки само голите си ръце?

Петрович се наведе напред, облягайки лакти на коленете си.

— Когато казваш вълшебните си думички над хляба и виното, ти ли ги превръщаш в тяло и кръв?

Той знаеше, че навлиза в спорна територия, но оставайки тук да изслуша свещеника, си беше платил за правото да говори.

— Не. Това е силата на Светия Дух — но аз не очаквам да повярваш в това.

— Защо тогава изобщо изричаш думите?

— Защото са важни.

— Ето ти и отговора на твоя въпрос. — Петрович докосна носа си. — Това е символ.

— Но не е ефикасен.

— Какво?

— Това. Хвърлянето на разни неща от тази планина. Ще си мъртъв, преди да приключиш, а И… а Майкъл ще остане в капана. Тайнствата имат силата да спасяват. Това е просто един безсмислен жест.

Отец Джон махна с ръка във въздуха, за да покаже колко велико е небитието.

— Безсмисленият жест за един е смислен ритуал за друг. — Петрович сви устни. — Не ти трябва да поемаш по този път. Не и

с мен.

Лицето на свещеника се изопна.

— Виж какво, изпратиха ме тук. Изпратиха ме да ти задам един въпрос, а това е единственото място, където си сам.

— Едва ли отговорът ми ще се промени, ако съм в компания. — Думите на свещеника обаче бяха възбудили любопитството му. — Кой те изпрати?

— Конгрегацията на Доктрината на вярата.

Петрович повдигна вежди.

— Инквизицията? Колко неочаквано.

— Престани с това. Повече от петдесет години не ги наричат Инквизиция.

— И какво искат?

— Искат да знаят дали Майкъл може да се счита за жив. И ако да, дали има душа?

— Наистина ли? Почти година лежи заровен под тази планина от отломки и едва сега те решават да го забележат. Къде са били досега? — Петрович изсумтя. — Били са заети да си крият главите в жопу?

— Не очаквам от теб да разбереш — каза свещеникът. — След Дългата нощ те непрекъснато дискутират. Ами ако ИИ покаже признаци на независимост, творческо мислене? Ами ако може да показва съпричастие? Ами ако е способен на щедрост, алтруизъм, състрадание?

— Можех да им дам отговор още преди единайсет месеца.

— Нямам предвид това. Те трябва да намерят теоретично решение на тези „ами ако“. Ако е способно, как трябва да постъпим ние? Те имат един — свещеникът се поколеба — протокол. Нещо като теста на Тюринг, само че не измерва разума, а *душата*.

— Значи, Ватиканът иска да знае дали Майкъл е одухотворено същество, или просто парче месо. — Петрович примигна. — *Ёбаный стос.* Те искат да знаят дали може да бъде спасен.

— Нещо такова. Снощи светият отец подписа протокола. Конгрегацията веднага ме призова. Не са седели със скръстени ръце; за Църквата това дори се смята за неприлично бързо.

Петрович се замисли, след което взе решение.

— Не — каза той.

— Не? Та аз дори не съм ти казал още какво иска Конгрегацията.

— Няма значение. — Петрович се изправи, отупвайки полите на шинела си. — Отговорът ще е същият. Отказвам да участвам.

— Ако Църквата обяви, че Майкъл има душа, всеки католик

ще бъде длъжен да помогне за спасяването ѝ. — Отец Джон също се опита да се изправи, но Петрович беше успял да се отмести. Краката на свещеника отново започнаха да се плъзгат. — Смятах, че точно това искаш. Ти имаш нужда от нас.

— Да. Ти така твърдиш.

Петрович протегна ръка и се хвана за една стърчаща метална греда. Знаеше, че тя ще издържи на тежестта му, затова скочи върху нея. Оттук можеше да се прехвърли обратно на върха.

— Петрович! Мислех, че ще бъдеш доволен.

Това го накара да спре. Той погледна назад през рамо и бавно поклати глава.

— Кой хуй те накара да си го помислиш? Слушай ме внимателно, защото нямам намерение да си хабя дъха да повтарям. Не ми пука какво казват група дъртаци — те всичките са мъже, нали? — не ми пука какво казват за Майкъл, дали смятат, че има душа, или не, дали си заслужава да бъде спасен, или да бъде оставен тук да гние, докато не му се изхабят батериите, полудявайки бавно в тъмното. Той ми е приятел и няма да го оставя да умре. *Врубаться?*

Той се обърна, но тогава се сети, че има да каже още нещо.

— Какво? — попита свещеникът.

— Стой далеч от Люси. Ако разбера, че дори си я поглеждал, ще те разпоря от пъпа до шията с ръждясала лъжичка. Това можеш да го кажеш и на кардинал Хименес.

— Това не е… — Отец Джон се отказа. — Не можеш да ги спреш. Съдействието ти не е необходимо.

Този път вече Петрович показа среден пръст на свещеника.

— На път си да разбереш колко много бъркаш.

Той се изкатери горе и изчезна от погледите.

Тълпата се размърда нервно. Бяха пропуснали нещо, а не можеха да разберат какво. Повечето започнаха да се разотиват. Други, по-упоритите зрители, решиха, че ще изчакат някой да им обясни какво се беше случило току-що.

2.

Петрович разтърси ръцете им — здраво немско ръкостискане, което продължи малко по-дълго от обичайното. По-възрастният Кренц беше баварец с малка кръгла глава и очевидна слабост към картофените кнедли. По-младият имаше пясъчноруса коса и атлетично телосложение, но ако искаше да ги запази, щеше да му се наложи да води сериозна борба с генетичното си наследство.

— *Guten tag, Herren.*[1] — Петрович огледа костюмите им и реши, че подобно на него, и те не се чувстват особено удобно в тях. — Добре дошли в Свободната зона.

— Благодаря — отвърна по-младият мъж. Той огледа доковете, които бяха празни, с изключение на самотния контейнер, току-що свален от един кораб на кея. — Ваше ли е това?

— Да. Извинявайте, че се наложи да ви разкарвам чак дотук, но в момента имиграционният ми статут е малко несигурен.

— Да, разбирам. — Мъжът се поколеба. — Как да ви наричам?

— „Петрович“ ще свърши работа, хер Кренц. Колкото и да са ви уверявали в противното.

— Доктор Петрович, в такъв случай. — Той погледна към баща си. — Готови сме да ви демонстрираме системата където пожелаете. Включили сме матриците за пет — и петнайсетметровите устройства — най-големите, които можем да използваме без предварително подготвени основи.

— Какво ще кажете за това място? — Петрович сви рамене. — Удобно е като всяко друго.

Последва момент на объркване, докато двамата германци разговаряха на родния си език.

— Мислехме, че ще имаме по-голяма публика. Соня Ошикора, може би. Някой друг от Пълномощната власт на Свободната зона.

— Господа, мандатът на властта на Свободната зона изтича след две седмици. Ако тази демонстрация беше за тях, щяха да са тук. Но не — това е демонстрация за мен. — Той потърка носа си. — Това проблем ли е?

— Аз… *nein*[2]. Не, искам да кажа.

— Знам какво искате да кажете. Отворил съм обемист онлайн речник и програма за граматична проверка и мога да си преведа почти всичко, което казвате, независимо дали ще е на хохдойч, мандарин или навахо. — Петрович постави ръката си върху дългата дръжка на контейнера. — Ще продължим ли?

Вътрешността на контейнера — чиито размери бяха почти

като на стария му домик — беше пълна с щайги и денкове, а в задната му част бяха подредени варели с разтворител и обемни черни бали с гранулиран полимер. Докато Петрович разглеждаше, двамата германци започнаха да разстилат голямо пластмасово фолио върху песъчливата повърхност на кея.

Той беше гледал видеоматериалите на компанията. Беше виждал снимки на крайния продукт. Онова, което искаше повече от всичко, бе да го види със собствените си очи.

Петрович извлече навън шейната с генератора и включи индустриалния вентилатор. Кренц-старши го наблюдаваше.

— Технологията ви е позната, да?

— Горе-долу знам какво да правя. Сигурно щях да се справя и сам, да построя всичко, но накрая щях да съм допуснал същите грешки, които вие вече сте оправили. Нямам време за грешки, хер Кренц.

— Страхувате се? — Той изпръхтя като бик. — Вие?

— Знам, че репутацията ми ме изпреварва. Но всъщност не съм такъв. — Той погледна към Кренц. — Просто съм понесъл много дини под една мишница.

— Не е моя работа да ви задавам въпроси. — Кренц провери нивото на гориво в генератора и потупа с пръст по бутона за запалване. — Имам само един. — Моторът запърпори и мъжът се заслуша в звука му, за да се увери дали работи по правилния начин. — Въпросът е следният: как ще платите? Никаква Свободна зона, ЕС или ООН. Никаква Ошикора. — Кренц потърка с длан плешивата си глава. — Срещам се със Самуил Петрович. Това е достатъчно за настоящия момент, но аз не съм…

Той се поколеба, търсейки точната дума.

— Благотворително дружество. — Петрович видя, че младият Кренц прикрепя тръби към пластмасовото фолио. Почти бяха готови за запалването. — Не се притеснявайте, хер Кренц. Ако искате пари, аз имам огромен овърдрафт.

— *Was?*[3]

— Кредит. На стойност два и половина милиарда евро. Би трябвало да стигне.

Кренц продължи да работи, свързвайки пластмасовия калъп към вентилатора чрез гъвкав маркуч. После изведнъж спря.

— Милиарда?

— Да. Няма да ви кажа името на банката, защото може да се изпуснете пред тях и директорът им да възрази. Но компютърът им няма нищо против.

Петрович се пресегна покрай Кренц и натисна превключвателя на вентилатора. Перката разсече звучно въздуха, след което бързо ускори, изпращайки струя въздух през маркуча,

и пластмасовото фолио започна да се къдри. Устройството постепенно започна да се издува.

— Те ще разберат. Утре. Следващата седмица.

— Кредитът е временен, трябва да се върне до утре. Междувременно, ако вдигнат шум, аз разполагам със списък на всичките им клиенти. — Петрович се усмихна. — Той включва някои доста неприятни хора, затова предполагам, че ако не искат половин Америка да се изсипе на прага им с искане да си получи откраднатите пари, те ще предпочетат да си затраят.

След двайсет минути една лъскава сива полусфера потрепваше, изпъната докрай над доковете. Междувременно двамата Кренц бяха приготвили пълнежа, който започна да се изпомпва по тръбите.

— Колко дълго? — попита Петрович, надвиквайки шума.

— Половин час, за да се напълни — отвърна му младият Кренц. — Пет минути, за да се консервира с ултравиолетова светлина.

— Ако поискам един, знам ли, сто метра в диаметър? Как ще го направите?

— Няма да го направим, не можем…

Петрович отхвърли оправданията му с махване на ръката.

— Науката е мъдра. Това е просто инженерен проблем.

— Защо ви е толкова голям? Куполите могат да се свързват, просто трябва да построите повече.

— Трябва ми само един, по-голям от този. С диаметър двеста, може би двеста и петдесет. Разтворът за един стометров би трябвало да е същият като за двеста метра.

— Но, докторе, въздушният калъп ще се срути под тежестта на неконсервирания полимер.

— Да. Но вие не го консервирате в движение, нали? Първо го напълвате, след това го втвърдявате с ултравиолетови лъчи. Какво ще стане, ако втвърдите дъното, докато пълните отгоре? Така Брунелески е строил куполите си. Преди шестстотин години.

— Да, разбирам. Просто казвам, че досега никога не са ни молили да строим нещо толкова голямо. — Младият Кренц се намръщи. — Защо вие го искате?

— Защото — отвърна Петрович — го видях в съня си. А след това, когато намерих време да го потърся, попаднах на компанията ви. Те са абсолютно еднакви. Само са по-малки.

— Но двестаметров купол? Можете да съберете цяло село под него.

— Да. Нещо такова. Заедно с топлообменници, система за рециклиране на отпадъчни води, хидропонна система, система за пречистване на въздуха. Използвате пасивно фотохромно

покритие за слънчево време, но няма причина да не използвате вместо това полупрозрачно фотоволтаично. То си е чиста енергия извън електрическата мрежа. Използвайте го за извличането на водород, който да се вкарва в електроцентрала с горивни клетки.

По-възрастният Кренц го прекъсна:

— Хер доктор, защо ви е всичко това?

— Мога да откраднa технологията ви. Мога да купя компанията ви. Или поне веднъж мога да постъпя като свястно човешко същество и да търгувам с вас, вместо да ви обера или да ви погълна. Защо да не изчакаме, докато всичко стане готово, преди да обсъдим условията?

Помпата продължи да пълни пространството между двата пласта на калъпа, а ултравиолетовите тръби отдолу започваха бавно да проблясват. Петрович допря длан върху сивкавата стена и почувства топлината на невтвърдената гума. Когато отдръпна ръката си, видя лек отпечатък. Стената се втвърди, запазвайки отпечатъка от дланта му за идните поколения.

Той се обърна. По-възрастният Кренц наблюдаваше старомоден секундомер.

— Трябва да изчакате. Три минути.

Петрович неохотно отстъпи назад, а след като трите минути изтекоха, двамата Кренц започнаха да работят върху калъпа, да разкачват тръбите и да разрязват пластмасовата обвивка с къси, назъбени ножове. Петрович си отбеляза, че калъпите, които щеше да използва, трябва да бъдат за многократна употреба.

Немците откачиха вентилатора и изключиха генератора. След оглушителния грохот настъпи дълбока тишина. В далечината се долавяха различни шумове — тежкият, ритмичен глух звук от машина за набиване на пилони, лекото потракване на къртач на бетон и звуците от улично движение и сирени от другата страна на реката — но нищо не можеше да смути незабавното сваляне на пластмасовата обвивка.

Младият Кренц я хвана от едната страна, баща му от другата и двамата заедно свалиха покривалото на купола. Вътрешният калъп вече беше паднал. Останала беше само една оптична илюзия, игра на светлината.

Материалът беше абсолютно прозрачен: присъствието му се разкриваше единствено от оптичния ефект. Петрович се приближи, протегнал ръката си; той пристъпваше бавно напред, докато върховете на пръстите му не докоснаха гладката, мазна повърхност. Те оставиха отпечатъци, които сякаш увиснаха във въздуха.

— *Ёбаный стос.*

Той закрачи около купола, наблюдавайки как образите на

двамата Кренц се кривят и променят през пластмасовата черупка, докато не се върна в началната точка.

— Това ли искахте? — попита младият Кренц.

Петрович се поколеба, преди да отговори. За миг той отново беше стар и гледаше надолу към обсипаното с куполи крайбрежие, а над него в синьото небе танцуваха слънчеви петна. Той умираше, но не му пукаше.

— Да. — Не му се наложи да си представя как ще изглежда в по-голям мащаб. Вече го беше виждал. — Да се договорим.

Той им предложи пари в брой в замяна на лиценз, достъп до плановете и доставчиците им. Даваше им достатъчно и младият Кренц предположи, че баща му ще приеме сделката, но старият Кренц имаше други идеи.

— Бих ви направил стометров купол. Бих го направил, ако ми покажете как да стане. Да, ние произвеждаме къщи за игра и парници, и куполи за басейни, но вярвам, че можем да ги направим по-големи. Покажете ми как. Покажете ми тези облицовки. Ние сме семеен бизнес: малък и надежден, но не…

— Креативен — прекъсна го младият Кренц.

Той изглеждаше унил, сякаш бе водил този разговор стотици пъти досега.

— Да, да, точно така. Кажете как да строим по-големи и ние ще го направим за вас.

— Няма да искам само един купол. За начало ще са няколко, а после още. Искам да мога да ги правя сам. С малко помощ, разбира се, но искам да е нещо, което малко хора да могат да направят за ден-два. Да не се притеснявате, че смятам да ви бъда конкуренция?

Кренц кимна.

— Хер Кренц, след две седмици ще ми се наложи да си търся друго място за живеене. Когато властта премине в ръцете на органите на Метрозоната, въпрос на часове ще е да ме завлекат пред някой съдия заради една или друга заповед за екстрадиране. Не се интересувам от създаването на „Петрович Индъстрис“, интересува ме собственото ми оцеляване. Така че какво ще кажете за следното — аз ви давам всичко, за което се сетя. Всеки технически детайл от всяко нововъведение, което съм измислил. В замяна вие ще направите същото за мен. Всичко. Без да скривате нищо, за да спечелите конкурентно преимущество, защото конкуренция няма да има. Само вие ще продавате куполите „Кренц“. Смятате ли, че можете да го направите?

— Говорите за… каква беше думата?

— Партньорство. Мисля.

Двамата Кренц се спогледаха, след което погледнаха към

дребната фигура, застанала между тях.

— Добре. Къде искате да построите първия?

Петрович се разсмя и продължи да се смее толкова дълго, че дробовете го заболяха.

— Това, господа, не мога да ви кажа.

— Но…

— Защото не знам точно къде.

— Не знаете?

— Още не.

— Как тогава ще продължим?

Петрович пъхна ръце в джобовете си.

— Вървете си у дома. Поръчайте калъпи за стометров купол. Поне една дузина. Съберете всичко, което ще ви е необходимо — аз ще изпратя указания за допълнителното оборудване. След това чакайте обаждането ми. Ако след две седмици се появя по всички новинарски канали с белезници и оранжев гащеризон, ще трябва да приемете сделката за анулирана.

— Ще бъдем или богати, или фалирали. — Младият Кренц осмисляше новината, а старият Кренц се чешеше по главата. — Този избор не ми допада.

— Няма проблем. Ще ви дам два милиона аванс. — Петрович примигна. — Готово. Не ги харчете наведнъж.

Той се запъти към мястото, където бавно се оформяха новите небостъргачи, където крановете бяха най-високи и шумът от строителните работи най-силен, когато младият Кренц извика след него:

— Не искате ли да подпишем нещо? Някакъв договор? Нещо? Каквото и да е?

Петрович се обърна и тръгна назад, като безпогрешно избягваше всички препятствия по пътя си. Това, че не ги виждаше, не означаваше, че не гледа. Обмисли дали да каже на двамата Кренц, че е записал всичко, което се беше случило: всяка дума, всеки жест, всеки детайл от оборудването и химикалите, които са използвали. Реши, че това ще ги ошашка съвсем, а имаше нужда от тях.

— Имам думата ви. Трябва ли ми нещо друго?

— Предполагам, че не. Но е доста необичайно.

— Тази сутрин CNN ме нарекоха душата на световната престъпност. „Юландс Постен“ ме определи само като най-опасния жив човек, което е малко по-добре, но съвсем малко. Да, разбира се, ще подпиша нещо, ако поискате. Или ще държим всичко скрито-покрито колкото се може по-дълго. Вие решавате.

— Значи, действаме, както кажете. Две седмици? Не разполагаме с много време.

— Това се отнася и за мен, хер Кренц.

Петрович хвърли последен поглед към купола, който проблясваше под ниското зимно слънце. Повърхността се охлаждаше и започваше да се овлажнява. Значи, щеше да се наложи да постави обезвлажнители из базата…

Той се обърна отново. Влезе пак в мрежата, оглеждайки се за нещо важно, като остави на клиентския софтуер да контролира вървежа му.

Като че ли целият свят беше решил да се разкъса на парчета и той мислеше, че е единственият, който може отново да го сглоби. Глупава, глупава, арогантна самозаблуда. И въпреки това се беше свързал с двамата незначителни немски инженери в техния тих баварски градец, и те бяха дошли по собствено желание. Никой не им беше опрял пистолет в главите: тактика, с която Петрович беше свикнал и от която му беше втръснало.

Телефонът — виртуалният, в главата му — иззвъня. Той разсеяно прие обаждането, преди да провери номера, преди да го прекара през търсеща програма, която да му каже кой се обажда и откъде. Умът му беше някъде другаде. Това беше грешка, която той не допускаше често.

— Да?

— Със Самуил Петрович ли говоря?

Акцентът беше американски. Лицето, добавено към гласа, събуди някакъв спомен, заровен дълбоко в съзнанието му — то беше гладко избръснато, добре охранено, лице на здрав човек. Така изглеждаше сега, но някога беше натъртено, разранено, ужасено и отчаяно.

— Само да се изясним: името ти не беше Петрович, когато живееше в Санкт Петербург преди четири-пет години. Работеше за мъж, на име Борис. Той ме отвлече…

— *Чёрт.* Долтън.

3.

— Предполагам, че този разговор беше неизбежен, но съм почти сигурен, че когато пътищата ни се разделиха, между нас остана негласната уговорка никога повече да не разговаряме.

Макар Петрович да комуникираше само с глас, не виждаше смисъл да отрича кой е.

— Такива бяха и моите намерения — каза Долтън. — Да забравя Санкт Петербург, да забравя Борис, да забравя теб. Но внезапно преди една година ти се превърна в обществен враг номер едно. Малко е трудно човек да не ти обръща внимание. Тукашният „Уол-Март“ продава твои карикатурни маски за Хелоуин.

— Ами добре. Каквото се случва в Санкт Петербург си остава в Санкт Петербург. — Петрович огледа продължително Долтън, офиса, част от който се виждаше зад гърба му, и гледката през прозореца, която сигурно беше на безумно висока кула от стомана и стъкло. — Като гледам, бързо си се съвзел.

— Как да те наричам?

— Доста хора ми задават този въпрос. Отвръщам им по един и същи начин: Петрович.

— Доктор Петрович?

— Ако изберат да се държат учтиво. Когато се сещах за теб, в мислите ми ти винаги беше Долтън. Наричай ме просто Петрович, и това е. Всъщност като стана дума за това, не би трябвало изобщо да говориш с мен. Аз съм Антихристът, превъплъщение на дявола и главен злодей в хиляди некадърно написани и изпълнени с фактологични грешки разкази. Може да те арестуват за това.

Долтън докосна своята удивително гладка, загоряла от слънцето, овлажнена брадичка. Той се наведе напред и отвори една тънка картонена папка. Първият лист хартия в нея представляваше снимка на мъж, малко по-млад от Петрович, с гъст черен бретон, падащ над лявото му око.

— Знаеш ли кой е това?

Петрович знаеше.

— Това е Анархия. Кандидат-уберхакер. Преди три месеца удари АНС с модифициран троянец, създаде сума ти проблеми, с някои от които още не могат да се оправят. Да, той е няколко крачки пред обичайните скрипт-кидита, но го заловиха.

— Клиент е на фирмата ми. Увери ме, че линията е напълно сигурна.

— Вече няма такива неща като сигурни линии, Долтън. Не и

в прекрасния нов свят. Информацията иска да бъде свободна.

— Достатъчно сигурна, в такъв случай. Достатъчно, за да рискувам да ти се обадя.

— И защо ти е притрябвало да го правиш? По всичко личи, че се оправяш много добре без мен. — Докато говореше, Петрович претърсваше обществените и не чак толкова обществени архиви, за да разбере точно колко добре. — Ето: партньор в бизнеса, с равен дял акции, голям ъглов офис, женен, син и дъщеря, трето дете на път — поздравления — къща в Хемптънс. Малко скъпичка, но пък ти си се оженил за пари. Бащата на съпругата ти е твърдолинеен реконструкционист, цял сенатор. Добре си се справил. Твърде добре, за да провалиш всичко само за да ми кажеш едно здрасти.

Долтън като че ли имаше проблеми с дишането.

— Леле. Мари е бременна?

— Вчера е посетила специалист. Предишния ден е купила скришом три различни вида тестове. По всичко личи, че е така. — Петрович се изкашля. — Съжалявам, че ти развалих изненадата.

— Ще се преторя, че не знам. — Долтън беше притиснал юмрук към гърдите си. — Да не се бъзикаш с мен?

— Не и този път, товарищ. Тя сигурно просто изчаква подходящия момент, за да ти го каже. Сигурен ли си, че не искаш да ми затвориш?

— Вече взех решение. Аз… аз съм страхливец, Петрович. Ти го знаеш най-добре от всички. Бях се скапал абсолютно и сега съм тук само защото ти успя да запазиш самообладание. Всичко, което притежавам сега, го дължа на теб. Искам — с пет години закъснение — да ти се отблагодаря.

— Долтън, аз ти опразних банковите сметки. Взех почти всичко, което имаше навремето. Ограбих те. Да не би да си забравил? Или може би си забравил за всички останали хора, които Борис отвлече и на които не помогнах? А онези, при които нещо се объркa — не платиха откупа или се опитаха да проследят сметката — какво ще кажеш за тях? Онези, които бяха убити. На които той им вдигна ръцете на тила и им строши ларинкса, за да се задушат бавно. Всеки път, когато това се случваше, аз просто обръщах страницата на учебника, който четях, и се радвах, че не съм на тяхно място.

— Петрович, откакто се върнах от Санкт Петербург, аз съм във фаза на пълно отричане. Някои сутрини се събуждам и се чудя дали това изобщо ми се е случило. А после лицето ти се появява във всички новини и аз установявам, че повече не мога да потискам спомените. Но с кого мога да поговоря? Този мъж, това руско хлапе, което ме спаси, е същото, което е обявено за враг на

държавата. Може би ако преди година се бях разкрил, сега нещата щяха да са наред. Но не можах, защото бях страхливец, защото и сега съм страхливец.

— Не си страхливец, Долтън. Не си искал да те отвличат. Никоя от жертвите на Борис не го е искала. И аз не бях някой *ёбаный* ангел, изпратен отгоре, за да ти помогне. Ти ми даде възможността, от която се нуждаех, за да се измъкна — със същата лекота на твое място можеше да е някой друг.

— Ти не разбираш, Петрович…

— Тогава ми го обясни по-добре, човече!

— Опитвам се. В съда съм като някой магьосник със сребърен език. Прокурорите дори се страхуват от мен. От мен? Можеш ли да го повярваш?

— Добре. Имаш чувството, че ми дължиш нещо. Аз не искам нищо от теб. Навремето взех всичко, което ми трябваше. Мога дори да ти го върна, макар че така сигурно ще те вкарам в беля.

— Парите не означават нищо за мен.

— Едно време не мислеше така.

— Ти ме накара да преосмисля приоритетите си. Всичко, което имам сега, води началото си от мига, в който стъпих на американска земя. Семейството ми, кариерата ми. За дванайсетте месеца след завръщането ми спечелих повече пари, отколкото ти ми отне.

— Бяха ми достатъчни. Достатъчни, за да се измъкна, за да се скрия. Бях ако не щастлив, то доволен. И не бях убил никого, за да го постигна. Сделката беше добра, Долтън. И двамата получихме по нещо, което искахме. Беше справедлива. Добре, приемам благодарностите ти, но защо ще повдигаш този въпрос точно сега, освен ако внезапно не си решил да изпълниш предсмъртното си желание? Какво ще кажеш на жена си, когато те попита как е минал денят ти? — Очната ябълка на Петрович потрепна. — Тя не знае нищо за случилото се, нали? Когато каза „с кого мога да поговоря“, имаше предвид, че не си й разказал нищо?

Долтън помръдна рамене, признавайки си.

— Женен съм малко повече от година — каза Петрович — и дори аз знам, че е лошо да премълчаваш разни неща от жена си. — Той се отнесе за миг, потъвайки в собствените си мисли, но бързо се концентрира обратно върху американеца. — Ала това не означава, че следвам собствения си съвет.

— Всеки път, когато се появиш в новините — а това става доста често — тя започва с тирадата от обиди. Че си Хитлер, Сталин, Пол Пот и Мао, събрани в едно. Че ще ни нападнеш в съня ни, защото изроди като теб нямат нужда от сън; че кроиш

заговори да ни отнемеш страната, ценностите и децата ни. Тя е умна, любяща и мила. Организира благотворителни сбирки за набиране на средства за добри каузи. Лидер е на групата жени в църквата. Добър и набожен човек е майката на децата ми, Петрович.

— И на трите.

— Точно. И всеки път, когато започне, на мен ми се иска да я разтърся и да не спирам, докато тя не се спре, защото ти си причината аз да се превърна в това, което съм.

Петрович наклони главата си на една страна.

— Можеш просто да спреш да гледаш новините заедно с нея.

— Трябва да й кажа. Трябва да й кажа още тази вечер.

— Както решиш, Долтън. Аз не бих го направил. Бих го заровил толкова дълбоко, че да е нужна цяла геоложка епоха, за да изплува на повърхността. Ти имаш добър живот — не го хвърляй на боклука. Виж какво — онова, в което вярва тя, може да е истина. Аз подмамих Борис да те пусне, но така предадох доверието на човек, който винаги е бил добър с мен. Парите, които той ми даваше, изхранваха мен, майка ми и сестра ми. Позволиха ми да уча. Когато прецаках Борис, аз го направих, чисто и просто, заради пари и досега не съм се осмелил да проверя какво се е случило със семейството ми. Можеш да продължиш да се заблуждаваш относно мотивите ми да те спася, но само аз знам какви мисли ми минаваха през ума в онази нощ.

Долтън се облегна назад и огледа офиса си и всичко, което отразяваше положението и властта му.

— Аз съм адвокат, нали? Занимавам се с корпоративно право. Хората, с които работя, клиенти и партньори, играят твърдо един срещу друг, за да получат и най-малкото предимство. Не дават нищо просто току-така. Вярно, че всички сме братя по Реконструкция: пазим се трезвени и чисти, не ругаем и не наемаме проститутки, усмихваме се един на друг и се ръкуваме сърдечно, разпитваме се за съпругите ни. Може би някои от тях наистина вярват в това. — Той притисна език към бузата си и го завъртя; издутината се виждаше отвън. — Работата е там, че онова, което си причиняват един на друг, е още по-свирепо и брутално точно защото изглеждат като свестни хора, на които може да се разчита — а всъщност всеки един от тези обирджии би ме оставил да изгния в онова мазе в Санкт Петербург.

Петрович се накани да възрази, но не стигна по-далеч от едно сподавено „Аз…“.

— Ти ми взе всичките пари, стотици хиляди долари. Можеше просто да избягаш. Вместо това се върна за мен. Измами Борис и ако той се беше усетил, ако беше заподозрял нещо, щеше да ни

убие и двамата, без да му мигне окото. Ти рискува живота си, за да спасиш моя. — Долтън посочи с пръст в камерата. — Знам тайната ти, Петрович. Знам, че си един добър човек и винаги ще си останеш такъв.

— Да, добре. — Петрович издиша облак пара. — Само недей да го разправяш наляво и надясно. Трябва да си пазя репутацията.

— Искам да ти помогна. Искам да направя за теб същото, което ти стори за мен.

— Аз не лежа на мръсен матрак в леденостуденото мазе на моя похитител и не се наливам с евтина водка, за да се стопля.

— Но колежката ти доктор Еканоби е точно в това положение. С изключение на частта с водката.

— Задържахме една от агентките на вашето ЦРУ и се надявах на размяна, но Соня каза, че е била принудена просто да я върне. Не можем да предложим нищо в замяна. — Петрович сви устни. — Никой не е виждал Пиф от десет месеца. Вътрешна сигурност я държи… някъде. Дори аз не мога да открия къде. Всичките ви поверителни документи вече се пишат на ръка, знаеш. Използвате пишещи машини. Пренасяте ги в куфарчета, заредени с експлозив, който да изпепели съдържанието, в случай че попаднат в чужди ръце. Не разполагам с нищо, Долтън. Дори не мога да предположа откъде да започна търсенето.

— Защо не ме оставиш да се оправя с това?

— Щом Нобеловият комитет не можа да я открие, защо си мислиш, че ти ще успееш?

— Защото утре летя за Калифорния с писмено нареждане за *хабеас корпус*[4] в джоба си. Ще я представя пред щатския Върховен съд и очаквам от тях да излязат с решение до няколко дни. Където и да се намира тя, който и да я държи, ще трябва да я доведе в съда и да защити действията си пред съдия.

— Далеч съм от мисълта да посочвам недостатъците в плана ти, но ти си пълен *мудак*! Като оставим настрана, че просто ще се изсмеят в лицето ти, когато им представиш малкия си лист хартия, не бих се учудил и ако се проснеш мъртъв на стълбището на Съдебната палата. Ако не бъдеш застрелян там, по-късно някоя наета шайка ще ти пръсне главата от бой.

— Няма да ми се изсмеят, Петрович. Магистратите вземат задълженията си много на сериозно. Те са длъжни да действат. Нямат друг избор. *Хабеас корпус* се прилага във всички съдилища. Прилага се във всеки клон на правото и в администрацията. Прилага се към всеки, независимо дали е гражданин, или не. Трябва да я доведат пред съдията и да изложат мотивите си — правните си мотиви — защо трябва да продължат да я държат затворена. В това правило няма изключение и повярвай ми, добре

съм си написал домашното.

— Тогава защо, *чёрт*, никой не го е направил досега?

— Защото нямаш приятели тук. Никой няма да се изправи, за да защити теб или нея. Знам, че си се опитал да привлечеш вниманието на някого, но ти се изправяш срещу Реконструкцията. Всички знаем какво ни чака, ако направим погрешна крачка.

— Онова, което не мога да разбера, е ти защо си готов да рискуваш. Долтън, ние сме квит. Сключихме сделка и я изпълнихме, като всеки спечели. Всичко свърши. Нито аз ти дължа нещо, нито ти на мен.

— Прочетох всичко за теб. Знам какво си направил, през какво е трябвало да преминеш, за да го направиш. Знам за Соренсънови и за ЦРУ. Знам за онова… нещо, което наричаш Майкъл, и откъде се е появило. Знам за Дългата нощ. Знам в какво си се превърнал. Познавам те. Ти не ме разбираш, защото не си различен човек. Не знаеш нищо за мен, за хилядите компромиси, които правя всеки час само за да се впиша в този обширен, бездушен монолит, наречен Реконструкцията. Ако ме познаваше, щеше да ме прокълнеш и да ме наречеш страхливец, защото точно като такъв се държах всеки един ден през последните пет години. — Долтън погледна над камерата. На стената зад нея сигурно висеше часовник. — Трябваше да говорим само пет минути, максимум шест. Колкото и да внимавам, пак могат да проследят този разговор.

— Мога да се справя с това — каза Петрович. — Знаеш, че ще те разпънат на кръст. Ще изгубиш всичко. Жена ти ще те напусне и ще ти вземе децата. Баща ѝ ще те съсипе. И с такъв шут ще те изритат от работа, че ще ти излязат свитки от очите.

— Знам.

— И въпреки това смяташ да го направиш?

— Да. Полетът е резервиран. Куфарът ми е готов. Утре потеглям.

— Не знам какво да кажа. Нали аз съм царят на безплодните усилия, а ето ме стъпкан в прахта от някакъв си глупав адвокат янки. Мога само да го повторя още веднъж: Долтън, не го прави.

— Отдавна мина времето, когато можеше да ми казваш какво да правя, Петрович. Едва ли ще се наложи да ти се обаждам отново, за да ти кажа как вървят нещата. Мисля, че ще се чуе.

— Само… когато всичко това свърши и се наложи да си търсиш място, където да се скриеш — аз мога да ти помогна.

— Благодаря. — Разнесе се звън и женски глас обяви, че човекът за следващата уговорена среща чака отвън. — Само още минутка, Адел. — Долтън изключи интеркома. — Не че има някакво значение. Когато научат, всичките ми клиенти ще

започнат да ме избягват като чумав.

— По-добре върви.

Петрович примигна. Беше стигнал чак до Лаймхаус. Зад него бучеше камион, пълен с облечени в сини гащеризони *никейджин*: работна група на Ошикора. Той махна с ръка на шофьора, който бавно спря.

— Довиждане, Петрович.

— Довиждане, Долтън. И успех.

Петрович улови протегнатата ръка на един от работниците и се изкатери в каросерията. Мъжете и жените се сместиха, за да му направят място, и той седна, облегнат на ниския метален парапет.

— Петрович-сан — каза бригадирът, — вие плачете.

Той му предложи пакетче хартиени носни кърпички, в което беше останала само една.

— Заради прахоляка е. И тези *ёбаные* очи. — Петрович почука с изгризания си нокът по бялото на лявото си око, което издаде характерен звук на кухо. — Случва се винаги когато е студено.

4.

Камионът го откара до Грийн Парк през района, който беше пострадал най-силно от нашествието на Външните: Ийст и Уест Енд, Къмършъл Роуд и Уайтчапъл, Алдгейт и Холбърн и Алдуич.

Някои от повредените сгради бяха спасени. Повечето бяха съборени, а отломките бяха извозени до сметището и там обитателите на Метрозоната, които живееха на юг от реката и отчаяно търсеха работа, ги събираха и рециклираха. За целта се сключваха печеливши договори, но напоследък за всичко се сключваха договори.

На мястото на някогашните древни фасади сега се издигаха високи до небето кули от стомана и стъкло — и Свободната зона се стремеше всяка една от тях да генерира собствено електричество, да се охлажда през лятото и да се отоплява през зимата, и да бъде безопасна, чиста и просторна.

Архитектите също обичаха Петрович.

Когато камионът спря, той скочи от каросерията на пътя. Сбогува се с хората и тръгна към „Пикадили“. Погледна нагоре към руините на кулата „Ошикора“, чийто връх отразяваше лъчите на ниското зимно слънце, промъкващи се между облаците.

Отец Джон очевидно беше слязъл оттам. Петрович не се вълнуваше особено дали е цял и невредим. Изкушаваше се да се изкачи отново горе, съвсем сам, както го беше правил в началото. Идеята се повъртя известно време в главата му, преди да я отхвърли — ако нарушеше установения ритуал, някой можеше да попита защо. Което нямаше да е добре. Трябваше да задържа общественото внимание върху нещата, които вършеше открито, за да не започнат да ровят из потайните му дела.

Даване на погрешни сигнали. Това беше много по-трудно от работата в пълна тайна.

Той зави зад ъгъла на Хайд Парк. Имаше апартамент в близкия „Хилтън“, в онази част, която беше останала от него. Но стаите щяха да са празни: Валентина и Маса обикаляха улиците, търсейки пропадналия вдън земя агент на ЦРУ Чехъл, а Люси беше заета — поне би трябвало да е заета — в лабораторията на Петрович. Новата лаборатория. От старата и района около нея не беше останало кой знае какво. *Внебрачные* американци.

В Хайд Парк се строеше — както, изглежда, и навсякъде другаде — макар работата да вървеше бавно заради труповете, които хората не спираха да изравят и да откарват във временната морга, стъкмена в края на терена. Но въпреки това работеха. Кранове, камиони, работници. Машини за набиване на пилони,

строежи на скелета, оксиженисти. Толкова много шум на място, където някога бе царяла пълна тишина.

Петрович пъхна ръце в джобовете си и продължи да върви, подминавайки Екзибишън Роуд, все още отцепен чрез временни телени ограждения, докато колежът и Министерството на външните работи спореха кой е отговорен за нанесените щети. Петрович отново се спря — от дъската, върху която Пиф беше решавала уравненията си, беше останала само една зърнеста фотография, направена с нейния фотоапарат. Първата му реещa се сфера сигурно се намираше под отломките.

Всичко беше преходно. Нищо не траеше вечно, нито предметите, нито хората, нито любовта, нито самото време.

Той сви рамене и тръгна отново. Разбира се, въпросът не беше кой е виновен, а кой ще плати щетите. Междувременно Петрович подмина Албърт Хол и стигна до съседната сграда — Колежът по изкуствата — който беше реквизирал за собствена употреба, докато не се наберат нови художници.

Сградите със стъклени фасади бяха пострадали лошо и тази не беше изключение. Предницата ѝ бе покрита с тежък найлон, който се диплеше на вятъра и не помагаше с нищо, за да се изолира вътрешността от хапещия студ. Но вътре имаше електричество, светлина и достъп до мрежата. Петрович беше решил, че това му е достатъчно, и си беше подредил лаборатория в сутерена.

Той се промъкна през рамката на вратата и пусна прозрачния найлон зад себе си. Звуците от улицата се промениха, станаха по-приглушени. Сякаш се намираше на кораб в открито море, който пропукваше и стенеше при всеки по-силен порив на вятъра.

— Здрасти — каза той.

Люси, която се намираше някъде, където не можеше да я види, се обади по комуникатора.

— Чаках те.

Петрович тръгна към стълбището.

— Готова ли си?

Можеше да чуе дишането ѝ — тя настояваше да държи микрофона така, че да се намира между горната ѝ устна и носа.

— Не знам. Тоест следвах инструкциите ти и изглежда, че ще се получи. Но ми останаха няколко части.

— Винаги остават.

Той се спусна по стъпалата и мина през пожароустойчивите врати.

— Нали няма да се взриви?

— Няма.

— Сигурен ли си?

— Да. Е, маховикът може и да гръмне. Стига да не заставаш директно на пътя му, всичко ще бъде наред. — Той блъсна друга врата. Първоначално тази стая бе предназначена за съхранение и реставрация на стари картини, достатъчно голяма за нуждите му, но машината, която видя пред себе си, беше твърде висока и широка, за да я изкарат навън. Той погледна към изхода. — Не мога да мисля за всичко.

Люси свали слушалките с микрофон от главата си и ги захвърли небрежно върху умивалника.

— Стига да свърши работа — каза тя и с театрален жест посочи творението си, сякаш беше асистентка на фокусник.

Каквато всъщност си беше донякъде.

Люси изглеждаше толкова млада, толкова болезнено самотна. Петрович не беше идеалният заместник на родителите ѝ и нямаше представа как да подобри ситуацията. Най-доброто, което можеше да направи, беше непрекъснато да я ангажира с разни работи, но това не я спираше да обикаля през нощта, да търси изгубените си майка и баща и да плаче, когато осъзнаваше, че те никога няма да се върнат.

— Ти ли ще я пуснеш?

Тя зачете отново напечатаните си записки.

— Добре. Включи я откъм стената — направено. Свали ръчните спирачки на маховика и на осцилатора. — Докато завърташе двете колела, които освобождаваха скобите, тя попита: — Получи ли днес обаждане? От един католически свещеник?

— Да. Не; той дойде да ме види лично. Не съм мяркал някой друг от старците в червени мантии да се мотаят наоколо, но е въпрос единствено на време.

— За какво те търсеше? Попита ме за Майкъл и дали ще се съглася да разговарям с няколко комисии. Казах, че първо ще трябва да пита теб.

— Той пита първо мен. Казах му, че ако те притеснява, че му откъсна ръчичките и ще го пребия с окървавените им краища.

— Хич няма да ми е приятно да съм на негово място.

Тя погледна към листа хартия в ръката си и щракна два превключвателя.

— Кажи ми, ако отново се опита да се свърже с теб. Или ако те потърси някой друг по същия въпрос. — Петрович се зачуди какво още може да си позволи. — Няма да ти забраня да говориш за Майкъл — не ми е в стила — но нали се сещаш. Предпочитам да не го правиш. Не и пред тях.

— Няма. — Тя докосна косата си и му се усмихна. — Не се тревожи.

— Съдията каза, че работата ми е да се тревожа за теб.

Усмивката ѝ помръкна и тя му обърна гръб.

— Извинявай — каза той.

— Престани да се извиняваш. Просто… просто натисни някой бутон или там каквото трябва.

Петрович въздъхна и се пресегна край нея, за да натисне с палец големия червен бутон върху предния панел. Централната колона на машината потъна гладко надолу, докато не започна да се вижда само горната ѝ част, след което бавно се издигна в цялата си височина. Спря се за миг, след което отново започна да потъва, повтаряйки цикъла.

Люси погледна нагоре.

— Засега работи.

— Включи магнитната индукция.

— Това ужасно ти харесва, нали?

— И ти ще се научиш да го харесваш.

Петрович гледаше как тя изключва релетата на електромагнитите. От медните контакти наистина изскочиха големи синкави искри.

Тя тихичко изписка, но всъщност не беше пострадала.

Стрелката на измервателния уред започна да пулсира, приближавайки се съвсем бавно към крайното деление. Машината започна да издава нисък басов звук.

Петрович избута Люси настрани и огледа всички циферблати и данни. В един момент щеше да се наложи да модифицира тестовата платформа, за да може да получава цифрова информация, която да подреди в спретнати графики и да публикува в уважавани научни списания.

Засега се задоволи със запис на всичко видяно върху харддиска, който държеше в джоба си.

Маховикът започна да достига лимитите, които му беше задал, и при липсата на какъвто и да е товар нищо не можеше да му попречи да продължи да се върти, докато не се самоунищожи. Височината на тона надхвърляше средно „до“ — време беше да го забави. Той върна превключвателя и натисна с палец червения бутон.

Централната колона прекрати ритмичното си издигане и слизане, а звукът на маховика бавно се спусна през октавите.

— И какво направихме току-що?

Петрович сглоби кадрите, които беше заснел, изряза ненужното и сви всичко до удобен трийсетсекунден клип, който новинарските канали можеха да излъчат безпроблемно.

— Разрешихме въпроса с енергийните нужди на света в обозримо бъдеще.

— Как?

— Като използвахме втори квантов антигравитационен двигател, за да повдигнем тежест, която след това пада и върши определена работа. Но енергията, с която захранваме антигравитационните двигатели, повдигащи товара, е по-малка от енергията, която генерираме при падането. Това е машина вечен двигател. — Видеоклипът и съпътстващите го записки бяха готови за изпращане. — Ако притежаваш акции в енергийни компании, сега е моментът да ми кажеш.

— Задръж така. — Люси обиколи основата на машината. — Вкарваме вътре електричество. Изкарваме електричество. Излиза повече, отколкото влиза, така че можем да го използваме за задвижването на машината и ни остава излишък. Така ли е?

— И никога няма да спре. Построиш ли веднъж машината, разполагаш със свободна енергия — докато не се счупи, разбира се. Дори аз не мога да го предотвратя.

— Колко свободна енергия?

— От това нещо ли? Едва ще стигне за печка с два реотана. Но ще станат по-големи, по-добри. Вече никой няма да построи електроцентрала, която да не ги използва.

— Говориш сериозно.

— Да. Искам да кажа, че енергията не е напълно свободна — тя трябва да дойде отнякъде, защото иначе просто няма как да стане. Но ние не трябва да правим нищо, за да я получим. Просто натискаме бутона и това е. — Нищо не можеше да го спре. — Сигурна ли си за акциите?

— Те ще се сринат, нали?

— Да. Което е напредък за теб. — След това изпрати клипа в мрежата. — Отдавна мина обяд. Яла ли си?

— Не. — Тя прегледа отново списъка и изключи абсолютно всичко, преди най-накрая да дръпне щепсела на машината от стената. — Не съм гладна.

— И аз не съм, но мисля, че трябва да ядем. Аз черпя.

— Няма да се наложи. Твоята представа за редовно хранене е веднъж на шест месеца. — Тя го погледна. — Пък и откога си започнал да плащаш за нещо?

— Вярно. Добре, дай да се махаме от тук и да видим какво можем да отмъкнем.

Напуснаха Колежа по изкуствата, измъквайки се на улицата изпод найлоновото покривало. Петрович проучи района за някое място, където предлагат храна; най-близкото беше обичайното за тях — работническа походна кухня, разположена в центъра на строителната площадка „Хайд Парк“.

Мъжът, който пазеше на портала, им хвърли две твърди каски

и им махна да минават още преди Петрович да обясни какво възнамеряват да правят. Но така ставаше почти навсякъде, където се появеше в Свободната зона; той поне проявяваше достатъчно благоприличие, за да покаже леко смущение, докато Люси го приемаше за даденост.

— Студено е — каза тя, балансирайки върху дъсчената пътека. — Преди не беше толкова студено.

— Метрозоната сама определяше климата си. Пак ще стане така. Следващата зима тук няма да е като сегашната.

— И къде ще бъде следващата зима?

— Трудно е да се каже — отвърна Петрович. — Имаме доста голям избор. Искаш ли да останеш тук, след като Свободната зона се изнесе?

— Не знам. Тук няма кой знае какво мое. С изключение на къщата може би. — Просто „къщата“; не я наричаше своята къща или къщата на родителите й, нито дори дом. — Може би трябва да я продам на някого. Тя е в добро състояние.

— Можеш да я задържиш.

— Мисля си — рече тя, — че каквото и да реша, там няма да ми е удобно да живея. — Люси погледна към Петрович. — Непрекъснато мисля за онова, което видях през прозореца на спалнята ми.

— Аха. Фокс.

— Да. Той.

Тя продължи да върви, като видимо се чувстваше по-спокойна сред воя на шлайфмашините и актиновото бяло сияние на оксижените, отколкото в предградията.

Отпред се виждаха сглобяемите къщички, качени върху колове, за да не се цапат от калта — специално построени, а не пригодени *домики*. Лампите зад запотените прозорци светеха с перленобяла светлина. Изпускателната тръба на аспиратора издухваше срещу тях със силата на виелица миризми на готвено.

— Значи, днес пак няма да има салата в менюто.

— Аха, какво да се прави. И без това вече нямам сърце, за което да се притеснявам.

Петрович й отвори вратата и тя влезе вътре, подмятайки каската си в ръка.

Бяха посрещнати като герои и Люси беше права — той никога не плащаше за нищо, нито пък тя. Строителните работници смятаха за голяма чест да седят и да се хранят с тях двамата. Те се струпаха около тях, съединиха масите и преместиха столовете, отделяйки за изпиването на втората си чаша кафе много повече време, отколкото им беше отредено за почивка.

Задаваха им въпроси — по всякакви теми, защото Петрович

имаше мнение за всичко — и той отговаряше с пълна уста, дъвчейки хляб, бекон, наденичка и боб, и всеки път, когато искаше да подчертае думите си, размахваше въодушевено вилицата си във въздуха.

Зарязан в ъгъла на стаята, мониторът с плосък екран показваше една висока колона от пресована стомана, която се издигаше и спускаше в средата на груба осмоъгълна структура. Гласът на водещата изразяваше възхищение, страх, несигурност — но никой в стаята не я слушаше как срича обяснението си за машината с вечен двигател. В един момент се появи говореща глава, принадлежаща на човек, който само Петрович разпозна; той като че ли разсъждаваше върху някои по-специфични точки от законите на термодинамиката.

Но дори той не представляваше вече интерес, когато тълпата около масата се раздели, за да пропусне Маделин.

5.

Тя застана в единия край на дългата маса; Петрович седеше в другия край заедно с Люси. От нея като студен буен поток се лееше мълчание, което постепенно изпълни цялата стая.

Петрович бутна чинията си встрани и се облегна назад. Люси погледна първо към Маделин, а след това и към Петрович, опитвайки се да определи настроенията. Усети, че нещо се е променило, и остави вилицата си на масата, за да положи ръка върху лакътя на своя ерзац баща.

Петрович я погледна с крайчеца на окото си и тя леко поклати глава. Значи, днес нямаше да има спорове. Може би.

Всичко започна от едно нещо и постепенно се превърна в лавина — той не й беше казал за Майкъл. Беше го запазил в тайна по най-различни причини — според него всичките основателни. Не я беше мамил. Не я беше пренебрегвал. Дори си беше проправил с бой път през обхванатия от пламъци град, за да я спаси. Ако имаше още някакъв начин да докаже любовта си към нея, той беше готов да приема предложения. Тя беше майка за всички, но съпруга на никого.

Не живееше с него. Не живееше никъде, освен на мотора си. Пътуваше из Свободната зона, появявайки се неочаквано в работническите лагери и на строителните площадки, твърдо решена да накара всички да работят добросъвестно. Никога не съобщаваше предварително за посещенията си. Ала през тези единайсет месеца тя нито веднъж не го хвана в някакво компрометиращо действие, въпреки че по никакъв начин не показваше, че възнамерява да се върне при него.

И сега не казваше нито дума, мълчанието се нагнетяваше до точката на максимално напрежение. Някой щеше да се изкиска или да се изпърди, а по изражението на лицето й си личеше, че тя не беше в настроение за шегички.

— Можеше просто да се обадиш. Щях да дойда. И ти го знаеш.

— Да. Знам — отвърна тя. — Може ли да излезем за малко навън?

— Само аз ли?

— Само ти, Сам. — Коженият й рокерски костюм изскърца, когато промени позата си. — Имаш ли нещо против?

Той не можеше да разгадае изражението й. Обърна се леко към Люси.

— Нали няма да ти пречи, ако те оставя за малко сама?

— Рядко оставам сама. Ще се оправя. Върви, върви.

Той избута назад стола си, който застърга по пода.

— Благодаря ви за компанията, дами и господа.

Те го изгледаха как излиза след Маделин от стола и едва когато вратата започна да се затваря, разговорите се възобновиха.

Но тя не спря при вратата. Моторът й се намираше в другия край на строителната площадка, до Ланкастър Гейт. Тя вървеше бързо и Петрович трябваше да подтичва, за да не изостава от широките й крачки.

— Къде е пожарът?

— Кой е споменал нещо за пожар? — каза тя.

Беше останала без дъх, значи, нещо не беше наред.

— Да. Сама ли ще ми кажеш, или трябва да гадая?

— Нито едно от двете. Ще ти го покажа.

— Значи, наистина има пожар.

— Ще… — Тя млъкна изведнъж и почти спря. — Просто побързай.

Двамата стигнаха до вратата. Петрович се накани да изчака пазача да вдигне бариерата; Маделин просто я прескочи и отиде при мотора си, зарязан набързо по средата на пътя. Тя му махна с ръка да побърза.

— Извинявай — каза Петрович на слисания охранител и се промуши под надигащия се метален прът.

Маделин му подхвърли един шлем, който той улови с лекота въпреки заслепяващия блясък на прожекторите. Силата, с която шлемът беше запратен, го накара да отстъпи назад.

Тя дори не забеляза това. В мига, в който каската излетя от ръката й, тя вече беше яхнала мотора. Прибра стойката и запали двигателя с едно натискане на палеца.

— Ти няма ли да си сложиш шлем?

— Този е моят. Качвай се. — Тя форсира двигателя и накара турбината да завие. — И се дръж здраво.

Петрович сложи доста широкия шлем на главата си и се опита да разбере как — и къде — да седне.

— Хайде, качвай се, Сам. Моля те.

Той преметна крак през седалката и се настани зад нея. Зад гърба му имаше дръжка за хващане, но ако Маделин смяташе да кара толкова лудо, колкото предполагаше той, дръжката нямаше да му свърши работа. Петрович я прегърна колебливо през кръста и сплете пръсти на корема й.

Тя се вцепени за миг и потрепери. След това се изстреля с такава скорост напред, сякаш някъде се бяха отворили портите на ада и тя трябваше да успее да се промуши между тях, преди да се затворят.

Петрович за малко да се изпусне. Той се вкопчи в нея и се

притисна плътно към тялото й; почти година не го беше усещал толкова близо до своето.

Светлините на Свободната зона прелитаха край тях като размазани бледооранжеви петна, но той знаеше къде се намират. Направиха остър ляв завой — толкова остър, че коляното му почти опря в настилката — и поеха по Еджуеър Роуд, след което завиха отново надясно към „Мерилибоун“. Там на ъгъла се намираше някогашната й църква, която беше превърната в изгорели греди и овъглени тухли, след което бе разчистена, за да се направи място за поредната строителна площадка.

За пръв път я беше срещнал тук; той умираше, тя го съживи. Зачуди се дали не бе избрала нарочно този маршрут, сякаш за да му покаже, че той не е единственият, който спасява хора. А може би това просто беше по-краткият път. Сега вече той знаеше къде отиват.

Петрович беше притежавал *домик* в Риджънтс Парк, убежище за в случай на бедствие. Беше го изгубил през Дългата нощ, заедно с куфарчето си със спомени, с любезното съдействие на Новия джихад на машините. Повече не се беше връщал там, не го беше търсил сред хаоса от контейнери.

Свободната зона беше разчистила терена, екипи с газови горелки работеха денонощно. Бяха стигнали почти до най-ниското ниво. И сега, когато Маделин и Петрович направиха поредния завой, при който черното колело едва не се хлъзна извън пътя, там не се забелязваше никаква дейност. Никакви синкавобели пламъци на електрожени, никакво стържене на изкривяващ се метал или бучене на тежки кранове.

Маделин се насочи към мястото, където някога се беше намирал Вътрешният кръг, и рязко наби спирачки. Петрович обърна главата си настрани и шлемът му се притисна към гърба й.

Двигателят угасна и настъпи тишина. Въпреки лудешкото препускане двамата просто стояха там, напълно неподвижни, той, притиснат към нея, тя, облегната леко назад, за да почувства по-плътно контакта.

— Знам защо сме тук — промърмори той през дунапреновите стени на каската.

— Нима?

Гласът й прозвуча също толкова неясно, приглушен от студа.

— Контейнер нула.

— Как го правиш? Как успяваш да отхвърлиш всички предположения и да изкараш правилния отговор?

Тя разкърши раменете си и той почувства как мускулите й се движат, гъвкави и напрегнати.

— Защото няма друга причина да сме тук. Няма друга причина аз да съм тук. С всичко друго можеш да се справиш и сама, но не и с последния армагедонист.

— Никога не съм вярвала, че съществува. Но той е тук. — Тя отново помръдна с рамене, този път за да му даде знак. — Хайде, ще ти покажа.

Петрович скочи на земята. Маделин вдигна мотора на стойка и тръгна по терена. Знаеше пътя — въпреки объркващата безличност на контейнерите, тя зави, без да се замисли, надясно, наляво и отново надясно, следвайки отъпканата пътека до крайната си цел.

Петрович също знаеше пътя. На всичкото отгоре виждаше. Той примигна и зрението му се промени на леко потрепващ, но ясен калейдоскоп от образи. Примигна отново и обектите се трансформираха в червени и сини петна, в зависимост от топлината им.

Главата и ръцете на Маделин бяха светли, почти като нажежени до бяло. Това се получаваше под въздействието на страха, а той не я беше виждал уплашена никога. Което трябваше да му подскаже нещо.

Пътеката свърши. Един контейнер препречваше пътя им. Контейнер нула. Първият *домик*, поставен в Риджънтс Парк. Във вратата, на височината на главата, беше изрязано прозорче с размерите на плик за писмо.

— Стандартна процедура. Прорязваш дупка, проверяваш съдържанието, бележиш за премахване, отваряне или обеззаразяване. Когато разчистващият екип го разряза…

— Колко хора знаят?

— Четири — вече пет. Казах им да си мълчат.

— Да, като че ли ще те послушат. Разпуснала си всички работници. *Шлюха вокзальная* да стана, ако до вечерта цялата Свободна зона не е разбрала, че тук става нещо. Разполагаш с два часа, преди слухът да се разнесе по света. Може би даже по-малко. — Той се вдигна на пръсти и погледна през отвора. — Някой влизал ли е вътре?

— Не.

— Слава богу за това. — Той вдигна поглед нагоре, после се огледа. — Механизмът на вратата работи ли?

— Залостен е. Отвътре. Смятахме да разширим дупката. — Инструментите на работниците бяха изоставени наблизо. — Знаеш ли как се работи с тях?

Не знаеше. В следващия момент научи.

— На теория.

Петрович хвана количката, върху която бяха подредени

балоните с газ, приближи я до контейнера, след което разви вентила на ацетилена. Разгоря се мътнооранжев пламък, сияещ и наситен като залез. След това пусна кислорода и пламъкът се превърна в синкаво острие.

Той намали увеличението на образите дотолкова, че да може да вижда какво прави. Езичето на пламъка докосна външната стена на контейнера, от която започнаха да сълзят оранжеви капчици разтопена стомана.

— Това ще отнеме известно време. — Топлината, която чувстваше върху лицето си, беше суха, като от пещ. — Кажи ми какво прави той вътре.

Маделин се опита да надникне над горящия метал.

— Просто… си седи. С лице към вратата. От лявата му страна има нещо. Мисля, че е бомба.

— Колко е голяма? Като размер, не като експлозивна сила.

— Горе-долу толкова… — започна тя, но той я прекъсна.

— Не мога да видя разстоянието между ръцете ти, защото държа в ръцете си ацетиленова горелка, която развива температура три хиляди градуса, а не ми се иска да ослепея или случайно да се подпаля. Опитай пак.

— Горе-долу около метър. Представлява туба в гнездо, широко около половин метър.

— Контролно табло? Жици?

— Виждат се жици.

— Някаква представа откъде излизат жиците?

— Не мога да видя. От него. Може би изпод стола, на който седи.

Петрович стисна здраво оксижена.

— Това въобще не ми вдъхва увереност.

— Смяташ ли, че е свързан с бомбата?

— Знам, че е свързан. Въпросът е как. И все пак, ако отварянето на контейнера е трябвало да я взриви, досега да е станало. Поне този проблем щеше да ни спести.

— Сам…

— Да?

Хубаво щеше да е, ако можеше да се концентрира върху работата, но тя стоеше твърде близко до него. Той усещаше дъха й върху тила си.

— Искаше ми се да ми беше казал за Майкъл.

Ъгълчето на устата му потрепна.

— Наистина ли искаш да го обсъждаме точно сега? Като се има предвид, че единственият ми интимен момент с теб може да се окаже смесването на атомите ни в една мащабна експлозия?

Тя цъкна с език.

— Да. Все тая — промърмори той. — Знаеш, че искам да се върнеш при мен. Но точно сега замълчи поне за минута.

Маделин отстъпи назад и Петрович бавно приближи пламъка на оксижена към изрязаната дупка. Когато тя беше почти готова, той спря и отдалечи апарата от вратата.

Маделин се наведе напред, за да огъне метала настрани. Петрович я улови за китката.

— Пари. Още е горещо и ще му трябва доста време, за да изстине. — Той завъртя вентила на ацетиленовата бутилка, оранжевият пламък потрепна и угасна. — Ако не бързаше толкова много да се отървеш от мен, щеше сама да се сетиш.

— Не се опитвам…

Тя погледна към ръката си и Петрович пусна китката й.

— Не можеш да стоиш далеч от мен. Намираш си поводи да наминаваш, но винаги откриваш причини да си тръгнеш отново, преди да се получи нещо.

— Ти ме излъга.

Маделин облегна гърба си на контейнер нула и се плъзна надолу, докато не клекна.

— Излъгах целия свят. Тогава ми се струваше, че това е единственото решение. — Той зае същата поза като нея, ала от другата страна на изрязаната, но неотворена дупка. — Нямах друг избор.

— Не. Ти не ми се довери. Искаше домашен ИИ, който да запазиш само за себе си. Ако го беше показал на всички, щяхме да си спестим разправиите с ЦРУ.

— В това вече се съмнявам. Един бог знае какво щеше да ни се изсипе върху главите, а на всичкото отгоре щеше да се наложи да се оправяме с Външните съвсем сами. — Петрович провери часовника в ъгълчето на зрителното му поле. Металът вече трябваше да е изстинал достатъчно, но кавгите с Маделин бяха за предпочитане пред това, да я няма изобщо. — Щяхме да сме мъртви, Външните щяха да владеят половината град, а Майкъл щеше да бъде издирен и унищожен.

— Значи, това, което притежаваме сега, оправдава действията ти?

— Ако трябва да направя избор между димящи руини с милиони овъглени тела, държани под контрола на някой като Фокс, и Свободната зона, готова да приеме петнайсет милиона граждани, признателни за наличието на течаща вода и електричество? Да. Дай ми една наносекунда да го обмисля.

— Радвам се, че си е струвало да ме загубиш.

Сърцето му беше неспособно да прескочи един удар. Всъщност то изобщо не биеше, просто се въртеше и въртеше, и

никога не спираше. Може би леко забави ритъма си, което беше достатъчно, за да му причини краткотрайна, но съвсем истинска болка.

— Какъвто и да беше изборът ми, така или иначе, щях да те изгубя. Така поне те запазих жива.

Петрович се надигна и натисна метала с рамо.

Плочата се огъна със скърцане, отваряйки достатъчно голяма пролука, през която да се промуши той. Но недостатъчна за нея.

— Нарочно я направи толкова голяма, нали? — рече тя.

— Не можеш да го докажеш. — Той свали шинела си и го пусна на земята. — *Ёбаный стос*, тук е по-студено и от Сибир.

Започна да се промъква странично през пролуката; първо вкара единия си крак, после почувства как острите ръбове притискат гърдите и гърба му. Продължи да се промушва внимателно, докато тялото му не се озова от обратната страна, след което издърпа и другия си крак.

Стъпките му отекнаха във вътрешността на контейнер нула.

— Внимавай — каза тя и му подаде шинела.

Той го взе, облече го и се обърна, за да се изправи лице в лице с последния армагедонист.

6.

Петрович пристъпи бавно напред и настрои очите си към слабата светлина, превключвайки между почти инфрачервената и видимата част от спектъра. Движеше се бавно, за да успява да смеси образите и така да избегне стъпването в някоя лазерна мрежа.

Въздухът беше студен и сух, като в гробница. Нямаше следи от разложение, усещаше се само лек дъх на старост. Той сигурно беше първият жив човек, стъпил тук от ужасно много време — прегледал бе набързо историята на Риджънтс Парк и беше открил, че първите *домики* бяха стоварени върху зелената трева в края на две хиляди и втора. Армагедон беше обявен официално за приключен след смъртта на Ван Хуурън през две хиляди и девета. Значи, минимум осемнайсет години.

И този човек бе стоял тук през цялото време, точно в сърцето на Метрозоната. Петрович застана пред масивния дървен стол на армагедониста и се взря в изсушеното му лице.

— Всичко, което ни заобикаля. Ти си виновен за всичко, *говносос*. За всичко.

Кожата на армагедониста се беше опънала около устата му и зъбите му бяха оголени, сякаш се хилеше. Петрович почувства силно желание да забие юмрук в мъртвите му втренчени очи и после да изтръгне ръцете му и да го пребие със стърчащите кости.

Армагедон беше променил света. Това беше основната му цел, разбира се, но макар че бяха засипали с бомби цяла Европа, от източния до западния й край, Господ не се беше появил, за да съди живите и мъртвите.

На оцелелите беше оставен континент, покрит с хотспот точки, милиони бежанци, тълпящи се покрай новоукрепените граници, съсипани икономики и радиоактивен дъжд.

Армагедон бе оставил Петрович с увредено сърце и детство, което бе свършило внезапно със смъртта на баща му от рак. Той имаше не по-малко причини да мрази армагедонистите от всеки друг човек.

Също както всички останали пострадали хора, Петрович си беше представял какво ще каже, ако случайно се срещне с някой от тях. Сега имаше тази възможност — стига да пожелаеше, можеше да излее върху обекта на своята омраза трупаните двайсет години ярост и неудовлетворение. Въпреки че нямаше да бъде чут.

Той отстъпи назад. Беше си помислил, че ръцете на армагедониста са вкопчени в облегалките на стола, но това се

отнасяше само до дясната. Пръстите на лявата бяха свити около една ръчка, която приличаше на тежкия превключвател на неговата машина с вечен двигател. Петрович се наведе, за да види по-добре.

Бутон на мъртвеца. Само че мъжът, който го държеше, беше мъртъв, а устройството не беше проработило. Засега.

Без да мръдва от мястото си, Петрович огледа вътрешността на *домика*. Трябваше му щанга или нещо тежко, за да застопори механизма. Възможно беше ръчката никога да не падне, но също така бе вероятно да я задейства и най-леката вибрация. Жиците я свързваха и с тежкия метален цилиндър, и с кутията, намираща се под стола, което означаваше, че армагедонистът щеше да се смее последен, макар и за кратко.

Край вратата на *домика* бяха оставени инструменти за заваряване. Доста обемисти. Останалата част от контейнера беше празна, с изключение на масата и нестабилния й товар.

— Мади?

— Сам?

— Ще ми трябва малко тел. Твърда тел като онази от закачалките за дрехи или дебела медна жица. — Можеше да завърже ръчката. Това щеше да я задържи на място, докато не измислеше нещо по-добро. — И по-бързичко, става ли?

Без да помръдва от мястото си, той приклекна и погледна между краката на армагедониста. Накланяйки се последователно наляво и надясно, успя да огледа предмета по-добре и мислено да си състави триизмерен модел.

Това беше акумулатор за автомобил.

Петрович знаеше, че е немислимо уредът да е запазил заряда си в продължение на двайсет години. На пода около него имаше голямо петно, но то можеше да е от нещо, капало отгоре, а не от пробита клетка. Можеше просто да развие клемите и с един ритник да прати устройството в другия край на пода. Акумулаторът беше мъртъв също като армагедониста.

Петрович се почеса по носа. Може би просто трябваше да изчака телта. Изправи се отново и погледна към бомбата.

Армагедонистите използваха най-вече оръжия от съветската епоха, но това не беше едно от тях. То имаше отличителния вид на измайсторен вкъщи механизъм от типа, който беше сравнително лесен за сглобяване, и за активирането му беше достатъчно да бъде изпуснат накриво на пода. С малък заряд, който обаче беше повече от достатъчен, за да изравни със земята всичко наоколо в радиус от няколко километра.

Зад него се разнесе почукване.

— Да?

— Нося ти телта.

— Хвърли я насам. Към краката, не към главата. Не искам да падне близо до трупа.

Тялото на Маделин закри процепа.

— Как можеш да виждаш… ох.

— Просто ми хвърли телта — каза Петрович. — Нужни са ми още няколко неща, за да обезопася бомбата.

— Не смяташ ли, че трябва да оставиш това на някой друг?

— Не, не смятам. Няма да я оставя на някой друг, защото на този някой друг ще му отнеме цял ден, за да дойде дотук, ще настоява да евакуираме всички на трийсет километра наоколо, а за прехвърлянето им през реката ще отиде цяла седмица, ще нанесе непоправима вреда на Свободната зона, а след това ще направи същото, което смятам да направя аз, и после ще очаква до края на живота му да го смятаме за *ёбаный* герой.

Парче намотана тел се плъзна по пода и се спря при краката му.

— Така. Искам фенерче за глава, клещи секачи, пълен комплект гаечни ключове — включително онези малките с форма на звезда, всякакъв вид отвертки, малки и големи плоски клещи, мултицет и гайгеров брояч. Повечето инструменти ще намериш в сутерена на Колежа по изкуствата, знаеш къде се намира. За гайгеровия брояч сигурно ще се наложи да отидеш в отделението по медицинска физика в болницата. Запомни ли всичко?

Валентина щеше да носи всичко това със себе си, но тя беше в другия край на Свободната зона и търсеше агента на ЦРУ.

— Това май твърде много ти харесва.

Той се наведе, за да вдигне телта и я опипа. Беше малко тънка, но щеше да свърши работа.

— Изглежда, живея в свят, където ти си готова да ми повериш обезвреждането на атомна бомба, но не и сърцето си. Явно ще трябва да се задоволя с онова, което мога да имам.

Тя пристъпи от крак на крак пред процепа.

— Ще ти донеса нещата.

— Благодаря. Ти ли ще съобщиш на Соня за това, или аз да го направя?

— Работата ми е да ѝ съобщавам за тези неща — отвърна тя.

— Това „да“ ли беше, или „не“?

— Ти ѝ кажи. Не знам защо си мисля, че е по-добре да го чуе от теб.

— До скоро тогава. Ако не можеш да намериш някое от нещата, обади ми се, за да видя дали ще успея да се справя без него.

Сянката върху процепа изчезна и преди да се обади на

председателя на Свободната зона, той реши да се позанимае с бутона на мъртвеца.

Задачата беше елементарна, но трябваше да действа внимателно. Той намота свободния край на телта около най-близкия край на стола и я стегна здраво, за да не се изхлузи. След това размота остатъка, за да навие другия край около самия бутон.

Мъртвите трошливи пръсти бяха обхванали дръжката, която би трябвало да отскочи назад в мига, в който натискът върху нея отслабне. Нещо бе попречило това да се случи. Петрович увеличи контраста на погледа си, с надеждата да открие какво е то.

Тайната се криеше в лакътя. Армагедонистът беше подпрял ръката си на облегалката, с надеждата да облекчи напрежението в мускулите си. Може би беше получил спазъм. Може би просто не беше подготвен. И малко след като беше обезсмислил съществуването на бутона, той беше умрял.

— *Мудак.* И края на света не можеш да направиш като хората.

Той намота жицата около бутона и съсухрената ръка, изпъна крайника и продължи да намотава, като постепенно го пристягаше към бутона. С обтягането си телта се врязваше в сухата, обезкървена ръка, прорязвайки пергаментовата кожа.

Петрович наблюдаваше безстрастно, притеснен единствено от мисълта дали няма да се счупят костите. Реши, че няма такава опасност, и завърши упражнението, като огъна телта надолу и я уви повторно около същия крак на стола. Ритна я за проба. Телта издържа.

Следваща стъпка.

Тя седеше зад бюрото си, без да осъзнава, че е наблюдавана. Очите й пробягваха по екрана на монитора, преглеждайки няколко сметки. Всеки път, когато попадаше на вписване, за което може би трябваше да поиска обяснение, тя леко се мръщеше, сбърчила вежди.

Той се изкашля, за да привлече вниманието й.

— Госпожо президент?

— Сам? — Соня се облегна назад, опитвайки се да се фокусира върху малката камера, прикрепена към монитора. — Защо ме наричаш така? Къде се намираш?

— В Риджънтс Парк. Имаме проблем. Официален проблем на Свободната зона от типа говно се удря във вентилатора. — Той погледна към бомбата. — И аз най-официално ти съобщавам за него.

— Добре. — Чертите й се изостриха. — Съобщи ми.

— Намирам се в контейнер нула. Той съдържа трупа на последния армагедонист и домашно приготвената му ядрена

бомба.

Дори да беше изненадана или шокирана, тя не го показа по никакъв начин. Всъщност не показа нищо.

— Обезопасен ли е районът?

— Не, но не искам тукашните хора да бъдат евакуирани вкупом. Това е сигурен начин за привличане на всеобщото внимание към факта, че си имаме проблем.

— Сам, той съществува, независимо дали ни харесва, или не, и аз ти пращам отряд охранители. Ще бъдат дискретни.

— На Мади няма да ѝ хареса.

— Тя с теб ли е?

— В момента не. Изпратих я да ми събере комплекта за обезвреждане на бомбата.

Прескачане на сърцето и спадане на гласа ѝ с една октава.

— Сам…

— Какво? Соня, това нещо работи. Не знам какво ще го задейства, но знам, че мога да направя така, че да не се стига дотам.

— Бомбата е стояла там години наред. Още ден-два няма да имат значение.

Петрович притисна длан към челото си и прокара пръсти през косата си.

— Напротив, ще имат. Първо, ние отворихме контейнера. Тук има бутон на мъртвеца, който не проработи — временно съм го обезопасил — но е възможно да има още светлинни датчици, клетки в режим на непрекъснато зареждане, старомодни механични капани. Ако това нещо се взриви, ще изгубим всичко, което сме построили отново през последната година, а през следващите десет ще се опитваме да обеззаразим Метрозоната.

— Трябва ни експерт.

— *Ёбаный стос*, звучиш точно като нея! Виж какво, това е паянтова сглобка пушечен тип. Не е нещо, което се пазарува в магазина. Хората, които са го създали, са мъртви, Соня, и никой няма да разбере какво са измислили мозъчетата им. Дизайнът на механизма е сравнително прост и елементарен, некадърен и нестабилен. Не разчита на никакви усъвършенствани механизми, а само на смесването на две подкритични маси. За това е достатъчно да го изпуснеш на земята. Щом искаш да оставиш нещо такова насред Свободната зона, давай, ти си шефът. Ти носиш отговорността.

Соня се отблъсна от бюрото си. Управлението на Свободната зона беше заело старата Пощенска кула. Изгледът от върха беше внушителен и през прозореца зад гърба ѝ Петрович можеше да види осеяния със светли точици град.

— Може ли да бъде преместена? — попита тя.

— Без да е обезвредена? Може би. Не знам.

— Ти можеш ли да го направиш?

— *Чёрт.* Не.

Соня се изправи и погледна към града, както сигурно беше правила и от кулата „Ошикора“. Разликата беше в това, че сега тя наистина управляваше всичко. Поне още две седмици.

— Сам?

— Да?

— Не се издънвай.

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Някога да съм те подвеждал?

— Не — съгласи се тя. — Но подведе Майкъл. Няма го вече година и ти все още си му длъжник.

— Работя по въпроса.

— Знам — на час по лъжичка. Канех се да те питам: какво се случи тази сутрин?

— Със свещеника ли? Папата иска да знае дали Майкъл има душа.

— Има ли?

— Казах му, че няма значение. Казах му, че Майкъл ми беше приятел и така или иначе, смятам да го спася.

— Браво на теб, Сам. Следиш ли цената на петрола?

— Не съвсем.

— От обяд е паднал с осемдесет долара на барел. ОПЕК вдигнаха шум до небето.

— Което е тъпо. Петролът е твърде ценен, за да бъде просто изгарян за нищо. Би трябвало да са доволни.

— Затова сега трябва да се притеснявам и за саудитските тайни служби. Благодаря ти за което. — Тя отново седна, всъщност почти се строполи в стола си. — Липсват ми тези разговори. Напоследък сме много заети, нали?

— Ще дойде време — скоро — когато няма да сме.

— Нали знаеш, че Маделин не е единствената жена на света? Ако тя не те желае, може да има някоя друга, която да те иска.

Петрович се почеса по носа, макар да не го сърбеше точно там.

— Нали ме познаваш. Знаеш, че спазвам обещанията си.

— Знам. — Тя сви рамене. — Само да беше по-подкупен.

— Да. — Отвън се чуваше бръмченето на мотор. — Ще прекъсвам. Когато съм готов, ще ти се обадя.

След като прекъсна връзката, той се намръщи. Бръмченето не беше от двигател на мотор. Звукът секна рязко и откъм затворената врата се посипа дъжд от искри.

През стоманата проникна ръбът на ъглошлайф, който започна да си прорязва път нагоре. Въздухът завибрира и се изпълни с дим.

— *Охуеть!* — Петрович се свърза отново с компютъра на Соня. — Ако вече си изпратила екипа си, прати още хора. Веднага. — След това се обади на Валентина: — Какъв хуй търсиш в Анфийлд? Трябваш ми тук! — И накрая на Маделин, като се наложи да изчака, докато тя отвърне на обаждането му: — Ела!

През това време искрите достигнаха почти до горната част на вратата и той вече едва виждаше през парливата мъгла с вкус на метал. Димът се затъкна в гърлото му и го накара да се закашля. Дразнеше и очните му ябълки, но това щеше да го преживее.

Искрите секнаха, както и ръмженето на ъглошлайфа. Два железни лоста проникнаха през процепите и след кратко огъване и мушкане старите панти поддадоха и вратата се сгромоляса с трясък върху отломките.

Внезапният приток на въздух изтласка голяма част от пушека. Той се закълби към тъмнеещото небе, а в контейнера пристъпиха шест фигури.

— Доктор Петрович, моля, отстъпете встрани. Не искаме да ви нараним.

— Чувствата ни са взаимни. Ако веднага си тръгнете, може и да останете живи.

Не разполагаше с нищо, което да използва като оръжие. Те имаха лостове, ъглошлайф и няколко масивни цепеници.

Ала те не започнаха да спорят с него — знаеха, че ще се обади за помощ и че имат само няколко минути на разположение. Четирима от тях отидоха при бомбата, а двама — най-едрите — застанаха между нея и Петрович. Всичките изглеждаха като най-обикновени хора — можеше да са строители, водопроводчици, шофьори, механици.

— Хей, хей! — Петрович видя как пропъхват ремъци под бомбата и се опита да стигне до нея. — Не правете така!

Докато вниманието му беше насочено към бомбата, единият от мъжете замахна с лоста си и го подсече отзад. Петрович не падна, защото другият го подхвана под мишниците и сключи ръцете си на тила му.

Те знаеха точно какво правят. Петрович почувства как кабелът в главата му се завърта и се измъква навън.

Едва тогава го връхлетя болката. Не само от удара с металния лост, но и от всички останали наранявания, които бяха останали нелекувани.

Пуснаха го на пода и мъжът с лоста отново замахна. Беше се

целил в главата му, но вместо това улучи ръката. Костта изпращя.

— *Ну все, тебе пизда.* — Петрович се опита да поеме контрол върху краката си. Ритна веднъж, но бързо осъзна, че това не е добра идея. — Добре. Спри.

— Съжалявам, доктор Петрович. Нямаме време за това.

Те прерязаха кабелите, които излизаха от бутона на мъртвеца и акумулатора. Бомбата се полюляваше свободно в люлката от ремъци. Мъжете тръгнаха към изхода.

— Не мога да ви позволя да я отнесете.

Той се опита да се изправи, подпирайки се с ръка върху празната маса. Краищата на счупената по-нагоре кост се приплъзнаха едно край друго, заплашвайки да пробият кожата.

И докато той пъшкаше и се насилваше да сподави стоновете си, те си тръгнаха.

7.

Той сънуваше. Всичко беше толкова прекрасно, толкова идеално. Огромното жълто слънце сипеше лъчи над морето, носейки се на запад над безбрежния спокоен океан. Тревата, върху която беше стъпил, преминаваше в белия пясък по криволичещата и назъбена линия на крайбрежието, а на пясъка играеха деца, шест на брой, и някои от тях бяха негови. Те се смееха, тичаха и участваха в някаква сложна игра, която включваше хвърляне на водорасли и улавяне на раковини. Той ги наблюдаваше и след като се нагледа, също се спусна към пясъка; подгони ги с рев на грамадно чудовище и те се разбягаха по плажа с писъци и весел смях.

А когато дойде на себе си, се опита да си спомни кога и къде се е намирал. Очите му се отвориха бавно и видяха Маделин. Тя не носеше йоанитската си роба, което означаваше, че не се беше събудил осемнайсет месеца по-рано и не беше претърпял току-що масивен сърдечен пристъп.

След това видя Валентина, която бе поставила любимия си калашник върху коленете, застаналата до нея Люси и една червенокоска, която доскоро бе блондинка — Маса, облечена в своя стелт костюм. И Соня. Петрович не обърна внимание на облеклото ѝ, а се съсредоточи върху обстоятелството, че тя изглеждаше така, сякаш е глътнала оса.

Току-що беше изгубил една атомна бомба. Сигурно с право му бе толкова ядосана.

— *Пиздец* — каза той.

Ръката му — лявата — беше подгъната под странен ъгъл. Докато беше заспал, някой садист го беше обзавел с антенна решетка, с която улавяше с лекота радиосигналите, но му беше невъзможно да промени ъгъла на прегъване на лакътя си. Ръката му беше обхваната от четири титаниеви пръстена, които бяха свързани чрез кръстосани шини.

Петрович повдигна ръката си от рамото. Покритата с петна йод плът се размърда покрай металните жици, придържащи костта му. Сигурно болеше, но морфинът си беше свършил работата.

Той потърси часовника в ъгъла на зрителното си поле. Нямаше го. Нямаше връзка с външния свят. Намръщи се и погледна към часовника на стената, който беше зает да отброява секундите. Замаяното му съзнание направи бавно изчисленията и стигна до предположението, че са изминали три часа и половина; часове, които никога нямаше да си върне.

Опита се да седне. Само с една действаща ръка и с мек матрак, върху който трябваше да се обляга, той направи няколко неуспешни опита, преди Маделин да се приближи до него. Тя го задържа изправен, докато му оправяше възглавниците, след което леко го облегна върху тях. След няколко минути сигурно щеше да се почувства неловко, но точно сега той се наслаждаваше на грижовността ѝ.

— И така — рече той с прегракнал глас. Гърлото му гореше така, сякаш бе погълнал половин литър евтина водка. — Бомбата я няма. Не знаете къде е или кой я е отнесъл. Не знаете за какво им е притрябвала или какво искат да получат в замяна на връщането ѝ. Прав ли съм?

Никой не възрази.

— Само че не е така, нали?

Петрович се опита да придърпа надолу болничната нощница, с която беше облечен, и отново се ядоса заради ограничеността на движенията си. Беше се събудил само преди минути, а вече бе готов да настоява за ампутация на ръката и замяната ѝ с протеза.

— Не мога да разбера — каза Люси. Погледът ѝ премина по лицата им. — Някой от нас…

— Да. Някой от вас. Тези мъже знаеха къде се намирам, знаеха, че съм сам, знаеха с колко време разполагат, знаеха точно как да ме обезвредят, знаеха къде е бомбата. Бяха подготвени. Бяха готови. Не бяха въоръжени, но бяха наясно, че и аз нямам *пушка* — кой освен присъстващите в тази стая знае, че ходя невъоръжен? Че ми е забранено да нося оръжие? Те ме обездвижиха и ме изключиха — само вие имате представа какво ще ми причини това.

Валентина сви устни.

— Кабелът ти вече не е тайна. Всички го знаят, да? Може просто да са извадили късмет.

— Късмет?

Тя сви рамене.

— Едва ли. Но аз лично бих потърсила и някоя друга причина освен тази, че приятелите ми са ме предали. Да започнем с онези, които са разрязали контейнер нула.

— Те изчезнаха — каза Маделин. Облегна се тежко на стената, размествайки висящата зад гърба ѝ картина. — Изчезнаха от лицето на земята и сега аз няма да мога да тръгна след тях и да ги открия.

Петрович се обърна схванато към нея.

— Защото…

— Соня ме уволни — процеди Маделин през зъби. — Очевидно се съмнява в преценката ми.

— Какво трябваше да направя, по дяволите? — Лицето на Соня смени няколко нетипични за нея изражения, преди да избухне в яростна тирада. — Ти изгуби бомбата. Изгуби я. Беше в ръцете ти и я изгуби. Ти си шеф на охраната и си оставила един невъоръжен мъж сам с ядрена бомба. Поставям под въпрос не преценката ти, а здравия ти разум.

Маделин се отблъсна рязко от стената; движението бе достатъчно, за да внуши страх.

— Соня — започна тя.

Но Соня не беше уплашена.

— За теб съм шибаната госпожа президент. Можеха да го убият! Това може да не означава нищо за фригидна кучка като теб, но аз всъщност го обичам.

Тя беше прebледняла цялата, с изключение на върха на носа й, който упорито розовееше.

— Сега ще се опитам да оправя кашата, която ти забърка. Ако те хвана на сто метра от мен, ще се погрижа някой да те застреля. Ясна ли съм?

Единственото, което беше абсолютно ясно, бе желанието на Маделин да разбие стената със Соня. Тя успя да се сдържи с титанични усилия, напрегнала всичките си мускули.

— Да, действай тогава — обади се Петрович от леглото. — Това оправя всичко, нали? Ако изобщо някоя от вас ме беше слушала преди малко, аз казах, че нямате представа кой е отнесъл бомбата. Но това не означава, че и аз нямам. Разполагам със запис на случилото се до момента, в който махнаха импланта ми, включително на шестимата мъже, които отнесоха бомбата. За няколко секунди ще мога да ви кажа кои са те и къде живеят. Къде са живели. Допреди три часа и половина.

— Отнесли са играчката ти — каза Люси. — Не беше в теб, когато те намерихме.

Лицето на Петрович се изкриви.

— *Чёрт.*

— Ще ти намеря нова — предложи тя.

— Отивай веднага. Каквото и да е, ще свърши работа. — Трябваше да се досети още щом се събуди. Лекарствата замъгляваха мисълта му. — Трябва да се махна от това *ёбаное* място.

Люси заобиколи Соня и се измъкна навън. Остави вратата леко отворена и те чуха забързаните й отдалечаващи се стъпки. През процепа Петрович успя да зърне един от пазачите на Ошикора.

— Аз мога да се справя по-добре от нея — каза Соня, макар че не сваляше очи от Маделин.

— Теб те чакат по-важни неща. И съжалявам.

— Обади ми се, когато си спомниш достатъчно важни неща. Става ли?

— Става.

След като хвърли един последен поглед към Маделин, тя бутна вратата настрани и излезе бързо от стаята. Охраната се подреди зад нея и пред непоколебимия им вид коридорът бързо се опразни.

— Сериозно говоря — каза той, опитвайки се да привлече вниманието на останалите. — Още сега трябва да се махна от тук. Някой ще ми каже ли докога ще трябва да нося тази железария?

— Шест месеца.

Маделин свиваше и разпускаше юмруците си.

— Сигурно се шегуваш. — Той погледна към ръката си. — Викайте хирург. Кажете му да я маха. Да я маха цялата дотук.

Той показа с длан малко под лявото рамо.

— Сам, не.

— Разнасят ядрена бомба из Свободната зона. Някой мой близък ме предаде. И си изгубих играчката. Отново. Не мога да се погрижа за никое от споменатите неща, ако от тялото ми стърчи цял „Аресибо“.

— „Ари“ какво? — попита Валентина.

— „Аресибо“ — промърмори Маса. — Радиотелескоп. Пуерто Рико.

— А ти си много мълчалива. — Петрович се опита да се оправи със завивките, сграбчи ги в шепата си и дръпна, но очевидно бяха подпъхнати добре под дюшека. Той погледна намръщено стелт костюма й, който мислеше, че е прибран на съхранение. Но ето че тя отново стоеше пред него, облечена във втората си кожа. — Искаш ли да кажеш нещо?

— Позволено ми е да разговарям само с Тина, Люси и теб и никога не оставам сама. Знам, че не съм казала нищо, което може да бъде използвано срещу теб. Така че просто чакам да ми кажеш какво да направя. — Тя дръпна крайчетата на боядисаните си коси. — ЦРУ първо щеше да те убие, а преди да си тръгнат, щяха да минират контейнера. Не са били те.

Петрович най-после се справи с болничното бельо.

— Ако някой няма желание да вижда голия ми задник, сега е моментът да излезе навън.

Никой не помръдна от мястото си.

— Добре, *мне похуй*.

Той свали краката си отстрани на леглото и се опита да се изправи. Щеше да падне, ако Валентина не го беше подхванала.

Тя го сложи отново да легне.

— Къде смяташ, че искаш да отидеш?

— Където и да е. На което и да е място, където няма да съм облечен с това *говно*.

— Трябва да помислиш малко. — Тя го хвана за раменете и го разтърси. — Трябва ти план.

— Не мога да мисля. Чувствам се така, сякаш са ми изтръгнали половината мозък през тила.

— Валентина — каза предупредително Маделин, — остави го да легне.

— Няма. Това е важно. Не ти трябва компютър. И без това си достатъчно умен. Животът започва, преди да получиш имплант. Не го забравяй.

Тя го потупа по бузите и отстъпи назад.

— Така е, права си. — Петрович погледна ръката си. — Къде е счупването?

— В средата на раменната кост. Отчупено е парче с дължина три инча — отвърна Маса, без да спира да подръпва косата си. — Прегледах ти картона.

— Тогава за какво са пръстените под лакътя?

— За стабилност. Не можеш — не бива — да използваш тази ръка за носене на тежести. Изобщо.

— Значи, ще ми е по-добре без нея.

— Не — изръмжа Маделин.

— Ще ми кажеш ли отново защо изобщо трябва да се съобразявам с мнението ти? — Той не се обърна, просто си седеше с гръб към нея. — Разделени сме от по-дълго време, отколкото бяхме заедно.

Температурата в стаята падна под нулата.

— Все някой трябваше да го каже — продължи той. — Достатъчно дълго се надявах, че ще се върнеш при мен. Или ще го направиш, или няма. Действията ми по никакъв начин няма да повлияят на решението ти. Но ситуацията, в която се намираме в момента, означава, че самият аз трябва да взема някои решения.

— Можем да спасим ръката. — Маса пристъпи напред откъм ъгъла. — Ще докарам един инвалиден стол.

Валентина вдигна пушката си и я преметна през рамо. Реакцията беше напълно машинална — където отиваше едната, другата трябваше да я последва. Такъв беше законът.

— Скоро ще се върна.

Тя хвърли многозначителен поглед към Маделин.

— Всичко ще бъде наред. — Той кимна, усещайки хладината с голия си гръб. — В този хотел не дават ли халати?

— Ще ти намерим.

Маса задържа вратата за Валентина и двете изчезнаха като

призраци.

Петрович отново се опита да стъпи на пода. Очите му казваха, че е равен и неподвижен, но докато бавно се изправяше, той се почувства така, сякаш се намираше на кораб в бурно море.

— Ако загубата на ръката ще ми даде шанс да стигна до бомбата, преди да се е взривила, още сега ще я отрежа с ръждясал нож. Разбираш ли ме?

— О, беше пределно ясен, Сам.

— Какво смяташ да правиш сега?

— Предполагам, че едва ли ще е нещо, което да те накара да размислиш.

Той отпусна глава на гърдите си.

— Защо просто не спреш да се държиш като *пизда старая*? Соня беше права, а ние сбъркахме — трябваше просто да заключим здраво контейнер нула. От нас се очаква да се държим като отговорни възрастни, а не като *ёбаные* хлапета, които крият разни неща от родителите си и се надяват, че те няма да разберат.

— Искаш да кажеш както постъпи ти?

Той бавно се обърна, тътрейки краката си. Ръката му отказваше да се отпусне край тялото му; поредицата пръстени я караха да стърчи встрани, принуждавайки го да изкривява неудобно рамото си към металната рамка. Той се пресегна и хвана най-долния пръстен с другата си ръка.

— Двете ситуации са напълно различни. Хората вече знаят за бомбата. Тя не беше тайна и ние трябваше да се досетим какво означава това.

Лицето й се изкриви от болка.

— Те действаха толкова бързо.

— Да. Разбраха за нея преди нас. Предполагам, че са знаели много преди контейнер нула да бъде отворен. Никой не решава да се превърне в ядрена сила само защото му е скучно и няма какво да прави вечерта. — Той се опита да свие рамене, но установи, че това също му е невъзможно. — Беше ни подготвен капан. От някой, който познава и двама ни много добре.

— Обзалагам се, че Хари щеше да знае кой е.

— Може би. Но нямаше да направи нищо по въпроса. Докато не стане твърде късно.

— Пука ми — избъбри тя. — Онова, което каза Соня, изобщо не е вярно. Толкова много те обичам.

Той си помисли, че тя ще заплаче. Помисли си, че той ще заплаче. Пое си дълбоко дъх.

— Жалко, че това като че ли вече не е достатъчно.

Вратата внезапно се отвори докрай. Маса избута в стаята

един инвалиден стол, остъргвайки боята от касата.

— Скачай в него. — Тя спря внезапно и Валентина се блъсна в гърба ѝ. — Да не прекъсвам нещо?

— Да. Не. Няма значение. Халат?

— Нося одеяло. Не успяхме да намерим нещо по-добро. — Тя приближи инвалидния стол до Петрович и натисна с крак спирачките му. — Наложи се да изхвърля един човек от това нещо.

— Истината казва — потвърди Валентина. — Голият ти задник ще се настани на затоплена седалка.

— От това по-зле няма накъде. — Петрович се опита да седне, подпирайки се само с едната ръка, но накрая просто се стовари върху седалката. — *Чёрт.* Заболя ме.

Докато Валентина диплеше артистично одеялото върху коленете му, Маса отпусна спирачките.

— Така. Следваща спирка — физиотерапия.

Тя завъртя стола и започна да го бута към вратата.

— А ти престани да се правиш на весела. Не съм свикнал с това.

Тя се наведе към него откъм гърба му и косата ѝ погали лицето му.

— Най-после съм полезна с нещо. Няма как да знаеш какво е усещането.

Когато излязоха в коридора, той погледна назад. Валентина подтичваше след тях. Маделин не се виждаше никаква.

8.

Когато влязоха в стаята, лампите на тавана започнаха да примигват и да светват една по една. След всяко цъкване и изжужаване се разкриваше нова част от модерната зала за изтезаване, докато накрая тя не се разкри пред очите му в цялото си антисептично великолепие.

Петрович потрепери. На табелката на вратата пишеше „Физиотерапия“, но сега вече не беше сигурен дали е така.

— Нима всички тези неща са направени, за да помагат на хората?

Маса стоеше зад стола и оглеждаше оборудването.

— Нямам представа откъде знам за какво служат всички тези неща, но го знам. Понякога се улавям, че мисля за нещо, и внезапно разбирам, че съм експерт по това. Но винаги става едва когато се сблъскам с него.

— Щом могат да изтриват паметта ти, сигурно имат начин да вкарват и нови спомени в нея.

— Така изглежда. Уредът на ръката ти се нарича рингов фиксатор на Тейлър-Хобаши. Някоя от тези машини е направена да работи с него.

Тя натисна спирачките на стола и тръгна между пейките, столовете и масите, прокарвайки пръсти през метала и пластмасата и припомняйки си мисли, които не бяха нейни. Валентина клекна до Петрович.

— Хмм — рече тя. Обикновено издаваше този звук, когато се опитваше да намери подходящите думи. — Добре ли си?

— Това прозвуча многозначително, дори за теб.

— Ти имаш много проблеми. Твърде много.

— Да не би да предлагаш да ме отървеш завинаги от един или няколко от тях?

— Ако ти беше, хмм… — на лицето й се изписа сурово изражение — шефът. Тогава сигурно щеше да разполагаш с по-голяма свобода на действие.

— Искаш да вдигна революция срещу Свободната зона.

— Срещу Ошикора. Свободната зона е добра идея, осъществявана от погрешните хора.

Петрович размърда пръстите на лявата си ръка. Гледаше ги как се свиват и разгъват като тънки тръбовидни червеи, измъкващи се от гнездото си.

— Какво да ти кажа. Не си мисли, че не съм размишлявал по въпроса. Предполагам, че няма да срещна трудности. Да събера войниците, да сваля лидера, да заграбя властта. Жалко, че няма

да стане.

— *Нет?*

— Със сигурност *нет*. И разбира се, че Свободната зона е добра идея. Тя е моя идея. Затова съм неин верен служител и ще си остана такъв през следващите седмица и нещо.

— А бъдещето? Твоето бъдеще? — Тя се замисли за миг. — Моето?

— Остави това на мен. Нямам намерение да разочаровам нито приятелите, нито враговете ми.

Тя сви устни и кимна.

— Така е добре.

И това беше всичко; въпросът беше разрешен удовлетворително. Той беше осуетил държавен преврат, казвайки просто едно кратко „не“. Надяваше се, че ако някога Соня разбере за това, тя ще бъде подобаващо признателна.

Междувременно Маса обикаляше около някаква машина, която приличаше на робот скелет, прерязан в кръста. Пръстите й управляваха двете рамки, въртяха ги и ги огъваха, за да усетят връзката между двете стави.

— Това е.

Тя махна на Петрович и той позволи да бъде откаран с количката до мястото.

Когато погледна нагоре, машината се извисяваше над него. В съзнанието му проблесна образът на Новия джихад на машините, на структурата от стомана и хидравлика, която се беше навела над него за миг, за да го проучи.

— Няма от какво да се притесняваш — каза Маса.

— Нали не седиш на моето място. — Той си пое дълбоко дъх. — Какво трябва да направя?

— Просто си протегни ръката. Аз ще свърша останалото.

Той вдигна вдървено ръката си и тя започна да работи бързо и внимателно, с несвойнствена лекота. Наведе машината над него и прихвана титаниевите пръстени на Петрович към металния скелет, който му осигури достатъчно опора, за да може просто да се отпусне на него.

— Удобно ли ти е?

Не беше, но той не бе и очаквал да е.

— Става.

Имаше още нещо — хамут, който обгърна раменете му и се спусна по гърба. Не само приличаше на екзоскелет: беше си точно екзоскелет и Петрович схвана какво се опитваше да направи тя.

— Ще трябва да освободим дясната ръка — не моята, на машината. Не може ли да работи без захранване от мрежата?

— Сервотата са на дванайсет волта. Би трябвало да можеш да

стъкмиш нещо. — Маса повери няколко чекмеджета в близкото бюро, търсейки нещо подходящо. — Шестограм. Пет милиметра.

— Моят трябва да е в Маделин.

— Ще продължа да търся — рече тя и разшири обхвата си.

— Нали знаеш, че тя не те мрази.

— Аха. — Гласът й прозвуча приглушено от шкафа, в който се беше напъхала. — Тя ли ти го каза?

Петрович се почеса по носа със свободната си ръка.

— Правилна забележка, на място.

Тя погледна зад стоманената пейка.

— Последното й действие като началник на охраната беше да ми върне костюма. Използва възможността, за да ми покаже ясно мнението си за мен. — Маса отново се наведе и накрая се подаде, стиснала едно правоъгълно пластмасово куфарче. — Да приключваме с това.

Валентина пое тежестта на втората машинна ръка, Маса разви болтовете, които я придържаха на мястото й, след което разкачи кабелите от моторите при раменете, лакътя и китката.

Вратата се отвори с трясък. На прага застана мъж, облечен в бяла престилка.

— Какво… правите тук?

Свикнал да сканира лица, да ги проверява със софтуера си и веднага да открива самоличността на човека, сега Петрович се чувстваше напълно изгубен. Личният контакт, обръщането към човек по име, беше негова запазена марка. Не познаваше друг начин. И колкото и да се опитваше, не се сещаше за нищо.

Накрая се отказа.

— А, *чёрт возьми*. Разглобяваме болнична собственост и я модифицираме така, че да мога да възстановя поне част от функциите на потрошената ми лява ръка, което ще ми позволи поне да се опитам да ни измъкна от този *пиздец*, в който сме затънали, преди всички да умрем от ужасна смърт. А ако междувременно успея да открия оня *подонок*, който ми причини това, ще го приема като бонус. — Той се усмихна неприятно. — Някакви въпроси?

— Доктор Петрович? — попита мъжът.

— Ако това ви беше въпросът, остава само да се надявам на помощта на бога, в който вярвате. Кой хуй си мислехте, че съм?

Петрович можеше да види как мислите прелитат през главата му. „Ако мъжът е Петрович, тогава фигурата в черно би трябвало да е убийцата от ЦРУ, а другата, с кафявото яке, пристегнато в кръста, и с преметнатия през гърба калашник, е руската гангстерка, героинята от моста «Ватерло».“

— Ще си ходя — каза той.

— Мъдър избор — отвърна Петрович и изчака вратата да се затвори. — *Мудак.*

— Така. — Маса пристегна каишите и провери болтовете. — Можеш ли да се изправиш?

— С малко помощ, сигурно.

Валентина спря да си играе с резервната механична ръка, която беше достатъчно дълга, за да стигне до каишите на гърба му. Жените го изправиха на крака. Петрович се наклони наляво, внесе корекция и накрая успя да застане прав.

— Тежко. Небалансирано.

Ремъците се бяха впили в бледата му кожа.

— Ще усетиш разликата, след като го включа.

Маса взе малкия контролер и пусна захранването. Сервомоторите веднага зажужаха, повдигайки ръката му. Той бавно размърда рамото си; сензорите уловиха нерешителното му усилие и го осъществиха под формата на гладко, стабилно движение.

— *Ёбаный стос.* — Петрович погледна ръката си. — Това може и да се получи.

— Сега ще разхлабя леко лакътната става. Кажи ми, като те заболи.

— Добре. Така или иначе, ще боли, така че просто действай.

Тя завъртя с гаечния ключ нужните винтове.

— Така. Сега свий ръката си. Съвсем леко.

Тя помръдна. Почти елегантно. Поддържащите пръстени на гипса му и металните пръти на физиомашината правеха движението да изглежда тромаво и непохватно, но зад това се криеха сила и скорост.

— Ще ни трябват батерии. Много. Акумулаторни. — Петрович завъртя китката си на едната, после на другата страна. — И един удължител също ще влезе в употреба.

Валентина извади телефона си.

— Ще кажа на Люси. Тя ще намери нещо подходящо.

— Кажи й да дойде тук, а после заедно ще отидем в Колежа по изкуствата. — Той изпуфтя. — Инструментите ми все още са ни нужни, а повечето са у Маделин.

— Ще трябва да ги вземем. Засега няма да си режеш ръката, така че би трябвало да е доволна.

Валентина се отдалечи в другия край на стаята, за да проведе разговора, а Петрович огледа тялото си.

— Искам си и панталоните. И ботуши. И не съм сигурен дали сам ще мога да си връзвам връзките. — Той въздъхна и сервомоторите изжужаха съчувствено. — Освен това сигурно ще съсипем шинела ми. Няма начин да напъхам това чудо в ръкава.

Транспорт. Имате транспорт, нали?

Маса отпусна тежестта си на единия крак и му подаде контролера.

— Само защото не се сети за това досега, не означава, че ние не сме помислили за него. Всичко е приготвено, Сам.

— Имам комплекси. Съди ме. — Петрович се опита да приближи лявата си ръка до лицето, за да се почеше по носа. Не се получи съвсем. Той изръмжа раздразнено. — Защо сме още тук? Трябва да правим нещо.

— Тогава сядай обратно в стола, а аз ще те изключа. Дрехи, инструменти, кола, колеж. Нещо ще се обърка, ако не действаме подред. Концентрация, яснота, цел.

— На това ли ви научиха в ЦРУ?

Петрович се отпусна в инвалидния стол.

— Това си спомням, значи, сигурно е било така. Сложи ръката си в скута. Когато изключа захранването, пак ще натежи.

Той изпълни каквото му беше казано и в същото време изруга, задето го командват. Маса издърпа щепсела — ръката му се вдърви и се опита да падне върху коленете му. Той я издърпа и я остави да легне напреки на облегалката.

Маса го изкара отново в коридора. Валентина я последва, притиснала телефона към ухото си.

Озоваха се пред тълпа от мъже и жени, които ги очакваха пред вратата. Всички мъже бяха възрастни, някои много стари; всичките носеха черни раса, превързани през кръста с червени шарфове, а върху главите им, повечето плешиви, се мъдреха червени кепета. Жените бяха по-млади, облечени в дълги до земята одежди и носеха забрадки; под одеянията им се криеха бронежилетки и одобрените от Ватикана оръжия.

Петрович затвори очи. На света нямаше такова количество морфин, което да породи подобна халюцинация, затова той предположи, че те наистина са там.

— Ако… — започна той, но размисли. — Не, чуйте ме внимателно: бях пределно ясен, когато казах на отец Джон, че не искам да говоря с вас. Нямам представа как сте убедили болничния персонал да ви пусне тук или кого сте принудили да ви каже къде се намирам; но когато разбера, ще наритам здраво виновниците *в жопу*.

Той отвори очи. Те продължаваха да стоят там, десетина на брой, шестима кардинали и четири монахини от Ордена на Жана д'Арк. Нямаха вид на хора, които биха си отишли само защото на него му се искаше.

— Мога ли да представя… — каза най-възрастният мъж с лице, набръчкано и тъмно като орех.

Навеждайки се напред, той се озова срещу дулото на пушката на Валентина.

Монахините веднага влязоха в действие. Кардиналът беше издърпан зад тях и те издигнаха солидна стена пред заплахата. Едната от тях посегна към пистолета си. Чрез размяна на едва доловими сигнали се стигна до решението, че няма да е необходимо.

— Не, не можете. Само ми отвличате вниманието. Няма да ви отделя и минута от времето ми. Нито сега, нито когато и да било. Не ме молете повторно. Не искам да знам кои сте, какво искате или как смятате, че можете да ми помогнете. Просто не сте ми нужни. — Петрович многозначително намести ръката си. — Предполагам, че този път се разминахме с престрелката, макар болницата да не се различава по нищо от което и да е друго място — дори в много отношения е по-подходяща — затова моля да ни извините, сигурен съм, че сами ще намерите пътя навън.

Монахините не помръднаха, най-вече защото Валентина продължаваше да държи калашника си насочен към главата на мъжа, за който смяташе, че може да е префектът на Конгрегацията за Доктрината на вярата. Те не носеха табелки с имената си, така че трудно можеше да се каже дали е така.

— Тина, престани и ме изкарай от тая лудница.

Валентина успя да изрази неохотата си чрез бавното сваляне на оръжието, а Маса се изкашля учтиво, за да ги подсети да отстъпят встрани.

— Пазете си пръстите на краката, Ваша милост — каза тя.

— Казва се Високопреосвещенство — изсумтя Петрович, докато се плъзгаше плавно между двете редици в черно, бяло и алено. — Не че ми пука.

Коридорът беше ненужно дълъг, а асансьори имаше само в единия му край. През цялото време той усещаше как погледите им дълбаят в тила му. А след това се наложи и да чакат: нещо нечувано, защото свързаният с мрежата Петрович щеше да е повикал асансьора предварително и щеше да се е погрижил кабинката вече да ги чака с отворени врати.

Докато чакаха, една от монахините се приближи, за да говори с него — той нямаше как да знае дали по собствено желание, или беше изпратена. Но забеляза, че тя е най-красивата, макар че би трябвало униформата да прикрива това. Не беше най-младата, но имаше усмихнати очи и френско-канадски акцент, а това, че не беше най-младата, не означаваше нищо, тъй като имаше много малко стари монахини от Ордена на Жана д'Арк. Изхабяваха се с обезпокоителна бързина.

— Вие сте женен за сестра Маделин, нали?

Петрович вдигна очи към лицето й.

— Да.

— Тя тук ли е?

— Зависи. Вижте, вашите ватикански психономера няма да минат при мен. Единствената причина да ви обърна внимание е, че сте от Ордена на Жана д'Арк, а аз изключително много го уважавам. Казвайте каквото имате да казвате и не ми губете времето.

Тя се усмихна накриво.

— Аз бях наставничка на съпругата ви.

Наложи се ръчно да порови в спомените си. Всичко, дори това, ставаше много по-бързо, когато беше вързан.

— Мари. Сестра Мари Клеменсо. — Той погледна покрай нея към тъмния облак от свещеници, които продължаваха да стоят пред вратата на залата за физиотерапия. — Защо сега сте с тези клоуни?

Тя не реагира на обидата.

— Имаха нужда от някой с познания за Метрозоната. Помолиха мен.

Асансьорът пристигна със звън. Вратата се отвори и Валентина огледа бързо вътрешността почти едновременно със сестра Мари. Двете размениха одобрителни погледи.

Маса бутна количката напред, а Валентина подложи обутия си в ботуш крак пред вратата. Когато влязоха в тясната кабина, завъртяха стола на Петрович така, че да може да гледа навън и да вижда фигурата на монахинята на фона на бледозелената стена.

— Значи, нямате никакви извинения. Знаели сте в какво се замесвате, сестро.

Тя го погледна сериозно с коригираните си с лазер очи.

— Да, но като че ли нищо не може да ни подготви за шока от срещата с вас очи в очи.

Въпреки счупената ръка, болката, тревогите и неотложните задачи, когато вратата на асансьора се затвори, Петрович се кикотеше безумно.

9.

— Защо не мога да си легна? — попита Люси.

Тя дръпна ръчката на вратата и я бутна с крак, пропускайки студения нощен въздух.

Петрович посегна към предпазния колан.

— Защото, ако не намерим бомбата, преди да я взривят, на главата ти ще се изсипят доста повече притеснения от това, че не си се наспала. — Коланът бързо се нави на макарата си, закачайки се за металната рамка на ръката му. — *Пиздец.* Цялата тая работа е истински *пиздец*.

Той се освободи и посегна към вратата на пикапа от неговата страна. Сервомоторите зажужаха, а буталата изпъшкаха. В крайчеца на окото си той беше инсталирал един измервател на мощността, който щеше да го предупреди, ако се появеше опасност от претоварване на ръката, и малка иконка на батерийка, за да разбира кога има нужда от презареждане.

Пръстите му напипаха ръчката и той дръпна. Вратата се отвори и в носа го удари мирисът на кал, ръжда и зима. Валентина и Маса вече бяха слезли и крачеха към контейнер нула, осветени отзад от фаровете на автомобила. Групата охранители на Ошикора потрепераха в студения среднощен въздух, но с приближаването на двете жени решителността им нарасна. Учтиво и с дълбоко съжаление водачът на екипа им съобщи, че не може да продължат напред.

Петрович вдървено слезе от колата и се приближи до тях.

— Здрасти. Проблем ли има?

Той се почеса по носа. Очилата му липсваха.

— Петрович-сан, получихме строги инструкции — рече умоляващо началникът на охраната.

— Знам. Затова няма да се бавим повече от пет минути. Трябва да проверя нещо. — Той огледа изпитателно лицето на мъжа. — Такаши Игуро, нали?

— Петрович-сан, моля ви. Госпожица Соня беше категорична. В контейнер нула се допуска само оторизиран персонал. — Мъжът изглеждаше така, сякаш изпитваше физическа болка от това, че трябва да откаже достъп на своя герой, и започна да отстъпва назад към затворените врати на *домика*. — Не мога да ви позволя да се приближите, освен ако не ми представите разрешение.

Петрович кимна.

— Няма проблем, Игуро. Не съм дошъл, за да ти създавам проблеми. — Той вдигна дясната си ръка и го потупа по рамото.

Ръката му остана там, задържайки мъжа на мястото му. — Соня каза „вътре в контейнера“, нали?

— Да, Петрович-сан.

— Значи, няма проблем. Като идвах предишния път, изгубих нещо тук. Мисля, че е откраднато, но съм длъжен да проверя. — За миг Петрович като че ли се замисли как да заобиколи забраната, след което притегли охранителя към себе си. — Защо ти не влезеш да го потърсиш вътре, докато ние оглеждаме отвън. Така, ако претърсим около контейнера, няма да нарушим ничия заповед. Около и върху него.

— И двамата знаем, че ще я нарушите — прошепна мъжът.

Главите им се намираха съвсем близо една до друга.

— Знаеш ли какво беше отнесено оттук? — попита Петрович.

— Чух разни… слухове.

— И двамата искаме онова, което е най-добро за Свободната зона и за госпожица Соня, Такаши Игуро. В този момент това означава да влезеш в контейнер нула и да потърсиш малкия ми компютър, а аз и приятелите ми ще огледаме отвън. Той примигна бавно и решително. — Нали?

— Предполагам, че да.

— Благодаря ти. — Петрович пусна мъжа и Игуро отстъпи със залитане. — Пет минути — след което се махаме.

Не последваха повече възражения, защото Валентина вече ровеше в калта край вратата на контейнера, проверявайки дали нещо не е паднало там, а Маса оглеждаше край стените на съседните *домики*.

— Може просто да са го захвърлили. Бързо и лесно. — Тя посегна към невидимите чантички, прикрепени към китките й, и извади чифт ръкавици, направени от същия материал като костюма й. — Ще ми трябва малко помощ.

Люси отиде при нея.

— Какво трябва да направя?

— Застани тук. Обърни се с лице към стената, опри ръцете си на нея и стегни ръцете и краката си.

— Така ли? — Люси погледна през рамо. — А ти какво ще правиш?

— Това.

Маса направи три крачки, всяка по-бърза от предишната. Стъпи с единия си крак върху долната част на гърба на Люси, другият леко докосна рамото й и изведнъж жената се озова на ръба на покрива, опряна на дланите си.

След това със засилка се изправи на ръце и се преметна през глава, изгубвайки се от погледите им.

Люси гледаше нагоре със зяпнала уста, но Петрович не беше

удивен.

— Не й обръщай внимание. Просто се опитва да ни впечатли.

Той превключи на инфрачервено зрение и бавно се обърна.

— Но видя ли я…?

— Да, видях. Нали осъзнаваш, че ЦРУ са я обучили на такива неща, защото така ще стане по-добър убиец, а не защото имат група мажоретки. — Петрович наведе главата си настрани. — Може и да имат. Най-накрая се появи нещо, което не знам.

— И какво търсим тук?

Люси отдръпна дланите си от студената метална стена и ги затърка бързо, докато не порозовяха.

— Играчката ми. Разни неща, на които не им е тук мястото.

— Сигурно са откарали бомбата оттук с кола. Следи от гуми?

— Това ще ни помогне само ако имаме списък на гумите, с които е оборудвана всяка кола. В Свободната зона има стотици хиляди изоставени автомобили. Биха могли да използват пет-шест от тях, като периодично ги сменят, и тъй като знаят, че никой не ги следи, дори няма да се налага да действат предпазливо.

— Гадост.

— Проверявам всичко, което мога, но в базата данни, която не съществуваше по времето на Упълномощената власт на Метрозоната, има огромни пропуски. Всичко се свежда до следното: ще трябва да заровим ръце в мръсотията.

Прекараха следващите десет минути в безплодно взиране в земята, промъкване в тесните процепи между домиките и установяване, че всичко, до което се докосват, изцежда по малко от топлината на телата им. Маса се появяваше от време на време — тъмна сянка, прескачаща от контейнер на контейнер и при всеки скок издаваща глухо туптене, което отекваше в неподвижния нощен въздух.

Изведнъж тя се озова зад Петрович, дишайки тежко.

— Намерих нещо.

— Важно?

— Може да се окаже без значение.

— Но много по-вероятно не.

Тя притисна длан към тежко дишащите си гърди.

— Извинявай. Изморих се.

— Всичко е наред. Почини си.

Той се изправи и се протегна. Почти цялото му тяло бе отрупано с оборудване. Нетипичен заместител на играчката му. Акумулатор след акумулатор, свързани успоредно, за да му осигурят нужния волтаж, а след това и последователно, за да му осигурят нужната енергия. Рамката на гърба и ремъците за

екзоскелетната ръка. Беше тежко и той се изморяваше бързо.

— Добре — каза тя, като вдишваше през носа и издишваше през устата. — На покрива на контейнер нула. Можем да те издърпаме горе…

— Или аз мога да го убедя да ме пусне вътре, което ще е далеч не толкова унижаващо.

Петрович извади виртуалния си телефон и се обади на Люси и Валентина.

Върнаха се заедно при контейнера, но Маса все още не им казваше нищо. Петрович щеше да получи шанс да погледне непредубедено към откритието й, но първо трябваше да преодолее изпълнителния Игуро.

Мъжът продължаваше да оглежда пода на контейнера, пълзейки на четири крака под светлината малко фенерче, което излъчваше сноп светлина, не по-голям от юмрука му. Петрович премина покрай чакащата охрана и надникна през процепа на вратата, който беше направил по-рано.

— Здрасти пак.

Игуро не се обърна, за да не стъпи върху нещо и по този начин да го пропусне.

— Петрович-сан? Привършихте ли с огледа? И аз скоро ще приключа с моя.

— Възникна друг малък проблем. Една от колежките ми иска да огледам нещо на покрива, но в моето състояние няма да мога да се изкатеря там.

Докато говореше, той проникна малко навътре, а Валентина и Маса застанаха зад гърба му, за да попречат на намесата на останалите охранители. Люси не спираше да бърбори, отвличайки вниманието им.

— Както вече ви обясних, не е възможно да влезете. — Игуро се премести леко напред и фенерчето му освети пръстите на ботушите на Петрович. — О!

— Не се притеснявай. Няма да те издам. — Той протегна здравата си ръка и помогна на Игуро да се изправи. После посочи към фенерчето. — Може ли да го взема назаем?

Петрович вдигна високо фенерчето и плъзна лъча му по тавана. Намръщи се и го направи отново. Когато го видя, се изненада, че не го е забелязал веднага. Беше толкова очевидно, че той се зачуди как не му е обърнал внимание още първия път, когато бе влязъл в контейнер нула; несъмнено по вина на армагедониста.

Някой, по някое време в миналото беше изрязал в покрива идеален правоъгълник с размери два на три метра. След това внимателно беше завинтил плочата на мястото й. В ъглите й се

забелязваха дупки от пробиване, които грижливо бяха запълнени с разтопен метал.

— Виждаш ли това? — каза той; дъхът му се издигаше на бели облачета и се разбиваше в тавана. — Не трябва да е там. Не му е там мястото.

— Петрович-сан?

Заварката изглеждаше скорошна. Не нова, но не беше и ръждясала. От две седмици, може би месец.

— Точно когато решиш, че по-лошо няма накъде, нещата неизбежно се влошават още повече.

Той се обърна в сумрака на контейнера и погледна към седящата в стола фигура.

— Къде е, *говносос* нещастен, *жополиз*, *сукин сын* такъв? Кажи ми какво си направил с *ёбаная* бомба?

Последният армагедонист му се хилеше. Той нямаше толкова лесно да издаде тайната си.

Петрович се наведе напред и се опря върху мумифицираните ръце, които бяха отпуснати върху облегалките на стола.

— Хайде де, *ебанат* такъв — изръмжа той. — Къде е?

Не получи никакъв отговор нито от смалените очи, нито от сбръчкания език. Никакъв знак, че е бил чут, камо ли, че е бил разбран, и това ужасно го разяри. Петрович вдигна лявата си ръка пред гърдите и я зареди с всеки ват, който успя да изцеди. После зашлеви армагедониста с ръба на екзоскелета. Миг по-късно Петрович се озова на пода, а главата се поклащаше в ъгъла сред облак от двайсетгодишна прах.

— Петрович-сан, мисля, че не биваше да го правите.

Лицата, които надничаха през отвора, явно бяха съгласни с него, но на Петрович не му пукаше. Той тромаво се изправи и погледна към обезглавеното тяло, към шията от кафява плът, обграждаща островче от бяла кост.

— Иска ми се да можех да те накарам да страдаш повече. Толкова, колкото страдахме ние. Но не, ти умря тук на тихо, в тъмнина и ни остави да чистим твоето говно. Добре, чуй ме, *хуесос* такъв: спирам с търсенето. Ще погреба завинаги теб и всички от твоя сорт и повече няма да се обърна назад. Ясно ли е?

Той опря краката си в стола и го ритна назад. Столът се сгромоляса, оставяйки пред погледите на хората само два чифта кожени обувки, поклащащи се неприлично на края на два мумифицирани крака.

Всички мълчаха. Петрович изсумтя доволно при вида на разрушенията, които беше причинил, и тръгна към изхода. Изчака всички да се отдръпнат и се измъкна навън, закачайки само веднъж ръката си на назъбената стена на контейнера.

Започваше да й хваща цаката; даже да й се радва.

— Приключихме ли тук? — обади се Валентина.

— О, да. И не само това.

Той тръгна към колата, оставяйки зад себе си групата охранители на Ошикора.

— Петрович-сан? — извика зад гърба му Игуро. — Как да обясня това на госпожица Соня?

— Остави го на мен. Аз ще й го кажа като част от официалната ми роля на Касандра на Свободната зона.

— Но вие счупихте армагедониста.

— Това, приятелю мой, е най-малкият ни проблем. — Петрович рязко отвори вратата на пикапа. — Недей да разчистваш. Той не го заслужава.

Качи се в колата и останалите го последваха: Валентина и Маса отпред, Люси до него.

— Сам? Какво се случи?

— Всичко е било постановка. От самото начало.

— Обясни — каза Валентина.

— Нямам достатъчно енергия. Намери ми източник на енергия. Или водка. За предпочитане и двете.

Тя се обърна напред и многозначително извади ключовете от стартера. После отново загледа Петрович, докато той не извърна поглед към прозореца и ярките светлини и черните сенки на Риджънтс Парк, които се виждаха през него.

— Добре. Ще ти разказвам по пътя.

Удовлетворена, тя запали двигателя и започна майсторски да лавира между домиките, докато не стигна до главния път.

— В някакъв момент, вероятно докато са били възстановявани горните *домики*, някой е прорязал тавана на контейнер нула. Направили са дупка, достатъчно голяма, че през нея да може да мине бомбата, затова предполагам, че точно това е била целта. Бомбата е изчезнала много преди обикновените работнически групи да стигнат до нея.

Единственият звук, който се чуваше, беше трополенето на гумите по преасфалтирания път.

Люси подръпна косата си.

— Не разбирам. Ако някой е отнесъл бомбата, защо им е притрябвало да я връщат обратно? И защо после я крадат отново?

— Има куп неща, които не разбирам. Но съм готов да се обзаложа на един милиард, че бомбата, която видях, е била фалшива. Нямам представа дали е идентична с истинската, или подобна на нея, но беше достатъчно добра, за да заблуди всички. Дори мен. — Петрович се намръщи. — За какъв хуй им е притрябвало на първите крадци да го правят?

Маса вдигна краката си на таблото.

— Какво очакваше да видиш, когато разбра, че те водят при контейнер нула? Знам аз какво бих искала да намеря, а аз не съм израснала с вашите легенди.

— Там би трябвало да се намира последният армагедонист и той би трябвало да е мъртъв. Освен това трябва да има бомба, готова да се взриви. Всичко друго би ме разочаровало. — Той изхаби още малко от акумулатора си, като се вкопчи в предната седалка и се надигна напред. — Но точно това щяхме да намерим, ако бяхме отишли първи там.

— Дали? Може би нямаше да намерите абсолютно нищо. — Призрачното й отражение в предното стъкло сви рамене пред лицето, което надничаше над рамото й. — Каза, че е било постановка. Просто не проследи сценария до логичния извод.

— *Хуй тебе в жопу вместо укропу.* — Петрович се отпусна назад. — Нищо не е било истинско? И въпреки това те ми счупиха *ёбаная* ръка? Вече наистина се ядосах.

— Но защо им е било нужно да крадат ядрена бомба, за която са знаели, че не е истинска? — Люси се сви под опасния поглед на Петрович. — Ох, добре. Това не би трябвало все още да сме го разгадали, нали?

— Разбира се, че след като го разгадаем, те ще се опитат да ни убият.

Валентина свали едната си ръка от волана и я протегна под краката на Маса към жабката. Измъкна оттам един автоматичен пистолет и го подаде с дръжката напред към задната седалка. Петрович го взе предпазливо и го положи в скута си.

— Има още един под седалката ти, Файона.

Маса свали краката си от таблото и опипом откри студеното, твърдо оръжие, залепено за тапицерията.

След това Валентина бръкна в джоба на якето си и извади трети пистолет, малък и плосък, затоплен от тялото й.

— Люси? Утре ще те науча как да не се убиеш с това нещо, *да?* Засега просто внимавай към кого го насочваш.

Момичето го хвана предпазливо, сякаш беше скорпион, а Петрович го взе от ръката й за миг, колкото да провери предпазителя.

— Ама какъв баща излезе от мен. — Петрович удари с ръка стъклото, не толкова силно, че да го пръсне на парчета, но достатъчно, че да го заболи. — *Полный пиздец.*

10.

Той постепенно започна да усеща чуждо присъствие в тъмното. Не се опитаха да го застрелят, да го удушат или да го намушкат, затова предположи, че са приятелски настроени; освен това, за да стигнат до него, трябваше да минат през стаята на Валентина, а той никога досега не я беше хващал да спи.

В леглото и под килимите се криеха кабели, той беше инсталирал аларми, които щяха да го събудят, ако случайно изключеше себе си от захранването при въртенето си в леглото. В акумулатора му все още имаше енергия, затова той се зачуди какво ли го е обезпокоило. Не беше време за ставане. Оставаха му още час и петдесет и три минути от електронно предизвиканата кома.

Усещаше аромата й. Точно това беше причината: уханието на Маделин беше проникнало до съзнанието му.

— Откога си тук?

— Пет-десет минути. Часове наред обикалях с мотора, но не можах да се сетя къде другаде да отида.

— Точно това съм аз. Последното убежище.

Петрович се претърколи настрани, лявата му ръка тупна тежко на матрака пред него.

— Сам, недей. Не съм в настроение.

— Ами добре. И аз не съм. — Той отвори очи и използва софтуера, за да усили зрението си. Маделин седеше с гръб към стената, протегнала крака напред и почти докосваща леглото с токчетата си. В ръката си държеше пистолета, който бе видял за последно преди доста време. — Мислех, че си го изгубила.

— Уонг ми го изпрати. Някой се опитал да му го продаде и той го разпознал. Казал им, че ако не му го оставят, ще ги предаде на властите на Метрозоната.

Тя подхвърли в шепата си пълнителя на своя „ватикански специален“ и започна да брои патроните.

— Уонг ми липсва. Никой не може да пържи нещата до смърт като него. Не спирах да се надявам, че е преминал отсам реката, но очевидно бизнесът там, където се намира сега, върви добре. Или може би просто ни отбягва.

— Мисля, че е второто. Но пък не мога да го виня. Домът му беше направо потрошен от ракетата, която удари Клапам А.

— Ако това може да те утеши донякъде, искам да ти кажа, че днес не си изгубила никаква ядрена бомба.

Тя пъхна пълнителя на мястото му.

— Не ми трябва съчувствието ти.

— Не е имало никаква бомба. Била е фалшива. Цялата история с контейнер нула е била едноактна пиеса, в която ние сме изпълнявали главните роли. Ако не бяхме клъвнали толкова сериозно, сигурно щяхме да забележим промените в декорите.

Тя помълча известно време.

— Сигурен ли си?

— Няма как да сме по-сигурни.

— Ние?

— Обичайните заподозрени.

— Какво каза Соня, когато ѝ съобщи новината?

— А. — Той се хвана за таблата на леглото и се надигна. — Реших, че не е особено добра идея да ѝ съобщавам. Така че тя не знае.

Маделин въздъхна.

— Никога няма да се откажеш да пазиш по някоя тайна, нали?

— Опитвам се с всички сили да ги издавам, но не се получава. Но пък си имам причини за това.

— Същите като преди?

— Имаш предвид, че не искам приятелите ми да бъдат проследени и избити? Да. До голяма степен. — Петрович придърпа шалтето до брадичката си, излагайки белите си глезени на студения въздух. — Редно е да предположа, че който ни е направил постановката, е искал да ни накара да си затваряме устата, ако не му сътрудничим. И разбира се, това включва и теб.

Тя прибра автоматичния пистолет в кобура на кръста ѝ, събра коленете си и ги обгърна с ръце.

— Тогава защо не каза на Соня? Не смяташ ли, че би трябвало да знае, че когато на сутринта получи списък с искания, поддържани от заплахата от ядрено оръжие, тя просто може да им се изсмее в лицата и да каже на всички, че животът продължава?

Петрович размърда пръстите на краката си.

— Май изпускаш най-важното, Мади.

— Не съм в настроение за игри, Сам. — Тя облегна главата си на стената и леко я наклони на една страна, така че бледата ѝ шия засия под светлината. — Кажи ми.

— А ако тя вече знае?

Главата ѝ се вдигна рязко.

— Какво? Да не си полудял? Тя не би ти го причинила.

— Да видим какво ще ни донесе утрото. — Той се протегна. — Ще взема да ставам вече.

— Сам! Не може наистина да си мислиш такива неща за Соня. Тя — Маделин видимо се насили да произнесе следващите

думи — те обича.

Петрович измъкна краката си изпод завивките и се зачуди какво ли е направил с панталоните си.

— Не мисля, че тя би позволила на това да застане на пътя й към нещо, което ужасно много желае. Освен това смятам, че останалите ще ти бъдат много благодарни, ако намалиш малко *децибелите*. Часът е два и половина през нощта.

Панталоните му бяха проснати на пода близо до вътрешната баня, ботушите му бяха до прозореца, а осакатеният му шинел беше метнат върху един стол. Изобщо не беше обърнал внимание къде е захвърлил панталоните, а за да съблече тениската, щеше да му се наложи да търси помощ.

Той обиколи стаята, събирайки дрехите си и влачейки кабели след себе си. Въпреки че не беше светнал лампата, остро усещаше пронизващия поглед на Маделин.

— Знам само — рече той, — че според Соня съм го направил аз и ще се опита да ме арестува — очевидно не чрез теб. Биха могли да са остатъците от ЦРУ клетката на Маса, със или без нейното знание. Би могла и да си ти.

Тя ахна приглушено.

— Стига де. Не ми казвай, че не би организирала нещо подобно: разполагаш с контактите, възможностите, уменията. Валентина? Ще трябва да се съюзи с Маса, защото те двете никога не се разделят, но пък в комбина биха осъществили някой подобен сценарий. Може би единствената, за която смятам, че няма нищо общо с това, е Люси, и пак не съм съвсем сигурен.

Тя се изправи и се надвеси над него, докато той се опитваше да напъха втория си крак в крачола на панталона. Изобщо не беше толкова лесно, колкото го помнеше.

— И защо ми е да направя нещо такова? Какво ще спечели който и да е от нас?

— Не съм казал, че ти си го направила. Просто смятам, че си способна. Всъщност това е един вид комплимент. — Той се намръщи: едва ли беше комплимент, но не си върна думите назад. — И защо ли? От какъв хуй да знам? За какво му е притрябвала на някого една фалшива атомна бомба?

— Дори не си сигурен в това. Просто предполагаш. — Отегчена от несръчните му опити да се облече, тя отблъсна ръцете му настрани и му вдигна панталоните. — Засега онова, което знаеш, е, че някъде там има една истинска бомба.

— На това му викам *чушь собачья*. Някой е проникнал в контейнер нула много преди да се появим ние, но въпреки това какво намерихме вътре? Точно каквото търсехме.

Чорапите му бяха пъхнати в кончовите на ботушите, но

нямаше начин да успее да ги обуе. Той изсъска, вбесен от собственото си безсилие.

Маделин коленичи на пода до краката му и ядосано тръсна чорапите, които се бяха вкоравили на топки.

— Кога за последен път си ги сменял?

— И без това няма кой да застава толкова близо до мен, че да ги усети, нали?

— Млъквай и си изпъни пръстите. И къде си тръгнал по това време на нощта?

Петрович изсумтя, докато тя нахлузи един по един чорапите на краката му, разкривайки две големи дупки на петите.

— О, Сам.

— Това ми е единственият чифт. Пък и какво ти пука? Ти ме изостави, забрави ли?

— Пука ми, че понамирисваш. Пука ми, че имаш само един чифт чорапи. Пука ми, че някакво копеле ти счупи ръката и първата ти мисъл беше да я ампутираш, за да можеш да я замениш с лъскав метал.

— Но не го направих, нали? — Той напъха краката си в ботушите. — Вместо това над главата ми е надвиснало това говно и вече дори не мога да обувам собствените ми *ёбаные* панталони.

— Нито пък да си връзваш връзките. — Тя хвана връзките на левия му ботуш и започна да ги намотава около кукичките. — Та къде отиваш сега?

— Навън.

— Навън ли?

— Навън — повтори твърдо той. — Ако искаш, може да дойдеш с мен.

— И защо да искам? На всичкото отгоре не виждам какво правя.

Тя отвратено пусна връзките и се изправи. Блъсна се няколко пъти в стените, преди да успее да намери ключа за лампата.

След като я светна, стаята се разкри пред очите ѝ в цялото си празно, занемарено великолепие. Макар да беше част от луксозен апартамент в луксозен хотел, в килима край ремонтираните прозорци се забелязваха набити стъкълца, по стените висяха надрани тапети, завесите бяха надупчени като дантела, над тоалетната масичка висеше пукнато огледало. Кошчето за боклук беше препълнено с празни бутилки от водка, а едно полупълно шише се мъдреше до мръсна чаша на шкафчето.

Маделин поклати глава, след това се върна при леглото. Коленичи отново, за да продължи със заниманието си, а Петрович вече можеше да види, че по обръснатата част на главата ѝ, от двете страни на гривата от заплетена коса, е набола къса четинка.

— Сестра Мари ти праща много поздрави.

Маделин изпусна връзката и й се наложи да започне отначало.

— Тя тук ли е?

— Дошла е заедно с досадниците от Инквизицията. Опитаха се да ме сгащят в болницата — не говорих с тях, но разговарях с нея. Останах с впечатлението, че иска да се видите.

— Знам къде са отседнали. — Маделин се прехвърли на втория ботуш. — В Йезуитската къща на Маунт Стрийт.

— *Чёрт.* Това е точно зад ъгъла. — Близостта им го накара да се почувства неудобно. — Нарочно ли са го направили?

— Нямам представа. Повечето кардинали от Конгрегацията са йезита; настаняват се там по подразбиране всъщност. — Тя приключи с нанизването на връзките и го тупна по крака. — Готов си.

— Благодаря — промърмори той.

Маделин повдигна глава, за да го погледне.

— Ако смяташ, че някой се опитва да те убие, защо излизаш сам навън? Предполагам, че ще си сам, защото никой друг не се е надигнал да се облича.

Той се излегна настрани и бръкна под възглавницата си. Извади пистолета, който Валентина му беше дала по-рано, и го пъхна в колана си.

— През последните единайсет месеца — откакто излязох от болницата, оборудван с новите си очи — всяка нощ, приблизително по това време, се захващам с една работа.

— Такава, която не изисква излизането ти от хотела?

— Такава, която изисква да не ме виждаш, че излизам от хотела. — Той промуши лявата си ръка през дупката в шинела и загърна тялото си в него. — Знам, че ме наблюдаваш. Знам и кога ме наблюдаваш. Може би това е причината да нямаш представа къде отивам и с какво се занимавам.

Той се облегна на раменете й, за да се надигне от матрака, и взе куриерската си чанта. Преметна дръжката й през врата си и тя изпъкна на гърба му.

— А сега искаш да дойда с теб? Защо точно сега?

— Защото вече не си началник на охраната на Свободната зона и не си задължена от закона да докладваш за нарушаването на резолюции Три осем седем две и Три девет три шест на ООН.

Той бръкна под тениската си и се изключи от тока; пусна конекторите на пода и ги изрита настрани с ботуша си.

Тя притисна ръка към устата си.

— Какво си направил?

— Все още не съм. Затова трябва да излизам всяка нощ.

Мисля, че ще свърша навреме. — Той потупа чантата си с ръка. — И ако не дойдеш с мен, никога няма да разбереш какво възнамерявам да направя.

Тя се дръпна назад, отпускайки се върху токчетата си, и се изправи.

— Хайде тогава. Води.

Петрович си позволи едно доволно изсумтяване и угаси лампата. Той можеше да компенсира със зрението си липсата на светлина; Маделин не можеше. Затова се блъсна в гърба му.

— Това съм аз.

— Извинявай.

— Защо не можеш да виждаш в тъмното като нормалните хора?

— Очилата ми за нощно виждане останаха при мотора.

— Това не се брои, пък и вече няма значение. Хвани ме за ръката.

Тя не можа да я намери, затова Петрович хвана нейната, дори само за да й попречи да се размахва наоколо. Почувства кожата й върху своята. Тя го опари, но той в никакъв случай не изпитваше желание да блокира тази болка.

Отвори вратата към останалата част на апартамента. Люси имаше своя стая, а Маса спеше на едно реквизирано армейско походно легло, скрито зад параван. Валентина се беше изпънала на дивана, завита с одеяло. Калашникът й беше подпрян с дулото нагоре до открехнатия прозорец и отворените й очи отразяваха и най-слабия проблясък на светлина.

Петрович й махна с ръка и Валентина примигна. Досега нито веднъж не го беше попитала какво прави и той осъзна, че това не е от безразличие, а израз на доверие, което не можеше да се купи с пари.

Когато излязоха в коридора, лампите доловиха движението им и светнаха. Двамата още се държаха за ръце, което ги накара да се почувстват неловко. Той не знаеше дали ще му е по-трудно да я пусне, или да продължи да я държи.

Тя взе решение вместо него. Стисна леко ръката му и я пусна.

— Вече не сме деца.

Но той се чувстваше точно като дете и се чудеше дали изобщо някога ще порасне. Накрая й обърна гръб и тръгна не към асансьорите, а към аварийното стълбище в дъното на коридора. Бутна вратата и затрополи надолу по студените бетонни стъпала. След като беше слизал толкова много пъти сам, сега звукът от следващите го стъпки му прозвуча странно.

Той подмина табелката, указваща приземния етаж, и продължи надолу към мазето, през пералното помещение,

складовата база и електрическите табла, централното отопление и помпите, по тесния коридор, под чийто таван минаваха тръби; той беше толкова нисък, че Маделин беше принудена да върви наведена.

Петрович крачеше решително към заключената врата, която им преграждаше пътя, като междувременно ровеше в чантата за ключовете.

— Минем ли през нея, внимавай къде стъпваш. Малко е хлъзгаво. — Той отвори вратата и в лицата ги удари миризмата на застояла вода и кал. — Ще свикнеш.

Когато навлезе в тъмното пространство, тя отново го улови за ръката; калта жвакаше под краката й.

— Къде се намираме?

— В подземния паркинг на ъгъла на Хайд Парк.

Той се спря, за да настрои зрението си, след което я поведе, джапайки в локвите сред морето от отломки към някакво скеле, което като че ли поддържаше единия от ъглите на тавана. То беше покрито с накъсан син найлон, който Петрович отметна встрани, след което бутна Маделин вътре.

Стената отзад също беше покрита с найлон. Той го повдигна и влезе в пещера с неравни стени, която не би трябвало да се намира там. Найлонът се спусна зад гърбовете им.

Той беше монтирал лампи навсякъде и когато защипа клемите на кабела към акумулатора, те примигнаха и светнаха; редицата от светлини продължаваше някъде навътре и се изгубваше от погледа. Петрович беше изкопал тунел, достатъчно голям, за да може през него да мине наведен човек.

— *Делата мои всички със завист погледнете*[5] — изрецитира той, понеже не се сети какво друго да каже.

За миг Маделин се спря и се огледа, ококорена от изненада.

— Ти ли си направил всичко това?

— Да.

— И защо не съм разбрала за него, по дяволите?

— Защото много ме бива да си прикривам следите. Колоните, които поддържат тунела, включих към една поръчка, осветлението направих от резервни части, антигравитационните кофи, които използвах за изнасяне на изкопаната пръст, направих сам. Взех назаем няколко лазерни нивелира, за да коригират посоката ми и да ми показват докъде съм стигнал.

Раменете й увиснаха.

— Но аз съм шеф на сигурността.

— Беше — поправи я той и й подхвърли една жълта работническа каска. — Сложи си я. Аз просто не трябва да забравям да се навеждам.

— Не може да си свършил всичко това собственоръчно. Просто е невъзможно.

Петрович се наведе и погледна надолу в тунела.

— Ами щом не съм аз, може би някой магьосник го е направил.

11.

Той я изчака на следващото ниво, където тунелът минаваше през дебела тухлена стена.

— От другата страна има праг. Не е висок, но ако не си подготвена за него…

Петрович спусна краката си в дупката и скочи в тъмното. От мястото, където се намираше сега, приклекналата и неуверена Маделин му изглеждаше като обвита в ореол от светлина.

— Какво е това?

— Тайбърнската река.

— Никога не съм чувала за нея.

— Точно това й е хубавото. Никой не може да ме проследи по река, за която никой не си спомня.

Тя погледна с копнеж назад към редицата от мъждиви светлинки, водеща обратно към паркинга.

— Но ти си я открил.

— Защото съм гениален. — Той сви рамене. — Освен това сериозно се поразтърсих. Намиращите се надълбоко тунели на метрото са пълни с вода и се срутват, но това не би трябвало да се отнася до реките. Коритата им се напълват при наводнение и се изпразват, когато то отмине.

Тя подуши въздуха.

— Да не си стъпил в лайно?

— Аз ли? Не. — Петрович премести краката си от двете страни на тънката лента от гладка вода, която течеше по средата на тунела. — Било е и отходен канал, но от близо година почти никой не е използвал канализацията с такава цел. Така че е чисто.

— А ти имаш само един чифт чорапи.

— Пфу. Ще изсъхнат.

Той бръкна в чантата и извади фенерчето, което държеше вътре. Завъртя дръжката му и синкавобелият лъч проряза тъмнината. Върху извития тухлен таван над главите им затанцуваха отражения, а стените заблестяха и засияха. Каналът беше прорязан в пода и бе запълнен изцяло с бавно течащ поток от зеленикава вода.

Маделин се спусна внимателно в канала.

— Хайде, продължавай. Още колко ще вървим?

Тя бавно изпъна гръб и установи, че тук таванът е достатъчно висок, за да върви изправена.

— Още около петстотин метра без никакви изненади. Едно време са знаели как да строят.

— Колко старо е това? Преди да се реша да си рискувам главата.

— Най-новите части са на сто и петдесет-двеста години.

— Най-новите? Страхотно.

— Стига де. — Той удари с юмрук по тухлената стена. — Втората световна война, Новият джихад на машините, крилатите ракети. Нищо не го е разрушило. — Той насочи фенерчето си по течението на реката. — Ще тръгнем нататък. Няма да отнеме много време. Но първо да взема кофите.

Десет големи кофи, очукани и мръсни, бяха подредени на две еднакви купчини покрай стените на тунела. И празни бяха достатъчно тежки; когато се напълнеха, представляваха страховит товар. Дръжките на съдовете във всяка камара бяха свързани с по едно късо дебело въже. Маделин отиде да вдигне и двете купчини, а Петрович бръкна в най-горната кофа от първата и извади оттам една сфера. Натисна някакъв превключвател и кофите се издигнаха с дрънчене в студения влажен въздух.

— Сигурен съм, че споменах за това — каза той и отиде да включи и вторите.

После свърза двете купчини заедно и ги повлече след себе си като неохотно следващи го кучета.

Единственото модерно нещо във викторианската постройка беше тънкият кабел, прикрепен към гледжосания тухлен таван. Той се спускаше от дупката и продължаваше по цялата дължина на тунела покрай подземния поток. Макар да минаваха покрай странични тунели и места, където ръждясали стълби водеха нагоре към невидимата повърхност, кабелът неизменно следваше правата линия.

След това, при един от завоите вдясно на реката, той изчезна в друга тъмна дупка, издълбана близо до горната част на стената.

Петрович отново завъртя дръжката на фенерчето и светлината запулсира в такт с движенията му.

— Трябваше да направя отвора над нивото, до което очаквам да се вдигне водата при валеж. Почти съм го улучил. Миналата есен беше малко *пидорас*, така че изгубих седмица или две в изгребване на вода.

Маделин се надигна и надникна през отвора.

— Не мога да си те представя тук, долу, с кирка и лопата.

Гласът й отекна в тунела.

— Вече сме в двайсет и първи век. Кирките са излишни.

Той прехвърли чантата си през ръба на дупката, след което бутна там и кофите. Те се понесоха безгрижно, докато не се блъснаха в нещо твърдо, и започнаха да се удрят една в друга, докато накрая не застанаха неподвижно.

Той се опита да се изкатери след тях. Краката му се плъзгаха по стените на тунела, но лявата му ръка наистина се оказа пречка. Петрович се хлъзна леко настрани и вдигна единия си крак, опитвайки се да се закачи за ръба. Но шпагатът не му се удаде и той трябваше да признае поражението си.

— Искаш ли помощ?

— Може, след като така и така си тук.

Тя го хвана през кръста и го повдигна от пода достатъчно високо, за да успее да прехвърли краката си през отвора на дупката и да седне върху тухлената стена. Маделин го изчака да се спусне надолу и с един скок се озова върху стената.

— Какво е това? Всички се смеят на сакатите? — Петрович клекна, за да прикрепи към оставения там акумулатор клемите на следващата електрическа верига. — Защо просто не се обадя в болницата и не им кажа да се приготвят за ампутация?

— Сам…

— Да, добре. Това нещо беше твоя идея, така че не ме юркай. — Той се изправи, притискайки кръста си с ръка. — Неудобно е, тромаво и няма спасение от него. Понякога е полезно, когато се налага да ударя някого наистина силно, но дали ще ми помогне за работата, която трябва да свърша сега? Не мога да кажа, че е нещо невероятно. Всъщност дори вече ми писна от него.

— Виж какво, съжалявам — започна тя, но той я прекъсна.

— Да, да, знам. Хайде, почти стигнахме, а времето лети.

Той хвана чантата си за дръжката и я повлече след себе си надолу по склона към стената, която запушваше тунела.

Бяха оставили реката зад гърба си; шумът на едва влачещата се вода, на капките от тавана, случайните тихи стонове на вятъра, промъкващ се в обширния лабиринт — всичко беше утихнало. Останаха само те двамата и звуците, които издаваха: дишането им, стърженето и скрибуцането на предметите, които носеха, неочакваният остър звук, който издаде велкрото на чантата на Петрович, когато той отново я отвори.

— Планът ми хрумна, докато лежах в болницата и чаках да ми оправят очите. Реших, че трябва да извърша три неща: да измъкна Майкъл, да нанеса неочакван удар на Съвета за сигурност на ООН и същевременно да направя така, че по нищо да не си личи с какво се занимавам. Знам поне десетина начина да постигна едновременно първото и второто. Но и трите? И тук идва ежедневното изкачване на останките на кулата „Ошикора“. Изправям се пред целия свят, напук на двете резолюции на ООН, вземам един камък и го хвърлям. — Той изсумтя. — Те са инсталирали камери на двете съседни сгради, за да ме

наблюдават по-добре, за в случай че се самозабравя и докарам камиони и багери, за в случай че реша да действам сериозно. Но изобщо не им е хрумнало да инсталират сеизмометри. Не и докато съм им пред очите.

— Но щом не копаеш? — Маделин опря дланта си в стената на тунела, която представляваше плътна смесица от сивкавожълта кал и пясък. Можеше да остърже повърхностния слой, но трябваше да положи доста усилия. — Не ми казвай, че си използвал експлозиви. Валентина го е направила, нали?

— Не намесвай Тина в това. Тя няма представа с какво се занимавам или къде отивам, просто знае, че ходя някъде и правя нещо. Ако имах нужда от неизчерпаеми количества семтекс, тя сигурно би могла да ми ги уреди, както е сигурно, че ти щеше да я усетиш. — Петрович се облегна на една подпора. — Да си го направя сам? Да, може би. Сварявам си го в казана и оставям огромен кратер на мястото, където се е намирала фабриката ми за бомби. На всичкото отгоре не мога просто да отскоча до магазина и да си напазарувам съответните химикали.

— Тогава как го направи? Как успя да свършиш всичко това съвсем сам?

Той протегна ръката си и в шепата му лежеше малка черна гумена сфера, прорязана от сребристи нишки.

— Антигравитационно устройство?

— Не. — Той претегли сферата в ръка и я поднесе пред очите й, за да може тя да я огледа. — Това е сингуларна бомба. Виж, по-малка е и шарката й е различна — отвътре, естествено, също се различава.

Маделин не можа да я разгледа, защото беше отстъпила назад в тунела.

— Остави я на земята, Сам.

— Не се притеснявай. — Той я прехвърли от едната в другата си ръка, забравил за миг, че улавянето й може да се окаже трудно. Лявата му ръка се стрелна напред, съпровождана от жуженето на моторите, и сферата се приземи спокойно в дланта му. — Отлично. Както и да е, сега не е активирана. Абсолютно безопасна е.

Той опря един дебел пирон в стената и го зачука здраво с ръчен чук.

— И с това се занимаваш всяка нощ?

— Да. Вече не се нуждая от толкова много сън като преди. Програмирам се за няколко часа дълбок сън и явно ми стига. В резултат на това според изчисленията ми сега се намирам точно под кулата „Ошикора“. — Той извади намотан кабел от скритите резерви в чантата си и оголи краищата му със зъби. После изплю

пластмасовата обвивка. — За това мога да разчитам само на думите на стареца Ошикора, но той каза „под тази сграда“, когато говореше за квантовия компютър, който използваше за „Виртуална Япония“. Кулата е построена през 2020 година и няма никакви официални документи, които да показват наличието на стара сграда под нея. Което означава, че някъде в основите има стая, която е достатъчно голяма да побере компютър, независим енергиен източник и цялото необходимо охлаждане.

Тя се приближи на няколко крачки.

— Може да се наложи да копаеш цяла вечност в опитите си да я откриеш.

— Само че аз не търся стаята. Търся шахтата, която я свързва с кулата. Трябва да е достатъчно широка, за да може по нея да се спуснат техниците и оборудването и да може да се вдигне компютърът, ако възникне някакъв проблем. — Петрович продължаваше да работи, използвайки проводимо лепило, за да закрепи оголените жици към бомбата. — Благодарение на чудото на георадара аз вече знам, че точно тази шахта се намира на метър и половина пред нас. Дори по-малко.

— Наистина ли смяташ, че ще се справиш?

— Да. Кой ще ме спре? — Той подръпна кабела за проба и остана доволен, че издържа. — Освен ако не възнамеряваш да ме издадеш, аз съм почти убеден, че никой няма да разбере, че съм тук.

Двамата стояха един срещу друг под слабата светлина.

— Но какво ще правиш с Майкъл?

Той повдигна вежди и примигна няколко пъти.

— Знаеш ли, за това не съм се замислял още. Скъсвам си задника, за да измъкна тайно приятеля си от бетонната му гробница, спасявам останалите си приятели от опасността да бъдат обявени за военнопрестъпници, като просто не им казвам какво правя, а съм забравил за двете резолюции на Съвета за сигурност, според които той е осъден на незабавна смърт, ако някога успее да избяга. Какъв *мудак*.

— Сарказмът не ти отива — каза тя, докато се опитваше да потисне усмивката си.

— Напротив, отива ми. Макар непрекъснато да се опитвам да достигна зашеметяващите висини на иронията, неизбежно се оказвам напъхан между сарказма и снизхождението. Няма значение. — Петрович извади една батерия от чантата си и я разклати пред очите й. — Време е да се захванем с малко наука.

— Липсваше ми.

Отговорът му беше готов. Мъдреше се на върха на езика му, почти готов да бъде изречен, когато Петрович осъзна, че

правилата на играта са се променили.

— Да, добре. Аз съм все същият тип, който крие ИИ от съпругата си и си мисли, че е постъпил правилно. И докато не изобретя машина на времето, няма как да се върна назад и да променя нещата. Въпреки че има научна школа, която твърди, че ако бъде изобретена машина на времето, нашето минало вече ще се е променило, така че всъщност може би съм ти го казал и се получил такъв *пиздец*, че се е наложило да създам алтернативна времева линия, в която не съм ти го казал, за да оправя нещата. — Петрович успя да обърка дори самия себе си. — Ако това е най-добрият от всички възможни светове, представям си какви ще са останалите.

Тя протегна ръце и улови неговите.

— Наистина ми липсваше.

Той потрепери.

— Научните обяснения винаги те възбуждат.

Маделин не възрази.

— Всички узнаха за Майкъл преди мен. Това ме разстрои. Почувствах се ужасно, дълбоко наранена от това, че не си ми казал. Колкото повече ме разпитваха хората, толкова по-зле се чувствах. Репортерите ме изнервяха с въпроси всеки път, когато правех някакво публично изявление. Бях се ядосала до такава степен, че единственият начин да се справя с това беше…

— Да ме напуснеш. Знам.

— Прецакахме всичко, нали?

— Зависи — отвърна Петрович. — Намираме се на петнайсет метра под една срутена сграда, клечим в тесен тунел, прокопан в нестабилни кватернерни алувиални наноси с помощта на миниатюрни черни дупки, търсим бетонна шахта, която може да е задръстена от нападали отломки и на чието дъно може би се намира един ужасно потрошен компютър, докато горе, на земята, някой иска да вярваме, че притежава ядрено оръжие, готово да разиграе отново нападението над Париж. — Той видя как Маделин клюмна и добави: — Но все пак сме заедно. Къде другаде да бъда?

— В Мартиника?

— Голям вулкан. Предпочитам места тип тропически рай, които да са тектонично стабилни. И преди да предложиш нещо друго, държа да отбележа, че трябва да са доста над морското равнище. Спомням си един разговор с Майкъл — няколко разговора всъщност, защото той непрекъснато повдигаше този въпрос. Искаше да опознае любовта, да разбере как работи, как изглежда, какво означава. Искаше отговори, а аз не можах да му ги дам. Всъщност нищо ново под слънцето.

Той наведе поглед към ръцете си, покрити от нейните. По неговите имаше драскотини, порязвания, белези от изгаряния; ноктите на Маделин бяха изгризани до месо.

— Онова, което искам да кажа, е, че той не спираше да ме пита защо правя това или онова, защо си рискувам главата, за да те намеря, и ми казваше, че единственото нещо, което има смисъл в цялата работа, е, че те обичам. Аз не се съгласявах. Докато накрая не се оказа, че въпреки всичко той е прав и че трябваше една *ёбаная* машина да ме накара да осъзная, че това е истината. Не ти го казах, защото след това нещата между нас станаха тъй невъзможни, че не ми се искаше да изиграя тази карта; нямаше да е честно. Ти ми беше толкова ядосана, а аз не бях в позицията да ти казвам, че грешиш.

Петрович вдигна глава и видя, че тя плаче. И той би могъл да го направи; можеше и да се престори, като изцърка малко повече смазка върху повърхността на очите си и с примигване я накара да потече надолу, но това беше евтин номер, който никой от тях не заслужаваше.

Беше я оставил без думи, затова продължи да говори.

— Така че отговорът на твоя въпрос е: да. Прецакахме го. Което не ми пречи да се надявам, че все още можем да избираме пред това, дали да продължим да го прецакваме, или да престанем. Аз съм за преставането, но всъщност изборът е твой. Винаги е бил.

Тук му секна вдъхновението. Маделин стискаше ръцете му толкова силно, че ръбовете на батерията оставяха дълбоки отпечатъци върху тях, а по клемите, които докосваха влажната му кожа, протичаше ток. Изкуственият му среден пръст започна да потрепва.

— *Ёбаный стос*, жено, кажи нещо.

— Добре — прошепна тя.

— Добре?

— Добре. — След което продължи с по-силен глас: — Ще се опитаме да сложим край на прецакването.

Маделин пусна ръката му и избърса бузите си, подсмърчайки.

Петрович раздвижи пръстите си, като успешно се сдържа да не потрепне. Батерията падна на земята и Маделин я вдигна.

— Напомни ми пак защо сме тук, долу?

12.

— Петрович? Събуди се. Има проблем.

Той се надигна. Зачуди се дали не трябва да използва част от електричеството, което протичаше през тялото му, за да размърда ума си.

— Проблем?

— Да.

Петрович включи очите си. Валентина беше коленичила до неговата половина от леглото; различаваха се единствено пребледнялото й лице и вързаната й на стегната опашка коса. Навън бе започнало да се развиделява, но прозорецът гледаше на запад.

Неговата половина от леглото. Той се извърна и погледна надясно. Маделин лежеше напреки по корем на матрака, с глава на възглавницата и извърната на другата страна.

— Добре. Дай ми една минута. Ей сега идвам.

Той изчака Валентина да се измъкне тихо навън, оставяйки вратата отворена, и леко повдигна завивките. Очевидно и двамата бяха голи. Студеният въздух, който докосна гърба на Маделин, я накара да промърмори нещо и леко да помръдне; Петрович се измъкна от леглото и я зави хубаво.

Той се изключи от захранването и си наметна един от луксозните хотелски халати, като пъхна дясната си ръка в ръкава му, а лявата притисна към корема; студеният метал опари голата му кожа.

Излезе бос от стаята и веднага усети натрупаното във въздуха напрежение. Маса седеше пред виртуалната клавиатура, взирайки се в плоския екран, окачен на стената, а Валентина надничаше през рамото й и сочеше графичния интерфейс с лакирания си в червено нокът.

— Кажете ми най-лошото.

Маса стана, отстъпвайки стола си на Петрович, който се отпусна с благодарност в него, придържайки халата с едната си ръка.

— Това се появи преди пет минути на сайта на ЕНН. Твърдят, че са го взели от някакъв украински сървър, но не успях да проверя, защото няма достъп до оригиналния източник.

— Взе ли айпи адреса?

— Онзи прозорец.

Тя тупна по екрана, за да го изкара най-отпред, и Петрович насочи агентите си към него.

Видеоклипът от новинарския сайт беше с лошо качество —

зърнест, пълен с дефекти, с ужасен контраст; сякаш беше сниман със стар телефон при липса на светлина, което сигурно беше така.

На вид напомняше обичайните терористични клипове — три маскирани фигури стояха пред опънат банер, който обявяваше джихад. Жизненоважната разлика беше в типа на обявения джихад и в продълговатия метален цилиндър, който стоеше на пода пред тях.

— Ние сме Новият джихад на машините — изкрещя единият от мъжете, макар че беше трудно да се определи кой точно, тъй като лицата и на тримата бяха покрити и използваха наистина калпав предавател.

— А аз си мислех, че съм аз — промърмори Петрович и Валентина му изшътка.

— Имаме послание към света. Пригответе се за Новия джихад на машините!

Мъжът, който стоеше вдясно, пристъпи напред и с благоговение показа пред камерата малък екран, който дължеше в ръката си. Образът върху него се губеше сред морето от пиксели, но той се приближи още повече и почти допря екранчето до обектива.

От белия шум се надигна призрачно човешко лице.

— Аз съм Новият джихад на машините. Аз съм. Новият джихад на машините. Пригответе се. За Новия джихад на машините. Елате при мен. Елате при Новия джихад на машините. Освободете Новия джихад на машините. Пригответе се.

Лицето се стопи обратно в дълбините.

— Машината се произнесе — изкрещя гласовитият мъж. — Освободете Новия джихад на машините от затвора му или ще нанесем нашия удар. Разполагате с двайсет и четири часа, за да дадете своя отговор.

Третият мъж, който досега беше стоял безмълвно и неподвижно, се приближи до камерата, скри се зад нея и клипът свърши.

— *Чёрт.* — Петрович се облегна назад и прокара ръка по ниско остриганата си коса. Беше го обляла студена пот. — Тъкмо когато си мислиш, че си разгадал механизма, по който се движи светът, и той ти хвърля в лицето нещо подобно.

— Това е фалшивата бомба, нали?

Маса презареди клипа за повторен преглед.

— Да. Защо не поискаха пари или наркотици, или оръжия, или някоя малка африканска държава? Това… не може да се отхвърли с едно махване на ръката.

— И защо?

— Защото — отвърна Петрович — звучи твърде много като Новия джихад на машините, включително с това, че в него няма никакъв *ёбаный* смисъл, за да бъде отхвърлено с лека ръка. А в този тип има нещо…

Той превъртя файла до самия край, когато изключваха камерата. В последните няколко кадъра лицето на приближаващия се мъж можеше да се различи малко по-добре.

Той беше доста слаб. И по-мургав, потъмнял от слънцето, вятъра и дъжда. Но на челото му беше нарисувано нещо познато — кръг, очертан с гъсто машинно масло, който напомняше черните зъбни колела, изрисувани върху белите чаршафи, окачени зад гърбовете им.

— Познавам го. Мислех, че съм го убил: добре де, мислех, че е мъртъв, тъй като го оставих да лежи в безсъзнание на земята точно преди да започне Дългата нощ. Очевидно не съм го сритал достатъчно силно в неговите *яйца*.

Валентина се приближи до екрана и се вгледа в лицето.

— Кой е той?

— Пророкът на Новия джихад на машините. Общуваха чрез стандартен мобилен телефон и той си мислеше, че комуникира директно с Господ. Първоначално ме посрещна като истински вярващ и се почувства доста неловко, когато осъзна, че всъщност се опитвам да срина Джихада.

— Което успя да постигнеш.

— Да. И аз така си помислих.

— Или си успял, или не.

— Накарах оня *суксын* Ошикора да се самоизтрие. Остана само схемата, което означава, че това в никакъв случай не може да е оригиналният Нов джихад на машините. — Петрович сви юмруците си, после ги разпусна. — И от кой *хуй* се излъчва това?

— Майкъл? — Валентина се обърна и огледа стаята, поставила ръце на хълбоците си. — Възможно ли е това да е състояние по подразбиране на ИИ?

— Майкъл няма връзка с външния свят. Опитвах всякакви начини да се свържа с него, но връзката е физически прекъсната. На него просто му е невъзможно да излезе навън.

— Това е отговорът, който ти е удобен.

Петрович се изправи и закрачи из стаята. Стигна до стената, обърна се и тръгна на обратно, натъквайки се на стола си. Ритна го настрани с раздразнено ръмжене.

— Новият машинен джихад се е промъкнал през файъруола си — мрежата е била завършена и софтуерът не е успял да го задържи. А това е различно. Самият оптичен кабел се е скъсал и възлите са мъртви. Как е възможно при това положение ИИ да

излъчва сигнал?

— Не може. Но все пак ти подозираш, че това — Валентина почука с пръст по екрана — е Джихадът.

Маса изправи стола.

— Твърде много си свързан с това, Сам. Мисля, че отново се опитват да те изиграят.

Петрович си пое дълбоко дъх и се насили да се спре на място. Потърка кокалчетата на пръстите си в зъбите и остана така с наведена глава.

— Добре — рече най-накрая той. — Да предположим, че си права. Първата им стъпка беше контейнер нула; група откаченяци ме пребиха, грабнаха бомбата и изчезнаха. Във второ действие, първа сцена, представят исканията си: освободете Джихада или ще взривим ядрена бомба в Свободната зона. Разполагаме с видеоклип, който показва точно онова, което аз — не ти или който и да е друг — което аз искам да видя. Ако предположим, че аз съм мишената им, то какво очакват от мен?

— Предполагам, че точно ти можеш най-добре да отговориш на този въпрос — каза Маса. — Ще направя кафе.

Петрович отново седна на ръба на стола.

— Мислиш ли, че Соня е видяла клипа?

— И да не е, скоро ще го види. — Валентина погледна към замръзналия на екрана образ на пророка на Джихада и се намръщи. — Трябва да й кажеш, че бомбата е фалшива.

— И това става все по-маловажно. — Той задъвка устната си. — Тези типове са добри. Много добри. Прекарах цяла година в опити да накарам хората да се откажат от мисълта, че Майкъл е Джихадът, но под друго име, ала само за минута всичките ми усилия бяха заличени. Всеки ден, в едно и също време аз се изкачвах на кулата „Ошикора“, напук на Съвета за сигурност на ООН. Ако го направя днес, ще избухне *ёбаный* метеж.

— Може би те искат точно това.

— Хаосът се постига лесно. Тук се крие нещо друго и хич не ми харесва усещането, че някой умишлено се опитва да ме изтика в ъгъла, докато накрая не ми остане само една възможност. — Той повиши глас, за да може да го чува и Маса. — Последния път това беше американското правителство.

— Хей — извика му тя в отговор, — ние също не бяхме уведомени. Всъщност се опитаха да убият и нас.

— Така няма да стигнем доникъде. Да речем, че обявя, че днес няма да се качвам на кулата, а Соня обяви Джихада за блъф — какво става тогава?

— Нищо. Всичко е въпрос на бизнес — отбеляза Валентина. — Освен за теб.

— Но така е твърде лесно. Да, ще изгубя статуса си, но пък току-що доказах, че мога да създам енергия от нищото. Мога да понеса удара. — На устната му, там, където я беше прехапал, се появи кръв. Той я избърса с опакото на ръката си и погледна изцапаното. — Пропускам нещо, нали?

— Само малко. — Маса постави три чаши с кафе на масата и взе едната. — Ти и джихадистите призовавате към едно и също нещо. Никой няма да ти повярва, че не си свързан с тях, колкото и да възразяваш.

— Но аз нямам нищо общо с тях. Те ми счупиха ръката!

Маса сви рамене и издуха парата, която се издигаше над чашата й.

— И какво от това? Кога истината е имала значение? Ти си сам, имаш бомба и сам си я откраднал. Сега я използваш като инструмент, с който да измъкнеш Майкъл. Не можеш да отречеш, че през цялото време си искал точно това, защото всички са те виждали на кулата как разхвърляш разни отломки наоколо.

— Но… — възрази той.

— Следващото нещо, което ще се случи, е, че Соня ще връхлети през вратата, следвана от отряд горили, и ще те остави да висиш на палците на краката си, докато не й кажеш къде е бомбата. — Тя сръбна от кафето. — Трябваше още снощи да й кажеш, че е фалшива, защото сега няма да ти повярва.

— *Пиздец.* Пълен *пиздец.* Не само ме извадиха от играта, но и се погрижиха Майкъл да си остане погребан завинаги. А ние не сме се приближили и на крачка до разкриването на самоличността им.

Той взе чашата си и я запрати срещу стената.

Тя се разби на парчета и по боята се пръсна кафява течност, която застина за миг, преди да започне да се стича надолу.

Петрович зяпна тъмната шарка, сякаш тя можеше да му подскаже нещо.

— Трябва да се махнем от тук, преди да са дошли за нас, Сам.

Той отмести поглед от кафееното петно.

— Не. Ще продължа сам. Вие имате железни алибита, а и без това не сте им нужни. Те искат само мен и колкото повече се дистанцирам от вас, толкова по-добре.

Люси се появи на вратата на стаята си, почесвайки се по главата.

— Какво става тук?

— Обяснете й, защото аз нямам време. — Петрович впери поглед в затворената врата на спалнята и оголи зъби. — Ще наглеждаш ли входната врата? Ако усетиш някакво движение, викни ме.

Той отиде с широка крачка до спалнята си и отвори със замах вратата, удряйки я в стената.

— Мади? Щом си събера нещата, се махам от тук, а ти трябва да ставаш веднага, защото ще те питам нещо само веднъж и искам незабавен отговор.

Тя се размърда.

— Сам?

— Кажи ми, че си чула какво ти казах.

Той запълзя по пода, търсейки зарядните на акумулаторите.

Тя се надигна, притиснала шалтето към гърдите си.

— Сам? Какво става?

— Става това — рече той, хвърляйки зарядните, при което улучи безпогрешно бюрото, — че всичко в живота ми е било нагласено до най-дребната подробност, а след това е било използвано, за да ме вкара в капан като някой *ёбаный* плъх. Току-що гледах видеоклип с главно действащо лице един мъж, когото само аз мога да разпозная, качен на голям екран за моя сметка.

— Сам, говориш пълни безсмислици.

След като така и така беше на пода, той набързо събра разхвърляните си предишната нощ дрехи.

— Де да беше така. Готова ли си за въпроса?

— За какъв въпрос става дума?

— Въпросът е следният: с кого си говорила?

Тя примигна.

— Какво?

— Не съм бил аз. Оставаш само ти. Ти си единствената, която знае за пророка на Новия джихад на машините; нито Тина знае, нито Маса, нито Люси, нито Соня, а Хари Чейн е много, много мъртъв. Но въпреки това на стената на съседната стая има кадър с този мъж и аз искам да знам чрез какъв хуй той се е озовал там! — Петрович грабна куриерската си чанта и започна да я пълни с разни неща. — Разказах ти всичко. Абсолютно всичко. Знаеш най-скритите ми, най-тъмните ми тайни и някой ги използва, за да ме унищожи.

Лицето на Маделин пламна.

— На никого нищо не съм казвала.

— Не ти вярвам. — Петрович събра всичко в ръцете си. Все още облечен в халата, той се спря пред вратата. — Току-що се сетих кой е.

Тя отметна шалтето настрани и тръгна към него гола, великолепна, вбесена. Във всеки друг момент той щеше да почувства пламтящата бяла горещина на желанието. Но сега беше твърде далеч от това.

— Не съм те предала — каза тя.

— Не. Но твоят свещеник го е направил.

— Това е невъзможно! — прогърмя тя.

— Всяка седмица. Без пропуск. Отиваше при отец Джон и изповядваше греховете си. Всяка седмица, докато бяхме заедно. И всяка седмица, когато не бяхме. Аз ти разкрих живота си, а ти му изпя всичко. — Той й обърна гръб, но не се сдържа и отново я погледна. — С изключение на това, че си премълчах за Майкъл. Не съм ли гениален?

Цялото й желание за спор се изпари.

— Той не би направил нещо такова.

— Когато го намеря, ще го убия. Все някога.

Този път той наистина си тръгна. Завъртя се на пети и закрачи към фоайето.

Валентина, Маса и Люси тръгнаха след него.

— Мисля, че ви казах, че искам да съм сам.

— В този си вид няма да стигнеш далеч — каза Маса. — Шансовете ти може би ще са по-добри, ако дойдем с теб.

Люси изтича до вратата и огледа коридора за охранители на Ошикора.

— Чисто е.

— Да, така или иначе, няма да свърши зле и в двата случая.

Той се поколеба пред прага, но Валентина опря длан в гърба му и леко го побутна навън.

— Или тръгваме сега, или изобщо няма да тръгнем.

13.

Петрович се облече — облякоха го — на задната седалка в колата на Валентина. Това можеше да се определи и като забавно — с цялата несръчност, суетене и безброй възможности за докосвания по неуместни места. Но той не беше в настроение и мрачността му беше заразна.

Скриха се в една странична уличка, заврени между две градски къщи, сред девствено чистите контейнери за отпадъци, очакващи новите собственици. Валентина беше отворила съвсем малко прозореца и в един момент през процепа нахлу воят на коли.

— Започва се — каза тя.

Погледна в огледалото за обратно виждане; очите й бяха разширени в сивкавата утринна светлина.

— Соня не разполага с достатъчно хора, за да ни търси. — Петрович седеше между Маса и Люси, въртеше се и се протягаше, за да изпъне дрехите си така, че поне малко да се почувства удобно. — Ще постави контролно-пропускателни пунктове, в които ще разпредели своите хора, и ще се опита да възстанови онова, което е останало от системата с охранителни камери.

— Бягството не е проблем. Обявяването ни извън закона е.

— Ами добре, няма да ни е за първи път.

— Така. — След като Петрович най-после спря да се върти, тя се обърна към него. — Какво ще правим сега?

— Предполагам, че си чула разговора ми с Мади?

— Хм. Щеше да е трудно да не го чуя.

— Свещеникът е връзката между Джихада и мен. Трябва да го намерим.

— Градът е голям. Коя църква би нарекъл свой дом?

Петрович затвори очи.

— Намира се някъде в Белгрейвия, недалече от тук. Но той няма да бъде там.

— Няма ли?

— Не. Ти щеше ли да отидеш, ако знаеш, че Мади ще дойде да ти разбие вратата?

— Сигурно, ако искам да се престоря, че всичко е наред.

Но се съгласи, че вероятно е прав.

Маса рисуваше фигурки върху запотения прозорец.

— Сам? Сигурен ли си за този отец Джон? А ако грешиш?

— И да греша, пак ще му пусна куршум в главата. — Той бръкна в джоба за пистолета си. — Ако съм прав, ще ми бъде благодарен, когато го направя.

— Май не го харесваш много, нали? — попита Люси.

— Не, не го харесвам. Никога не съм го харесвал.

— Може би когато го намериш, ще размислиш относно убийството му.

— Знам ли. — Той разкопча и отново закопча предпазния колан. — Защо не тръгваме?

Валентина запали двигателя и се заслуша в боботенето му.

— И така?

— Маунт Стрийт — каза Петрович. — Искам да разбера колко далеч са стигнали.

— Къде се намира това?

Тя чукна с пръст по сателитния навигатор.

— Йезуитската мисия. Там е отседнала Инквизицията.

— Аз си мислех, че никога няма да разговаряш с тях — каза Люси.

— Тук не става въпрос за Майкъл. Става въпрос за мен.

— Предвиди всички възможности — каза Маса, която продължаваше да рисува върху стъклото с върха на пръста си. Рисунъкът беше станал по-мащабен и сложен. — Ако Ошикора дойде да те търси там, как смяташ да избягаш? Скачането по покривите вече не е вариант.

Той погледна към ръката си и изръмжа.

— Трябваше да… *пиздец*. Ще пусна дрон във въздуха. Ако не друго, предупреждението му поне ще ни осигури няколко минути преднина.

— Започвай да мислиш, Сам, защото иначе ще те заловят.

— Добре де, добре. Виж какво: ще се опитам да намеря две коли, които да блокират изходите на улицата. Автомобилите на частната армия на Соня са с ръчни предавки, така че няма да мога да ги спра, но мога да закача преследвачи към радиопредавателите им. Така ще знам къде се намират. Освен това всичките са тъпкани с технология, така че ще успея да ги проследя дори да дойдат пеша. Ако се наложи, мога да ги заслепя и заглуша, така че да не могат нито да предават, нито да получават информация. Мога да пусна виртуални агенти, които да наблюдават дигиталния трафик и да търсят ключови думи. — Той се почеса по носа. — Така по-добре ли е?

— Да. — Маса се отдръпна назад и погледна към рисунката си. — Нямам представа какво е това.

— Шейкърското дърво на живота. Ако искаш, мога да ти покажа картината, откъдето си го взела. — Петрович се облегна назад. — Хайде, Тина. Да тръгваме.

Тя излезе на Кързон Стрийт и зави веднага наляво, за да се измъкне от главния път.

— Оттук се стига до един страничен вход. Трябва да го използваме.

— Наистина ли можеш да ми го покажеш?

Маса наблюдаваше сградите, покрай които профучаваха.

— Разбира се.

Той хакна стелт костюма й и й прехвърли изображението на цветната снимка, която висеше на стените в хиляди американски домове.

Маса се вгледа напрегнато в екрана от вътрешната страна на китката си.

— Не си я спомням. Защо не мога да си я спомня?

— Защото са ти изчегъртали ума с твое съгласие? Възможно е всичко да е все още там, просто ти нямаш достъп до него. Все едно разполагаш с данните, но ти липсват имената на файловете.

— Как да си ги върна?

— Не мисля, че има начин. Според мен са изгубени завинаги. — Петрович се намръщи. — Извинявай. Подходих малко рязко.

Тя въздъхна и изтри изображението от костюма и от прозореца.

— Мразя това. Но тях ги мразя повече.

Валентина направи остър завой и скочи върху спирачките. Подаде глава и огледа каменната стена с цвят на мед, която се съединяваше челно с построените по-късно от двете й страни сгради. На розетния прозорец му липсваха няколко парчета стъкло, но останалата част изглеждаше стабилна.

— Това е.

— Не съвсем. — Петрович посочи към тъмната дървена врата, намираща се в нишата вдясно от църквата. Монтираната над нея охранителна камера гледаше към тротоара. — Ето това е.

— Колко време ще ти отнеме?

— Няколко минути. Опитах се да размърдам няколко коли, но от последния път, когато са били палени, е минала цяла година. Всички се нуждаят от нови акумулатори, също като мен. — Той се наведе през Маса и отвори вратата. — Изчакай ме, да речем, ей там.

Точно срещу църквата се намираше входът на един подземен паркинг. Вратите му бяха заключени, но сградата беше достатъчно висока, за да се скрият в сенките й.

— Аз да дойда ли? — попита Люси.

— Никой няма да идва. И този път без спорове. — Той прескочи Маса и се озова на пътя. — Чантата.

След като му я подадоха, той я преметна през врата и рамото си. Част от ремъка се закачи на металната рамка. Трябваха му

няколко секунди, за да я освободи, но бедата не беше в това; проблемът бе, че изобщо трябваше да го прави.

Петрович погледна към трите лица, които го гледаха.

— За какъв *чёрт* се хванахте с мен?

Той се озърна наляво и надясно, макар да знаеше, че нищо не идва и че охраната на Ошикора все още се намира в хотела. Някой го наблюдаваше.

Камерата над вратата на йезуитите гледаше право в него. Когато прекоси улицата, тежката дъбова врата вече беше открехната. Той опря длан в нея и се поколеба за миг; вдигна поглед нагоре тъкмо навреме, за да види как обективът на камерата примигна и изжужа.

Ако наистина го бяха очаквали, той се намираше в огромна опасност — беше започнал да става предвидим.

— Пет минути и излизам — каза си той и бутна вратата навътре.

Сестра Мари я улови навреме, за да й попречи да се удари в мазилката.

— Добре дошъл — каза тя. — Без Маделин?

— Този път не. Може би никога повече. — Лицето му потрепна. — Къде е той?

— Кардиналът? Надолу и вляво — започна тя, но Петрович вече крачеше по тесния, боядисан в бяло коридор, проверявайки всяка врата, покрай която минаваше, докато накрая една не се отвори под натиска на рамото му.

— Доктор Петрович — каза мъжът, който седеше зад някакво бюро.

Произнесе само две думи, но акцентът му от Средния запад успя да накара госта му да настръхне.

Петрович ритна стола, който беше поставен пред бюрото, и се тръсна в него.

— Негово преосвещенство кардинал Джеймс Матю Карило, Йезуитски орден, префект на Конгрегацията на Доктрината на вярата. След като приключихме с учтивостите, кажете ми къде е оня лъжлив свещеник, от когото точите информация за Майкъл. Бих искал да поговоря с него.

Кардиналът подръпна ръкавите на черното си расо и посегна към единия край на бюрото, където лежеше поднос със сребърен чайник.

— Да ви налея ли?

— Престанете да шикалкавите. — Петрович бръкна в чантата си и по-скоро почувства, отколкото чу как сестра Мари се напрегна. Той извади оттам бутилка водка и я тръсна върху лакираното дърво. — За мен не е проблем да преобърна

Свободната зона с краката нагоре, за да го открия, но някак си предусещам, че вие знаете точно къде се намира той и изпитвате огромно желание да ми спестите труда.

Карило постави пред Петрович празна порцеланова чаша, след което взе една и за себе си. Петрович разви капачката на бутилката и сипа по малко и в двете.

— *Чтоб все были здоровы.*

Кардиналът вдигна чашата си и пресуши съдържанието ѝ. Петрович направи същото, след което метна крехката порцеланова чаша в празната камина.

— Силата на навика. Сега ще ми кажете ли къде се намира отец Джон, или ще трябва да счупя още нещо?

— Сигурно ще се изненадате да научите, че веднъж или два пъти вече съм изпадал в подобна ситуация, доктор Петрович. — Карило шумно се прокашля. В каквато и ситуация да беше попадал, тя едва ли беше включвала пиенето на екс на чист алкохол в шест часа сутринта. — Или мога да ви наричам Сам?

— Не, нека запазим професионални отношения. Свещеникът — къде е?

— Колкото и да е изненадващо, ние не слагаме електронни маркери на нашите свещеници. Това е характерно за протестантите.

Петрович извърна глава.

— Сестро? Ще подържите ли това за момент?

Той бръкна в чантата си и извади автоматичния си пистолет, като не забравяше да го държи за дулото.

Монахинята взе оръжието.

— Защо?

— Защото иначе изкушението да прострелям този досаден чекиджия ще надделее, а аз не искам двамата с вас да влизаме в схватка. Така — той отново се обърна напред, — къде е той?

Кардиналът допря върховете на пръстите си.

— Очевидно силно желаете да го откриете, и то не за да участвате в някое от тайнствата. Възнамерявате ли да приложите насилие върху личността му?

Петрович се наведе напред и протегна лявата си ръка.

— Може да не е твърде зряло от моя страна, но отецът започна пръв.

Той използва същата ръка, за да помете всичко на масата. Чайникът, подносът, каничката, захарта, бутилката, листовете хартия, лампата, статуетката на Игнаций Лойола — всичко беше разбъркано, натрошено или изкривено и малката, препълнена с книги стая вече миришеше на спиртоварна.

Петрович чу изщракването на пистолет зад ухото си, но не му

обърна внимание. Облегна се назад и отпусна ръката в скута си.

Карило избърса капчицата мляко от обратното на дланта си.

— Ще приема това за „да“. Ние имаме свои процедури, по които разглеждаме всяко обвинение, направено срещу определен свещеник. Провеждаме разследванията изключително взискателно, но съм сигурен, че напълно разбирате, че и дума не може да става да ви дам адреса на отец Слейтър.

— А вие сигурно разбирате, че — как го наричате — нарушаването на тайната на изповедта означава, че топките на нашия любим отец Джон Слейтър ще бъдат откъснати от самия папа. — Петрович изчака думите му да проникнат в съзнанието на кардинала, след което отблъсна с ръка дулото на пистолета, който го гъделичкаше по врата. — Цялата информация за Майкъл, която притежавате, е получена от жена ми чрез тази малка дървена кутийка в църквата.

— Това — каза Карило и се поколеба — е много сериозно обвинение, доктор Петрович.

— Ако задникът беше направил само това, просто щеше да мине метър с един хубав пердах. Но той се е сдушил с Новия джихад на машините — които изведнъж решиха, че притежават ядрено оръжие. Тук се намираме на армагедонистка територия, Ваше шибано Преосвещенство, и ако скоро не получа някакъв отговор, вече ще бъде твърде лайняно късно да направя нещо по въпроса. — Той си пое дълбоко дъх. — Не съм свикнал да ругая на английски, но полагам огромни усилия, защото вие сте янки и е изключително важно да разберете колко попикаващо страшно е всичко това.

— Има бомба? В Метрозоната?

Петрович не си направи труда да го поправи нито за същността на оръжието, нито за местонахождението му.

— След около десетина минути, може и по-малко, Свободната зона ще обяви всеобща тревога. Соня Ошикора смята, че аз съм взел бомбата, и няма да се поколебае да ми напъха нажежен ръжен в задника, ако реши, че мога да й кажа къде се намира. Проблемът ми е, че само някой, който познава живота ми из основи, би могъл да я накара да повярва в това. Само двама души имат такова ниво на достъп. Единият е съпругата ми, а другият е нейният изповедник.

От кардинала щеше да излезе много добър играч на покер. Лицето му не разкриваше почти никакви емоции.

— Как мога да се свържа с вас?

— Не можете. Ще ви дам два часа, след което аз ще ви се обадя. — Петрович се изправи. — Разбрахме се по този въпрос, нали?

— Напълно наясно съм какви са рисковете, доктор Петрович. — Карило предпазливо протегна ръка. — Благодаря ви за прямотата.

— Да. Така ли му викат вече? — Той разтърси ръката му. — Аз го наричам сквернословна, злобна малка гадост и рано или късно, ще трябва да направя нещо по въпроса.

— Но не сега.

— Просто в момента съм малко зает. — Петрович взе пистолета си от сестра Мари и го прибра в чантата си. После погледна към купчината натрошен порцелан и подгизналата хартия. — Съжалявам за нещата ви. Дано да няма нищо ценно.

— Не трупайте съкровища на земята, където молците и ръждата ще ги унищожат, а и крадци могат да се вмъкнат и да ги откраднат.[6] — Карило махна презрително с ръка. — Това са само вещи.

— *Заткнись на хуй*, религиозен *пердун старый*. Върви да говориш с когото трябва. — Петрович погледна към часовника в ъгъла на зрителното му поле. — Време е да изчезвам.

— Сестра Мари ще ви покаже изхода.

Кардиналът вече беше хванал кабела на стационарния телефон и го издърпваше от бъркотията на пода.

Двамата тръгнаха бързо обратно по коридора и Петрович се обади предварително на Валентина.

— Онова, което казахте вътре — рече монахинята зад гърба му. — Истина ли е?

— Ако го бях излъгал, сега щях да излъжа и вас. — Той опря дланта си от вътрешната страна на вратата. — Защо не проверите последните новини? Те може да ви помогнат да решите.

— Успех — каза му тя. — Бог да ви помага.

— Знаете, че не вярвам в това говно, нали? Всеки сам кове съдбата си.

Отвън вече се чуваше колата на Валентина.

— Това няма да ми попречи да се моля за вас, Самуил Петрович. Мисля, че ще имате нужда от всяка помощ, която можете да получите.

14.

Те бяха насядали около примигващия екран и гледаха изявлението на Соня. Никой от тях нямаше желание да коментира — то говореше само за себе си. След като Соня приключи, тя остана за миг загледана в камерата, директно в душата на Петрович, сякаш се опитваше да му внуши разочарованието си от него.

Петрович изключи видео потока и извади кабела, свързващ монитора с прикрепения към тялото му компютър. С кисело изражение го пусна на пода.

Люси се надигна от сгъваемия си стол и изключи екрана, след което просто остана до него с вид на изгубено малко момиченце.

— И сега какво ще правим?

— Аз ще се опитам да намеря някаква кухня. Хайде.

Маса застана на прага на вратата, която водеше към чакалнята, и огледа табелките по стената в търсене на някакви указания. „Акушерство“, „Онкология“, „Образна диагностика“, да — оборудването беше готово и очакваше лекарите и пациентите — но чашата силно сутрешно кафе все още й убягваше.

Петрович беше останал при Валентина.

— Трябва да кажеш на Соня — рече тя. — Дори да не ти повярва, в гърдите й ще се загнезди съмнение.

— Маса беше права. Трябваше да й се обадя по-рано. — Той покри лицето си с шепи, след което бавно плъзна длани по бузите си. — Направих цялата работа още по-голям *пиздец*, отколкото е.

— Нямаше как да знаеш.

— От мен се очаква да знам всичко.

Тя тръгна бавно покрай поредицата дивани, все още обвити в найлоновите си опаковки. Седна до него и сви крака под тялото си.

— Ти не си бог.

— Все още не. Но един ден ще стана, стига да доживея дотогава. Видях го. Надниквал съм стотици години напред в бъдещето, но не мога да кажа на Люси какво ще правим сега.

Дори да смяташе високомерието му достойно за коментари, тя предпочете да премълчи.

— Обади се на Соня. Обясни й, че нямаш нищо общо с Новия джихад на машините. Че и двамата сте жертви. Тя ще те изслуша.

— Да, знам, че ще го направи. Но за пръв път това няма да промени нищо. Вариантите ни за действие се изчерпват. Който и

да стои зад това, си е свършил добре работата.

— Хмм — рече тя. — Никой план не е идеален. Трябва да потърсим слабостите му. Да ги използваме. Къде би трябвало да се намират?

Петрович затвори очи.

— Изморен съм, Тина. Твърде изморен, за да мисля. Снощи не можах да спя.

— Чух.

Тя може и да се чувстваше неловко от това, но не и той. Петрович издиша пара във въздуха.

— Мислех си… най-накрая всичко ще бъде наред. А я ни погледни.

Валентина цъкна с език.

— Ако свещеникът е замесен, раздялата ти с Маделин е част от схемата, нали?

Петрович примигна.

— Чёрт.

— Затова се обади веднага на Соня. След това ще задвижим нещата.

Тя го потупа по рамото и отиде да потърси останалите.

Останал сам в сумрака, включен към контакта на стената, за да зареди акумулаторите си, Петрович предпазливо осъществи връзката. Този път нямаше да има прехвърляне на съобщения през незащитената мрежа; той скри адреса си и се погрижи никой да не успее да го проследи. Можеше да постигне по-лесно това с играчката си, но магията пак щеше да се получи.

Тя не беше сама и й бяха необходими няколко секунди, за да забележи отворилия се на екрана й прозорец. Петрович активира обичайния си аватар, който щеше да изглежда като него, да копира движенията и израженията на лицето му, без да разкрива самоличността му, а за фон му беше избрал променящи се изображения.

Соня се беше облегнала на бюрото си и крещеше на някого на японски, замеряйки го от време на време с по някоя английска дума. Петрович можеше да прекара разговора през електронен преводач, но същността му беше повече от ясна.

Личната й охрана не само не беше успяла да го залови, а и беше изпуснала всички останали с него. Двама от мъжете бяха в болница след злополучната си среща с юмруците и краката на Маделин.

— Здрасти — каза Петрович. — Тук, долу.

Тя реагира със закъснение. Аватарът му я поздрави с вдигната ръка.

Соня погледна над монитора към обекта на своя гняв и го

отпрати с няколко думи, едва прикривайки презрението си.

— Наемниците не помогнаха кой знае колко, а? — каза Петрович. — Точно в такива случаи помагат приятелите, които те насочват в правилната посока.

— Сам. Какво си направил?

Тя се отпусна в стола си.

— Не е това, което си мислиш.

Соня се наведе и отвори едно чекмедже. Съдържанието му остана скрито от Петрович, но не беше нужно да е гений, за да разбере какво се опитва да стори тя.

— Ти ли го направи? — попита Соня с равен тон.

— Не, не съм. — Той виждаше как мускулчетата над китката й помръдват, докато тя натиска следващата буква на мъничката клавиатура. — Виж какво: искам да ме изслушаш внимателно, което няма как да стане, докато се опитваш да накараш служителите си да открият физическото ми местонахождение. Никога няма да го намерят, което означава, че ще се наложи пак да крещиш. Затова се откажи и поговори с мен.

Тя неохотно облегна ръцете си върху бюрото.

— Ще те намеря.

— Може би. Но аз ще съм подготвен. Затова нека поговорим.

— Има само едно нещо, за което трябва да говорим, Сам: къде е бомбата?

— Няма бомба, Соня. Това е просто постановка.

— Ти каза, че е бомба.

— Сбърках.

— Ти? Сбъркал си? Мислех, че никога не грешиш.

Реалният Петрович отметна глава назад и се загледа в тавана.

— В моя защита искам да кажа, че не бях единственият заблуден. Но когато излязох от болницата, се върнах при контейнер нула за повторен оглед. Някой е влизал вътре много преди екипът по разчистването да се натъкне на него, и е нагласил всичко така, сякаш подрежда витрина.

— Какво… казах на Игуро, че никой не бива да го доближава.

— Да. Той ми предаде. Не му обърнах внимание. И добре направих. Соня, те — които и да са — ме чакаха. Трябваше да вземат бомбата, след като съм я видял, но преди да се убедя в автентичността й. Маделин се връщаше с гайгеровия брояч, когато те ми счупиха ръката, откраднаха ми играчката и отмъкнаха бомбата. Ако се бяха забавили с десет минути, щях да докажа, че в онзи цилиндър има толкова ядрено гориво, колкото има и в пръднята ми.

Тя прехапа долната си устна. Зъбите й бяха невъзможно бели.

— Иска ми се, ужасно ми се иска да ти повярвам. Изправена съм пред правдоподобно звучаща заплаха срещу Свободната зона, отправена от известна организация, която твърди, че притежава ядрено оръжие. Как очакваш да постъпя?

— Обяви, че блъфират. Кажи на тъй наречения Нов джихад на машините да си вземат бомбата и да си я заврат в жопу. Нека светът разбере, че нещата се развиват по нормалния начин и ти си готова да ги предадеш в ръцете на Метрозоната навреме. Така трябва да постъпиш.

— Не мога да поема този риск, Сам. Всички си мислят, че ти се криеш зад Джихада. Защо не дойдеш тук? Можем да се разберем. — Тя грабна една кърпичка и я притисна към ъгълчето на окото си. — Ако не си виновен, ще го докажем заедно.

— Добра оферта, Соня. Но те искат точно това да се случи. Замислили са нещата така, че следващата логична стъпка да бъде да се предам, само че аз не възнамерявам да играя повече по техните правила.

— Знаеш ли колко налудничаво звучиш? Чуй се само!

— Соня, аз преживях Армагедон. Осъзнаваш ли колко ги презирам? Те ми съсипаха живота. Родих се с увредено сърце заради радиацията. Баща ми почина от рак. Израснах в град, който беше изпаднал в социална и икономическа криза заради онова, което армагедонистите бяха сътворили в Европа. И сега от мен се очаква да тичам наоколо със собствена ядрена бомба и да заплашвам да я взривя, защото ООН не дава на Майкъл да излезе да си поиграе? Наистина си си изгубила ёбаный акъл, щом смяташ, че мога да направя подобно нещо!

— Ти и джихадистите искате едно и също нещо. Не разполагаш с много време, за да убедиш ООН, затова пробваш и това. Но няма да мине.

— Разбира се, че няма да мине. Веднага след като приключим този разговор, ще направя публично изявление, в което ще обявя, че в Свободната зона няма бомба. Защо ми е да го правя, ако искам да принудя международната общност да прави каквото поискам?

Соня се облегна назад и удари с ръка по бюрото.

— Може и да си по-умен от мен, Сам, но няма да успееш да се измъкнеш от това само с приказки.

— На тази планета има само шестима души, които могат да се сравняват по ум с мен. Което няма никаква връзка с това, дали казвам истината, или не. Ти застраши цялата концепция на Свободната зона, като се хвана на тази измама. Не прави грешката да им вършиш мръсната работа, които и да са те.

Аватарът му скръсти ръце, нещо, което истинският Петрович

просто нямаше как да направи.

— Със Свободната зона е свършено, ако не те арестувам. Всички знаят, че сме близки, и не мога публично да позволя на личните чувства да ми попречат да постъпя правилно. — Тя стисна кърпичката в юмрук. — Улесни задачата ми, Сам. Кажи ми къде се намираш.

— Трябва да се съсредоточиш върху Джихада. Аз също работя върху това и ако ти нямаш намерение да ги измъкнеш изпод камъка, където са се покрили, то аз ще го направя вместо теб. И ако не смяташ да ми помагаш, просто не ми се пречкай. И остави Маделин на мира. И без това направи достатъчно.

— Тя се издирва. Както и всички останали, които са с теб. — Соня успя да възстанови донякъде спокойствието си. Тя изпъна сакото си и леко потупа носа си. — Накрая ще получа онова, което искам.

— Да, желая ти успех. Значи, оставяме нещата така?

— Така изглежда, Сам. Съжалявам.

— Не толкова, колкото ще съжаляваш накрая. Ще ти предам бомбата и Джихада, и онзи, който ги е замесил в това. Накрая ще изглеждаш като мудак, а аз ще бъда *ёбаный* герой. Отново. — Той й махна за последно. — *Сайонара.*

Петрович отвори очи и пое чашата с кафе, която му подаваше Люси.

— Добре мина — рече той.

— Наистина ли?

— Всъщност не. — Той наведе лицето си над чашата и вдъхна дълбоко аромата й. — Геополитиката очевидно смачква приятелството всеки път, когато между тях възникне сблъсък. Явно сега дори петнайсетгодишните момичета са врагове на държавата.

Люси потрепери.

— Ще се оправим ли?

— Някога да съм те подвеждал?

— Не. Но дано не се налага да намушквам или застрелвам някого. Или някой да намушка или застреля мен.

Петрович отново погледна към ръката си.

— Имаме си работа с хора, които нямат проблем с ядрения тероризъм. Мушкането и стрелбата може да се окажат най-малките ни проблеми.

Тя седна до него на мястото, освободено от Валентина.

— Сигурен ли си за бомбата? Че не е истинска, имам предвид.

— Възможно е да има сценарий, който да не съм предвидил. — Той сви устни, но се усмихна, когато видя как

изражението на лицето й се променя. — Ала въпреки това бомбата е фалшива. Но какво ще стане, ако Джихадът не го знае? А ако са били измамени също като нас? Разбираш ли, аз познавам пророка — и като казвам, че го познавам, имам предвид, че веднъж се опита да ме убие — и макар да е смахнат *ебанашка*, вманиачен по оръжейния уран, той не е лъжец. Едва ли би се съгласил да участва в това, ако знае, че бомба няма.

— Кой ни причинява това? Кой си е създал такива главоболия, когато… нали се сещаш?

Люси се притисна към него и се опита да отпусне глава на рамото му. Металът се вряза в ухото й и тя се размърда неловко.

— Да. Можеха да ни убият по половин дузина различни начини и, хей, някои дори се опитаха. Маделин винаги успяваше да се справи с всеки опит за покушение, колкото и зле подготвена и неосведомена да беше. Но въпреки това не забеляза тази заплаха. — Петрович отпи от кафето си, направено от машина, която все още имаше следи от смазка по тръбите. — Не се тревожи. Това, че те са добри, не означава, че ние не сме по-добри.

Поседяха така известно време — той поклащаше утайката от кафето на дъното на чашата си, а тя се беше свила на диванчето до него, притиснала към гърдите си коленете, с облегната върху тях брадичка — типичната момичешка поза.

— Носиш ли онзи пистолет, който Тина ти даде? — попита той.

Люси кимна.

— Тя показа ли ти как да стреляш точно?

Момичето поклати глава.

— Тук няма как да стреляме, защото някой може да ни чуе. Но можем да минем през основните положения. Дай ми пистолета.

Тя бръкна в джоба си и извади оръжието.

— Добре. Първи урок. — Той протегна дясната си ръка и отмести настрани насоченото към лицето му дуло. — Никога не го насочвай към някого, освен ако нямаш намерение да стреляш. Никога не стреляй по някого, освен ако нямаш намерение да го убиеш.

Люси погледна пистолета и го постави с дръжката напред в ръката му.

— Добро момиче.

Той й показа как да спуска предпазителя, как да изкарва патрон от патронника, как да изпразва оръжието и да презарежда. Накара я да се изправи и да хване пистолета с двете си ръце, леко наведена напред, за да посрещне неизбежния откат. Провери с

кое око се цели и й каза, че ако ще трепери така, по-добре да хвърли *ёбаное* нещо по нападателя си. Освен това й каза, че ако я хване да държи оръжието странично, в гангстерски стил, ще скъса свидетелството й за осиновяване.

След като момичето повтори всичко достатъчно пъти, за да е сигурен, че тя няма да простреля собствения си крак, той я попита дали е готова.

— Готова ли? За какво?

Петрович започна да изключва акумулаторите си от зарядните.

— Намерих оригиналния ъплоуд на клипа на Новия джихад на машините. Копието на ЕНН беше чисто, но другото, на украинския сървър, пази прикрепени оригиналните си метаданни.

Тя свали предпазителя на пистолета със заучено движение.

— Пази…

— Това е допълнителната информация във файла, която не се вижда, но показва кога е бил създаден, каква е оригиналната резолюция, модела на камерата. Такива неща. Ако записващото устройство има джипиес, тук е отбелязано дори къде е правен записът, така че няма как да се кълнеш, че си бил в Пекин, когато приятелката ти казва, че е Шанхай.

— Добре.

Люси прибра пистолета в джоба си и зачака развръзката.

— Хайде де! Ти си много по-умна.

Тя завъртя очи и замърмори:

— Джипиес, джипиес, джипиес. — След това се ококори: — Ти знаеш къде е Джихадът.

— Къде бяха. Има вероятност все още да са там, но може и да са се преместили.

Петрович събра всички кабели и ги прибра в чантата.

Тя беше развълнувана, нетърпелива да се впусне в действие — енергия срещу бездействие.

— Трябваше да ни кажеш веднага щом го разбра! Защо изгуби толкова… ох.

— Не искам да ви убият. Но не мога и да ви оставя тук.

Той огледа чакалнята. С изключение на празната чаша и смачкания найлон, върху който бяха седели, всичко останало си беше точно такова, каквото го бяха заварили.

15.

Валентина караше към „Крикълууд“, насочвайки се към координатите, които ѝ беше дал Петрович.

— Имаме план, *да?*

Той започна да увърта, но накрая призна истината.

— Всъщност не. Всичко зависи от това, дали Джихадът мисли, че сме на една и съща страна. Не мога да кажа, че с пророка се разделихме като приятели.

— Той се опита да убие Сам — обади се Люси от задната седалка.

— Това беше недоразумение. Сигурен съм, че ще можем да поговорим като цивилизовани хора.

— Стига да успееш да го откриеш — каза Валентина.

— Всъщност това не е необходимо. — Петрович се размърда в седалката си. Маса си играеше с пластичния експлозив на Валентина, моделираше малки същества от маджуна и ги лепеше по вратата. — Знам, че е стабилен, но ёбаный стос, жено!

Тя се усмихна и му показа фигурка, която можеше да е както куче, така и кон.

— Може да ни потрябва по-късно. — Той погледна животното, преди да го залепи на таблото. — Както и да е. Да се върнем на Джихада — пророкът очаква ИИ да му се обади по мобилния. Едно бързо сканиране на района ми подсказа, че в клетката, откъдето идва джипиес сигналът, са активни много телефони. Аз бих могъл да се преспоря на Джихада по-добре от всеки друг. Трябва само да прозвъня всичките, докато не открия точния телефон, след което пророкът ще ни очаква.

Валентина зави по „Норт Съркюлър“. Не си направи труда да даде мигач, просто завъртя рязко волана и изчака всичките четири гуми да възстановят контакта си с пътната настилка, преди отново да ускори.

— Значи, просто ще обикаляме вратите и ще чукаме?

— Горе-долу да.

— А после…

— Зависи от тях. Знаеш колко ме бива в преговорите.

— Хмм — рече тя. — Значи, предлагаш да оставим говоренето на теб?

Петрович сви извинително рамене.

— Нали ти казах, че нямам кой знае какъв план.

Празният път позволяваше движението с висока скорост и Валентина напълно се възползва от това. Тя натискаше спирачките само при заобикалянето на пешеходните островчета и

кръговите движения.

— Тук ли е?

— Почти.

Тя знаеше много добре и кога е необходимо да станат невидими. Угаси двигателя и колата продължи да напредва тихо по уличката към високата двукрила метална порта.

— Това е училище — каза Люси.

Портата беше полуотворена. Един голям бял, поръждясал ван беше паркиран напречно пред главния вход, сред море от начупени стъкла и гилзи. По цялата предна стена над фоайето на сградата имаше начупени прозорци. Тук бяха прибирали телата в чували и им бяха слагали етикети — нарисуваните със спрей номера почти не се виждаха под зимното слънце.

— Значи, не е било маркирано за ремонт.

Те спряха в покрайнините на паркинга, доста далеч от сградата.

Валентина дръпна ръчната спирачка.

— Сигурен ли си в това?

— Никакви изненади. Всичко се върши на открито. Те са повече от нас и не знаем дали са въоръжени. — Петрович отвори вратата и почувства хапещия студ с голите си глезени. — Ще се справим.

Четиримата тръгнаха рамо до рамо през празния паркинг към входа.

— Първи етаж. Те ни наблюдават — каза Маса с равен тон. — Значи, тези хора от Новия машинен джихад… луди ли са?

— Луди за връзване. Джихадът е техният бог, който те вярват, че ще възвести епохата на изобилието и спокойствието под благия си всевиждащ поглед. Не е чак толкова глупаво, колкото някои други религиозни системи, за които се сещам — тази поне е правдоподобна. — Той сви устни. — Ако не се брои фактът, че техният бог беше луд и аз го убих.

Петрович се поколеба дали да не отвори вратата и да я задържи за останалите. Накрая просто мина през счупеното стъкло и тръгна по хрущящите стъкла в затъмненото фоайе.

— Да. Тук съм! — извика той и зачака някой от Джихада да се появи.

Останалите се приближиха до него. Валентина свали калашника от рамото си и го залюля в ръката си.

Точно когато търпението им започна да се изчерпва и той почти беше пробил с едно парче стъкло тока на ботуша си, в далечината се появи някаква фигура, която едва се виждаше през малкия прозорец на двукрилата врата.

Тя — по начина, по който се движеше, изглеждаше като

жена — явно не бързаше. Петрович кимна към вратата и Маса и Валентина се съсредоточиха върху другите входове. Люси посегна към джоба си.

— Спокойно, всичко е наред. Никой не е започнал да стреля по нас все още.

Петрович й се усмихна насърчително, или поне така се надяваше; всъщност се получи нещо като гримаса.

Жената застана неподвижно, разтворила двете крила на вратата. Тя беше облечена с мръсен работен комбинезон и косата й беше прошарена — приликата й с Външните беше толкова голяма, че реакцията на Валентина беше предвидима и машинална. Петрович почувства нужда да застане между дулото на автомата и посрещачката им.

— Искате среща с пророка на Новия машинен джихад? — попита тя.

— Тъй като аз съм първородният вестител на епохата на машините, всъщност съм убеден, че той иска да се срещне с мен.

— Елате тогава. Всички.

Тя се понесе пред тях, оставяйки след себе си шлейф от мирис на желязо и пръст. Пое по дългия коридор — по стените му между вратите на класните стаи висяха дъски за обяви и детски рисунки в найлонови обвивки — и влезе в големия, отекващ спортен салон, осветен само от лампите на високия му таван.

Когато влязоха, мърморенето на — богомолците? последователите? — утихна. Петрович мина между хората, които седяха на студения твърд под, белязан с цветни линии и черни следи, и се насочи към предната част, където се виждаше един празен стол.

Не беше празен — на седалката лежеше черен телефон, опрян на облегалката.

За да направи нещата по-интересни, Петрович го накара да светне, докато се приближаваше към него. Зад гърба му се чу шум, когато напрегнатите тела на последователите на Джихада се наведоха едновременно напред.

Но бомбата не се виждаше никъде. Когато се огледа, той установи наличието на трескава активност във и около сградата, като шумовете бяха отчасти приглушени от железобетонните стени. Жената, която ги беше посрещнала на входа, продължи да върви напред, оставяйки групичката им при стола. Тълпата от около двеста джихадисти прехвърли вниманието си от телефона към тях.

— Не казвайте нищо. Аз дори няма да се усмихвам.

— Сам — каза Маса.

— Това е…

— Комуникаторите на костюма ми се активираха — каза тя.

Ръката й вече беше на кръста, посягайки към пистолета.

Петрович също бръкна в чантата си за своя.

— *Чёрт.* Очевидно не сме единствените, които четат метаданните.

— Какво не е наред? — попита Люси.

— ЦРУ. Наблизо са. Какво казват?

— Променили са кодовете. Знам само, че за първи път от единайсет месеца получавам сигнал.

— Ако разполагах с Майкъл, щях да разбия кодовете, да локализирам предавателите и да действам преди тях. — Той погледна отново към високите прозорци, след това към вратите в четирите ъгъла на залата, търсейки външна стена. — Тези двете водят навън. Имайте го предвид, когато се наложи да бягаме.

— Вижте ренегата! Погледнете предателя, който беше избраният син на новата ера!

— Ах, пиздец. — Петрович отпусна рамене. Обърна се и видя приближаващия се към него пророк, увит в дрипаво перде, което му служеше за роба. Под него мъжът беше облечен доста оскъдно: чифт торбести шорти и нищо друго. — Да, виж какво. Бях си приготвил доста дълга реч, пълна с префърцунени думи, за да те убедя в добрите ми намерения и да те светна за факта, че са те измамили малко по-фино, отколкото смятам да го направя аз. Но това беше преди американските ни приятели да решат да се появят.

Пророкът не показа с нищо, че е чул думите му.

— Ти се опълчи веднъж на Новия джихад на машините. Дойде да се покаеш и да потърсиш прошка за гнусните си престъпления?

Той се закани с кокалестия си пръст на Петрович и тогава се видя, че докато върви, се подпира на огромен кован гаечен ключ, дълъг цял метър.

— *Заткнись на хуй, конь педальный!* Всеки момент ЦРУ ще нахлуе тук, за да ви изпържи задниците, и единственият начин да ги спра е, като им покажа, че нямате никаква ядрена бомба, която сте скътали някъде тук.

— Силата на мълнията ще порази мечовете на неверниците — каза пророкът с проблясващ на челото мазен знак. — Така е било предсказано.

— А онзи, с когото говориш по този телефон — изкрещя Петрович право в лицето на пророка, грабвайки уреда от стола, — е толкова Новият джихад на машините, колкото е и *ёбаный* папа. Прецакали са те, прецакали са всички ви. Няма никаква бомба. Няма никакъв Джихад. И Майкъл не е оживелият Джихад.

— Сам…

— Все още — продължи Петрович, канейки се да добави „не е“. Но думите бяха дошли от Маса, която вадеше пистолета си. — Какво?

— Внезапно всичко утихна.

— *Ёбаный в рот.* — Петрович все още държеше телефона в ръката си. Той каза на Люси: — Дръж! — преди да удари силно пророка с лявата си ръка.

Дъгата от яркочервена кръв увисна за миг във въздуха, преди да цопне заедно с пророка на земята.

— Най-далечната врата. Тичайте.

Върху металната рамка беше залепнало парче плът и някъде дълбоко в него се появи усещането, че пророкът не беше единственият пострадал.

Настъпи внезапно раздвижване. Джихадистите се надигнаха като един, но имаше и нещо друго — по пода се плъзнаха дискове, напомнящи хокейни шайби. През вратата нахлуха облечени в черно безлики фигури и застанаха в готовност.

Дисковете се взривиха, разпръсвайки вълна от шум и светлина: хората падаха, залитаха, пищяха. Не и Петрович, който бе примигнал точно навреме, нито Маса, която бе подготвена за тактиката, в която самата тя беше обучавана. Валентина беше прикрила очите си твърде късно, но Люси изобщо не беше гледала, докато се опитваше да напъха на сигурно място подхвърления й телефон.

Взривовете я накараха отново да подскочи. Телефонът се изплъзна от ръката й и полетя във въздуха. Тя се протегна да го хване и пръстите й се сключиха около него в момента, когато Валентина залитна към нея. Двете се стовариха едновременно на земята в объркана купчина от крака и ръце. Една от ръцете стискаше малък черен мобилен телефон.

Първите изстрели повалиха стоящите най-близо до вратата. Петрович маркираше всеки пистолет, прекарваше звука му през анализатора, за да разбере какви оръжия използват, и броеше куршумите. В никакъв случай нямаше да отвърне на огъня; макар че не му пукаше дали ще улучи някой от последователите на Джихада, той вече не разполагаше с електронния си мерник.

Същото се отнасяше и до Маса, макар тя да участваше активно. Обучението й се беше включило на подсъзнателно ниво и тя преследваше бившите си колеги, промъквайки се сред тълпата от хора, приведена и скрита.

Петрович видя, че Валентина се надига. Хвана я за ръката и я издърпа, като тя междувременно грабна калашника си, след което той подаде ръка и на Люси. Посочи към вратата за навън и това

бе достатъчно. Момичето хукна с наведена глава. Нозете й бяха бързи, а лактите — безмилостни.

Агентите до вратата се разпръснаха във ветрило, стреляйки безмилостно, за да разредят тълпата. Докато една част от мозъка на Петрович броеше, другата осъзна, че ЦРУ не знаеха, че те са тук. Бяха дошли за бомбата. Първо трябваше да прочистят района, преди да го обезопасят.

Маса простреля първия от упор, изниквайки точно пред него. Тя го познаваше. Интимно. Не го пожали. Прицели се внимателно в лицето му, което не беше бронирано и бе напълно беззащитно. След като натисна спусъка, тя се извъртя настрани и продължи напред към празното пространство, обсипано с тела.

След миг втората агентка осъзна, че неясният силует от дясната й страна не изглежда по същия начин като преди. Главата й се обърна нататък, последвана от дулото на пистолета.

Беше улучена, преди да успее да завърши движението. Петрович се възползва от възможността за чист изстрел между двама олюляващи се джихадисти и вкара един куршум в слепоочието й. Маса бързо се обърна и се насочи към третата фигура.

Последният агент току-що беше простелял мъж, опитващ се да извлече навън ранения си приятел. Смела постъпка, но заради нея човекът беше убит заедно с приятеля му. В действието не бяха вложени никакви лични чувства. Нито удоволствие, нито злоба. Но разсейването на агента му попречи да види как след падането на тялото Валентина насочва автомата си към него.

Кратък откос покоси краката му. Балистичният найлон издържа, но ударът смаза костите му. Той падна по лице и вместо да му помогнат, иглите, които изскочиха от гнездата си и се забиха в кожата, за да влеят в организма му животоподдържащите химикали, го накараха да се почувства така, сякаш го дерат жив.

Петрович стъпи върху ръката му и изрита оръжието настрани. Маса затисна гърба му с крак и се прицели в тила му.

— А аз си мислех — рече Петрович, надвесен над нея, — че от клетката ви трябваше да са останали само един или двама.

— Един. И полевият диспечер, когото никога не съм виждала.

— Тогава как така тук се озоваха трима?

— Лангли сигурно са изпратили още агенти.

— *Всё говно, кроме мочи.* — Петрович коленичи и опря ръцете си в пода, за да се наведе и да погледне агента в очите. — Хей, янки. Изненадан ли си да ни видиш? Между другото, кракът ти като че ли се е обърнал на обратно. Сигурно боли.

Мъжът се беше съсредоточил върху дишането си.

— Имам едно послание за твоя президент: ще го вкарам в гроба заради това и всички останали гадости, които е направил. *Врубаться?* — Той потупа мъжа по главата. — Добре, приключихме тук. — Той се изправи и тръгна към отворената врата. — Люси ни чака отвън. Трябва да намерим бомбата или някой, който да ни каже къде е скрита.

— Нима ще го оставиш тук?

Маса стисна по-здраво пистолета си.

— Да, освен ако не си навита да простреляш един беззащитен инвалид в гърба. Някак си се надявах да си надраснала тези неща, но щом ти се иска, целият е твой. Гледай да не ти отнеме цял ден, защото вече звънях на парамедиците.

Петрович бързо събра оръжията на падналите агенти и ги прибра в чантата си, докато Маса размишляваше дали да екзекутира мъжа, който лежеше в краката й. Валентина по никакъв начин не й помагаше да вземе решение. Тя просто преметна ремъка на автомата през рамото си и се затича към вратата за навън.

— Да, не? — извика Петрович.

Той стоеше до проснатия по очи проповедник, чудейки се дали няма поне малък шанс мъжът да се събуди не в отвъдното.

Валентина се облегна запъхтяна на стената.

— Ванът. Бомба. Във вана. Той потегли.

— *Чёрт.* Маса?

Тя нададе гневен вик, изпълнен с отвращение, ненавист към самата себе си и омраза, който продължи да звучи дълго след като ехото му затихна. Но не стреля. Дори не погледна назад.

А Петрович за миг се изпълни с огромна гордост заради нея.

16.

Когато излязоха отвън, Валентина вече се приближаваше с колата. Люси седеше на пасажерското място, като продължаваше да стиска телефона с две ръце в скута си.

Гумите блокираха и се плъзнаха с пушек по асфалта и колата спря точно пред Петрович. Маса сякаш се озова на задната седалка още преди вратата да се отвори и на Петрович му се наложи да пропълзи с усилие вътре.

Тъкмо беше вдигнал краката си от земята, когато Валентина скочи върху педала за газта. Маса го сграбчи и попречи на падането му, а вратата се затръшна от само себе си.

Ванът беше изчезнал, макар над портата да се носеше облак синкав дизелов пушек. Остатъците от Джихада продължаваха да тичат наоколо, макар стрелбата да беше спряла. Някои като че ли обикаляха в кръг, докато други препускаха право към високата ограда, заобикаляща училищния двор, без да ги е грижа за бодливата тел, с която щяха да се сблъскат, когато се изкатереха отгоре й. Други се бяха насочили към портата и им пречеха.

Валентина зави наляво, надясно, още по-надясно, след това рязко наляво, като не спираше да натиска клаксона. Успя да не удари нито един човек, докато стигнат до блокирания от хора изход.

Тя натисна рязко спирачката, запращайки всички напред — с изключение на Люси, която си беше сложила колана — и предният прозорец беше затулен от нечий гръб. Стъклото изскърца, но колата се беше движила достатъчно бавно, за да не поддаде то. Така че Валентина продължи напред, без да има видимост, докато в един момент не завъртя волана рязко надясно и тялото не се изсипа на земята.

— Тина.

— Какво?

Петрович погледна през задния прозорец към търкалящия се по земята човек и бавно отмести поглед.

— Знам, знам. Някой ще си плати за това.

— Къде е ванът?

Валентина бе подкарала колата на юг и се движеше с максимална скорост.

— Да. Чакай малко. — Той провери телефонната мрежа и откри един движещ се сноп сигнали на успоредния на тях път. Направи справка в картата. — Намират се на Хендън Уей, пътуват право към центъра. Можем да ги изпреварим. Тук надясно, след това наляво по А5.

Когато увеличи, за да получи по-добра картина, той видя, че „Ошикора Комюникейшънс“ са формирали гореща точка, която се местеше на север. Определи вектора на движението и това, което видя, не му хареса.

Всички се движеха по-бързо от вана. Тяхната кола щеше да го засече около Суис Котидж. Но охраната на Ошикора щеше да се натъкне на него горе-долу по същото време. Ванът беше стар и той не можеше да хакне навигационната му система. Нито можеше да спре колите на *никейджин*. Като че ли изходът от преследването беше неизбежен.

— Ако можеш да караш по-бързо, без да ни убиеш, давай.

Той хакна комуникациите на Ошикора и се заслуша за кратко — достатъчно, за да разбере, че те знаят накъде са се запътили. Всичко се объркваше.

— Добре, чуйте ме. Оказва се, че скоро ще се сблъскаме с войниците на Соня, които като че ли знаят точно къде се намира ванът и накъде е тръгнал. Това не ми харесва. Подобно нещо не се постига с обосновани предположения и подсказва за притежаването на някаква тайна информация, което ме кара да се чувствам адски неудобно.

Маса преброи патроните, които бяха останали в пълнителя й.

— Смяташ ли, че е замесена в това?

— Определено знае повече от онова, което ми казва. Люси, подай ми телефона на Джихада.

Тя не реагира веднага и Петрович трябваше да се пресегне, за да го вземе сам.

— Онзи мъж — каза Люси. — Ние просто…

— Да. Никой не е казал, че не е гадно или че не е трябвало да спираме заради него, или че преди всичко не е трябвало да го прегазваме. Или че едно малко късче от нас не умира всеки път, когато извършим поредната жестокост. Дори няма да подхвърля, че онова, което правим, е много по-важно от живота на някакъв си скапан луд джихадист. — Той натисна няколко бутона и влезе в регистъра на обажданията на телефона. — Днес ще направим някои неща, които изобщо няма да са красиви, благородни или щедри. Но предпочитам всички вие да останете живи тази нощ, ако нямаш нищо против.

След това се съсредоточи изцяло върху телефона, прекарвайки номерата през програма за търсене — той им се беше обадил последен, и номерът на предишното обаждане беше различен от този на по-предното. И така нататък. Всеки един бе на случаен, еднократен акаунт, като онези, които използваше самият той. Нищо нямаше да научи от тях.

Погледна към картата в главата си. След няколко минути

щяха да засекат вана, но щяха да се сблъскат и с охраната на Ошикора. Окото му потрепна и палецът му натисна бутона за включване. Телефонът примигна и комуникациите, които Петрович следеше, веднага реагираха.

— Това е достатъчно доказателство, че нещо става — те са наблюдавали пророка. — Петрович хвърли телефона на седалката между себе си и Маса. — Време е да натисна червения бутон.

Така и направи. Ако разполагаше с повече време, с повече процесорна мощ — ако Майкъл беше до него — той щеше да прецака цялата операция на Ошикора и да ги прати да преследват някой виртуален контакт, който се е запътил към Ийст Енд. Щеше да го направи да изглежда така, че нищо да не буди подозрение.

Вместо това той беше принуден да срине цялата мрежа — само два реда код, вкаран на правилното място, и скритите програми се активираха. За няколко секунди всичко стана офлайн и беше блокирано.

Но това ослепи и него. Сега Петрович представляваше просто малък остров на електронно съзнание в морето от мъртви пиксели. Играчката толкова му липсваше.

Навигаторът на Валентина не работеше, но той, така или иначе, нямаше да ги отведе до целта им. Петрович само се надяваше, че е създал достатъчно голямо объркване, за да им осигури нужното време.

— Наляво по Белсайз Роуд.

Минаха покрай онова, което беше останало от жилищния проект „Парадайз“. Блоковете бяха унищожени, земята беше разчистена докрай и сега там израстваше нещо ново — огромен самостоятелен град, полузавършен и недоизкусурен.

— Близо ли сме? — попита Валентина.

— Не знам. Вече не.

Тя избра най-прекия маршрут през кръговото, навлизайки от неправилната страна, и продължи да се движи отдясно, докато не излезе от него. Колата се залюля на едната страна, после на другата, но някак си успя да остане изправена.

— *Ёбаный стос.*

Петрович се хвана за вратата и за покрива.

— Как ще спрем вана? — Маса вкара пълнителя обратно в пистолета. — В гумите ли ще се целим, или в шофьора?

— Ако се стигне дотам, ще се ударим в тях. Нали?

— Да.

Валентина натисна рязко спирачките, завъртя волана наляво и направи завой с пълна газ. Появи се бар в алпийски стил, притиснат между две улици и с лице към трета; тя спря колата на кръстовището и във въздуха замириса неприятно на изгоряла

гума.

Маса и Петрович се измъкнаха навън. В Свободната зона никога не беше тихо. Винаги се извършваха някакви строителни работи, нещо се унищожаваше и големи камиони бръмчаха от единия край на града до другия. Но днес никой не работеше и вятърът препускаше между високите сгради от двете им страни, свистеше и се блъскаше в изоставения по улиците инвентар.

Той носеше със себе си и звука на работещ двигател.

— Люси, излизай.

Петрович отвори вратата и се наведе над нея, за да разкопчае предпазния й колан.

— Добре, добре. Сама мога да се справя.

Тя отблъсна ръката му и стъпи трепереща на пътя.

Петрович отново се пъхна в колата и посегна към калашника на Валентина.

— Ако объркаме нещата, нали знаеш какво да правиш?

Валентина кимна и погледна многозначително към завоя. До тях достигна ехото от стържещи предавки.

— Няма да пропусна — увери я той, след което изтича на пътя. — Маса? Пази ми гърба.

Той притисна приклада на автомата към рамото си и внимателно се прицели. Мерникът, който не беше на оръжието, се появи пред очите му и той леко разклати дулото. Направи един пробен изстрел — проверка на точността, деривацията, обхвата — и пръсна най-горната част на отдалечения светофар.

Обърна се към Люси.

— Когато спра вана, хората вътре много ще се ядосат. Не знам дали имат оръжия, но ако имат, може да започнат да стрелят по нас. Тогава ще трябва да ги убия.

— Кажи ми отново защо го правим?

Ванът се появи в полезрението им и той се прицели.

— Защото само така можем да се реабилитираме в очите на света, като му покажем, че никога не е имало бомба.

Гумите бяха невъзможно малка цел. Той се прицели в предната решетка и дръпна спусъка. Изстреля три куршума и гилзите изхвърчаха, разпръсквайки пушек в студения въздух.

Във въздуха се издигна облак бяла пара, който беше разпилян от преминаващия ван. После облакът потъмня от смесването на маслото с водата и предното стъкло се оцвети в черно. Ванът сви наляво, надясно, пак наляво и се блъсна в металната мантинела, разделяща двете платна на магистралата. Килна се на една страна, отчупвайки страничното си огледало и засипвайки асфалта с дъжд от боя.

Двигателят угасна, но колата продължи да се движи напречно

по пътя, като постепенно забавяше ход. Скоростта й беше достатъчна, за да се качи на тротоара и да се блъсне в стълба на уличната лампа. Той се наклони, изкриви се и грациозно полегна върху предния капак и покрива на вана. Отдолу се образува локва от масло.

Петрович изсумтя доволно и тръгна към колата, стиснал автомата.

— Ако ще излизате — каза той, — сега е подходящ момент.

Той скъси разстоянието, а джихадистите се изсипаха от другата страна на вана. Тъкмо когато се канеше да изкрещи заповед, зад него прозвуча писклив глас:

— Дръж ръцете така, че да ги виждам!

Люси беше стигнала до вратата на шофьора и държеше пред себе си автоматичния си пистолет. Шофьорката бавно вдигна ръце; същото направи и седящият до нея мъж. Люси протегна ръка и сграбчи дръжката, дърпайки вратата към себе си.

— Вън. На земята.

Те покорно се подчиниха, докато тя се хилеше нервно, бликаща от енергия.

Петрович заобиколи вана. Първият джихадист беше застанал до задната врата и тъкмо се канеше да я отвори, когато Петрович притиска дулото на калашника към ухото му.

— Отстъпи назад и лягай на земята.

— Не можеш да ни спреш — каза джихадистът.

— Почти съм убеден, че няма да се наложи. Мислиш си, че в задницата на този ван имаш ядрена бомба, нали?

— Ние контролираме мълнията.

— Не сте го обмислили както трябва, нали? Не сте ли слушали майките си, когато са ви разказвали какво причинява ядрената експлозия на чувствителното електронно оборудване? Какво ще причини на Майкъл?

Надолу откъм пътя се разнесоха стрелба, продължително свистене на гумите на кола, която се плъзга по пътя и минава през витрината на магазин, крясъци и тропот от бягащи крака.

— Времето ни изтече.

Петрович отново насочи дулото към главата на джихадиста и го ритна настрани, преди мъжът да коленичи на земята. Отвори едната от задните врати, позволявайки на светлината да проникне във вътрешността.

Когато жената — онази от преди, която приличаше на Външна — видя, че това не е някой от приятелите й последователи, тя натисна превключвателя, който лежеше в скута й.

Въпреки абсолютната си увереност, че е прав и бомбата е

фалшива, Петрович потрепна. Макар че нямаше да отклони взривната вълна от свръхнагрят газ, големият метален цилиндър изглеждаше като истинска бомба.

Нищо не се случи и Външната погледна към превключвателя. Той представляваше стандартен ключ за лампа, без пластмасовия капак на гърба. Тя го разклати бързо и натисна отново, но без резултат.

— Слизай от тоя *ёбаный* ван, *мудак*!

Но въпреки това тя продължаваше да натиска копчето и да го разтърсва за в случай, че някоя жичка се беше разхлабила, докато Петрович не се хвърли към нея. Той се пресегна, хвана я за ръката и я дръпна с всички сили. Все още държеше автомата в дясната си ръка, затова използва лявата.

И жената, която щеше да взриви всички, оставяйки след себе си само един кратер с диаметър сто метра и изравнени със земята сгради в целия район между Ийст Финчли и Темза, полетя във въздуха. Приземи се на пътя по лице, разперила ръце, и продължи да се търкаля като парцалена кукла, докато накрая не се спря. Ключът най-после беше изхвърчал от ръцете й и лежеше малко по-далеч от нея; оголените краища на медните жици се бяха измъкнали от местата си и леко се поклащаха, докато накрая не застинаха неподвижно.

Петрович се качи във вана. Бомбата беше поставена върху малко кафяво чердже на пода; той коленичи до нея и опря ръката си върху корпуса й. Намръщи се и се взря за миг в закопчалките, преди да реши, че му трябват инструменти, за да ги отвори. Валентина сигурно имаше всичко необходимо, но първото нещо, което Петрович трябваше да направи, бе да уговори примирие.

Той изскочи навън през задната врата на вана. Люси, която стоеше до пленниците, си позволи да се разсее за миг.

— Правилно ли го направих?

— Стоиш твърде близо до тях и явно си гледала твърде много полицейски сериали. Но да, направи го както трябва. — Той погледна надолу. — Пусни ги. Погрижи се да си тръгнат.

— Сигурен ли си?

— Те може да са малки заблудени глупаци, които с удоволствие биха започнали нов армагедон, но ние нямаме достатъчно хора, за да ги задържим под охрана, а и имаме да вършим по-важни неща. Изгони ги от тук.

Той вдигна автомата над главата си, пусна един откос и тръгна, без да се прикрива, към колите на Ошикора, които бяха блокирали улицата.

Валентина и Маса бяха успели да задържат охранителите на Ошикора достатъчно дълго. Всеки път, когато някой от тях си

подадеше главата, те бързо го принуждаваха да се скрие отново. Когато Петрович стигна до тях, Валентина приклекна зад своята кола и той й подхвърли автомата.

Тя го улови във въздуха и го погледна въпросително.

— Ще се оправя — каза той и продължи напред през ничията земя. Усещаше как десетки погледи шарят по тялото му, затова спря и сви дясната си шепа пред устата си. Опита се да направи същото и с лявата, но не се получи особено добре. — *Коничи уа!* — извика той. — Бомбата е в мен, така че вече нямам нужда от оръжие. Все пак ако някой иска да поговори с мен, ще му позволя, но след като първо ви покажа нещо.

Последва тихо мърморене и някъде отзад към групата се приближи друга кола на Ошикора. Тя спря зад кордона и вратите на шофьорското и пасажерското място се отвориха едновременно. Петрович разпозна пътника дори без да се налага да рови из базата данни на Свободната зона.

— Игуро. Радвам се, че си тук.

— Петрович-сан. Заглушаването на комуникациите ваше дело ли е?

Той посочи с жест паркираните коли и мястото, където стоеше Петрович.

— Да. Нещата не се развиваха както трябва, затова реших, че е най-добре всички да отстъпят и да размислят добре върху това, което правят. — Той прокара пръсти през косата си. — Сутринта беше ужасна, Игуро, и според мен продължава да е така.

— Въпреки това трябва да ви арестувам. Длъжен съм.

— Относно това. Ще ми кажеш ли пак какви бяха обвиненията? Че заговорнича с Новия джихад на машините, за да заплаша властта в Свободната зона с атомна бомба?

— Да — отвърна Игуро, — точно така.

На колана му висяха няколко найлонови лентови белезници и той ги посочи.

— Въпреки че аз не спирам да твърдя, че бомба няма и че току-що попречих на Джихада да откара каквото там има в центъра на града?

Игуро обмисли думите му, преди да заключи:

— Това решават други. Моята задача е да арестувам вас и вашите приятели.

— Значи, се намираме в патова ситуация. Ти не можеш да повикаш подкрепление, а аз имам бомба. Защо не се разберем като цивилизовани човешки същества?

— Какво предлагате?

— Ами — рече Петрович — бомбата се намира в багажника на онзи ван. Много бих искал да я отворя и да разбера защо уред,

за който се смята, че е запечатан преди двайсет години, излъчва сигнал на мобилен телефон, но няма как да го направя, докато се стреляме едни други. Не ме разбирай погрешно, стига да поискаш, може да подновим престрелката…

— Това не е желателно, Петрович-сан. — Игуро подръпна якето си с притеснено изражение на лицето. — Вече наруших една заповед на госпожица Соня, като ви допуснах до контейнер нула. Няма да го направя втори път.

Петрович сложи ръката си на рамото на Игуро и тръгна заедно с него към позицията на Валентина.

— Ако след това все още желаеш да ме арестуваш, обещавам, че няма да се противя. Става ли?

— Предполагам, че така е справедливо.

Той махна на хората си да отстъпят и едва когато мина покрай Валентина, мъжът осъзна, че разполага със значително числено превъзходство. Лицето му се изкриви в кисело изражение.

— Какво?

— Очаквах да сте повече — каза Игуро. — Къде са джихадистите?

— *Болван.* Ако беше слушал какво ти приказвам… — Петрович поклати глава. — Няма значение. Да отворим този *ебанат* и после нещата може да се изяснят.

17.

Валентина остави на земята куфарчето с инструменти и го отвори, разкривайки контейнери и чекмеджета, подредени на няколко етажа. Тя се наведе над запечатаната обвивка на бомбата и огледа болтовете, докато ръката ѝ шареше из шестограмите в търсене на подходящия ключ.

Петрович отпусна ръка върху сребристия цилиндър. Той беше хладен и твърд.

— Сигурен си, *да?*

Тя завъртя шестограма между пръстите си.

— Това не е ядрена бомба — каза той, но един нерв на бузата му потрепна. — Ала телефонът ме безпокои.

— Телефонът е добър за проследяване. Прост и ефективен за цялата Метрозона. Освен това е добър и за детонатор. Набираш номера, голямо бум. — Тя порови на дъното на куфарчето с инструменти. — Честота на телефона?

— Деветстотин мегахерца. Чувствам как отчаяно се опитва да се свърже с базата.

Тя извади една слушалка, която приличаше ужасно много на телефон, и натисна няколко бутона.

— Ето. Няма значение дали има, или няма обхват, или се ползва преходник.

Тя допря слушалката до бомбата.

— Нали се сещаш — каза той и стомахът му се сви при тази мисъл, — че когато набирах наслуки, докато се опитвах да се свържа със специалния телефон на Джихада, можех да попадна първо на този.

— Тогава щяхме да имаме един голям кратер и никакви отговори — отвърна тя, сякаш това беше нещо най-обикновено.

— Ще се залавяме ли за работа? Игуро започва да става нетърпелив.

Тя погледна към мъжа, който стоеше до задната врата на вана.

— Може да стои наблизо, ако иска. С тези размери цилиндърът може да побере седемдесет и пет до сто килограма експлозив. Безопасното разстояние е половин километър.

— Да, добре. — Петрович се наведе към задната част на вана и извика над оплешивяващата глава на Игуро: — Маса?

— Какво има?

— Двете с Люси може да се поразходите малко. Поне до края на улицата — до самия край.

Тя се приближи, озадачена.

— Нали каза, че…

— По-добре да сме подготвени. Шестото чувство на Тина се обажда, а мен почват да ме ядат някакви съмнения. Само защото вътре няма две бучки уран в подкритично състояние не означава, че не може да съдържа достатъчно количество С-4, което да изпрати всички ни в орбита.

Игуро се намръщи.

— Петрович-сан, да не би да казвате, че все пак бомба има?

Петрович направи физиономия.

— Може би. Ако искаш да изтеглиш хората си, Тина предполага, че петстотин метра са достатъчни.

— Какво ще ви попречи да отнесете бомбата, след като се отдалечим?

— Искаш да кажеш освен стълба от уличното осветление, който лежи върху вана, чийто двигател простреляхме преди малко? Или че ще трябва да я носим до колата на Тина пред очите на всички, след като сме изоставили Маса и Люси? Да видим… — Петрович перна Игуро по тила. — *Ёбаный стос*, човече.

Игуро отстъпи, отблъсвайки ръката на Петрович.

— Ще остана, за да ви наглеждам. Госпожица Соня би очаквала това от мен.

— Погребението си е твое. Не че ще остане кой знае какво за погребване, но поне ще стане бързо. — Той впери поглед в Маса. — Махни момичето от тук. Веднага ще разбереш, ако стане нещо притеснително.

Маса отиде до мястото, където стоеше Люси, хвана я за ръката и я отведе надалече. Петрович ги изпрати с поглед, след което клекна до Валентина.

— Сега вече сме готови.

Жената притисна ключа към първия болт и бавно започна да го развива.

— Ти също трябва да отидеш с тях — каза тя.

— Нямам намерение да го правя.

— Ти си важен. — След като се появиха два милиметра резба, тя спря да развива и се прехвърли на следващия болт. — Аз съм заменима.

— За мен си важна. Така че млъквай и се концентрирай.

Тя кимна и с лек намек за усмивка се наведе и доразви последователно болтовете. Игуро гледаше напрегнато, като предвидливо не се обади.

— Моля те, притисни плочката с дланта си. Натискай, докато не ти кажа.

Петрович направи каквото му беше казано. Капакът леко

хлътна под натиска му. Валентина разви болтовете и ги подреди на пода на вана, до коляното си. После отново се наведе напред, стиснала фенерче в ръката си, и очите й се изравниха с контролния панел.

— Сега отпусни съвсем леко. Позволи му да се надигне.

Той програмира китката си да помръдне с половин милиметър.

— Още.

Тя се взря напрегнато в тъмния процеп, след което порови в куфара си за маркер. Махна капачката му със зъби и отбеляза една зелена точица на малко разстояние от отвора.

— Защо?

Валентина изплю капачката на маркера зад гърба си.

— Има механичен пресостат. Не съм убедена какво е предназначението му, но предпочитам да не го активирам. — Тя извади ножче с тънко острие и изключително внимателно го пъхна под капака над зелената точка, използвайки само върховете на пръстите си. Когато остана доволна от позицията му, тя използва изолирбанд, за да го застопори на мястото му. — Готово. Вдигни капака.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Петрович най-накрая успя да го подхване с ноктите си и внимателно го махна.

И когато най-после успя да види какво има вътре, той си пое рязко дъх.

— *Чёрт.*

В цилиндъра имаше блокче стиропор, в който бе изрязан малък правоъгълник. В него бе напъхан мобилен телефон, от който излизаха преплетени червени и жълти жици, които се скриваха отдолу. Около него бяха натъпкани плътни найлонови пликове, съдържащи блокчета от нещо, което приличаше на маджун.

Около половината блокчета бяха пронизани през средата от сребърна тръба, която стигаше почти до жиците.

— Както сам каза — рече Валентина, — лоша работа.

— Ако искаш, мога да го заснема и да се махаме от тук.

— Телефонът сигурно е тестван. Можем да го извадим, за да видим от кого.

Тя прибра кичур коса зад ухото си.

— Ако смяташ, че можеш да го направиш, тогава е супер. — Петрович махна на Игуро да се приближи. — Погледни. Няма никакъв ядрен материал. Просто е натъпкано с мощен експлозив, чиято цел е да изпепели всички улики заедно с всички, които са се намирали наблизо в момента.

— Това са добри новини. — Игуро проточи врат, за да види, и Петрович му помогна да се качи във вана. Щом задоволи любопитството си, той се обърна към изхода. — Липсата на атомна бомба е добра новина. Веднага трябва да съобщя на госпожица Соня.

Петрович посегна към колана му и измъкна пистолета. Насочи го към главата на Игуро. Японецът се намираше достатъчно близо и дулото се притисна към слепоочието му.

— Сядай долу и си затваряй устата. Тя вече го знае, защото й го казах, и докато не разбера какъв хуй става тук, няма да ходиш никъде.

Игуро схвана намека и пропълзя в най-отдалечения ъгъл на вана, където седна и започна да си мърмори под носа.

Валентина насочи вниманието си към малката дупка в стената на бомбата, през която излизаше кабелът. Тя притисна око към нея и остана известно време неподвижна.

— Хмм. Не е свързан с нищо. Фалшив е.

Тя се изправи и изцъка, загледана в сърцевината на бомбата.

— Първо искам да разкача батериите, после телефона. Но батериите са отдолу.

— Ако трябваше аз да направя бомбата, щях да си осигуря лесен достъп до всичко, преди окончателно да я сглобя. Може би цялата вътрешност се изважда като едно цяло.

Той хвърли един последен страшен поглед към Игуро и прибра пистолета.

— На капака има тампер защита. Ако има втора отдолу, няма да може да се засече.

Валентина му демонстрира с ръцете си.

— Ти решаваш — рече Петрович.

Устата му беше пресъхнала, за разлика от дланите му, които бяха омекнали от потта.

В отговор тя порови в куфарчето с инструменти и извади хирургически ножици. После започна да реже стиропора, като внимаваше да не засегне някоя жица. Край нея започна да се образува купчинка сивкав стиропор, а във вътрешността на цилиндъра нещата започнаха да се проясняват.

Под телефона имаше тънко парче шперплат, към което бяха прикрепени четири правоъгълни батерии и малка платка. Към нея бяха запоени мънички електронни компоненти. Валентина се отдръпна настрани и Петрович клекна до цилиндъра.

— Така. Батериите осигуряват трийсет и шест волта на детонаторите. Онзи черен квадрат е логически елемент, който ще действа като превключвател. Когато телефонът иззвъни, токът потича по червената жица — това ще активира бомбата. Но —

каза той, проследявайки жицата до ключа на капака — само ако е активна. А тя все още е, защото ние залепихме това в позиция включено. Виждаш ли тази малка батерийка тук? Тя казва на чипа, че капакът все още е на мястото си.

— Това не е тампер защита, а предпазител срещу срив на системата. — Валентина изсумтя презрително. — Ученическа грешка.

— А, лошо няма. Това просто означава, че хората, които са заредили бомбата, не са искали да се взривят неволно.

Тя му подаде мънички клещи секачи.

— О!

Петрович размърда пръсти и бавно приближи ръката си към прекъсвача. Знаеше, че е прав. Веригата беше проста и ефективна — от типа, който самият той щеше да използва, ако се беше захванал с тоя занаят. Би могъл да сглоби същата бомба за половин час, като използва само чарковете, разхвърляни из импровизираната му лаборатория.

— Колебаеш се.

— Да. Дай ми една минутка. Все пак си е опасно.

— Беше готов да я обезвредиш, когато си мислеше, че е ядрена.

— Спирането на ядрената реакция е лесно, стига да не ти пречи облакът ураниеви частици, които разнася вятърът. Две тухли, хвърлени в пусковото устройство, ще свършат работа.

Петрович измъкна ръката си и я избърса в панталоните си. После стисна секачите и посегна за втори път.

— Прережи жицата — каза тя след няколко секунди.

— *Ёбаный стос.* Ще го направя де! — Той се стегна и прихвана червената жица, излизаща от телефона, с острите челюсти на клещите. — Ще се видим в ада.

Петрович стисна юмрука си. Жицата щракна. Двамата продължаваха да стоят там, с клечащия Игуро зад гърбовете им.

Валентина уви краищата на жицата с изолирбанд и го зачака да среже втората жица. Беше му по-лесно, отколкото с първата, но само мъничко.

— Ще съм много доволен, когато батериите бъдат извадени оттам.

— Ами действай. Всичко е наред.

Той провери поляритета на батериите за последен път и преряза жиците, първо червената, след това черната. Валентина отново ги обезопаси с изолирбанд и Петрович най-после се отпусна на пода.

— Няма да мога да си изкарвам хляба с това.

Той изпусна дъха си, който беше сдържал през цялото време,

а Валентина се задоволи с разрошването на косата му.

— Ние обезвредихме бомба. Разполагаме с доста пластичен експлозив и детонатори. На всичкото отгоре — каза тя, като вдигна телефона, издърпвайки останалата жица — имаме и това.

— Да. Имаме го. В комплект с мъничък проблем обаче. — Той взе телефона от нея и прегледа регистъра на обажданията. — Ще ни трябва малко повече време, за да възстановим мрежата и всичко, което зависи от нея, отколкото ни беше нужно, за да я сринем.

— Обясни.

— Има едно хлапе — американче — което нарича себе си Анархия. Написал е вирус, за който може и да съм му помагал от време на време, без да се издавам. Сега го е пуснал в някакви правителствени компютри, чиито сървъри веднага гръмнали. Всеки път, когато се рестартират, вирусът на Анархия се активира и отново ги срива — все още го чистят. И очевидно никой все още не се е усетил, че той може да бъде модифициран така, че да остане латентен в системата. Макар да не е от онези, които не може да се засекат, пак си остава невидим — трябва да знаеш какво търсиш.

— Скапал си интернетите. Това ли искаш да кажеш?

— Горе-долу. — Петрович сви рамене. — Времето ме притискаше, затова осребрих всичките си чипове наведнъж. Ако играчката беше в мен, можех да се свържа с най-близкия сателит. И сега, в този критичен момент, всички хора, които могат поне да се опитат да оправят нещата, са изолирани вкъщи.

— А ние сме изолирани тук. — Тя извади шперплата с батериите и го остави зад гърба си. — Не можем да се обадим на приятелите ни, на враговете ни, на който и да е в широкия свят. Не можем да кажем на никого, че няма бомба, нито да им представим доказателства. Не можем да открием кой е направил бомбата и защо.

— Значи, можем да разчитаме само на себе си. Това не би трябвало да ни спира, нали?

— Този път може и да ни спре.

Тя започна да издърпва детонаторите един по един и да трупа експлозивите като стена.

Петрович отиде в задната част на вана и седна там, провесил крака навън. Той потупа с ръка мястото до себе си.

— Игуро, ела да седнеш.

В далечината се виждаха групичката охранители на Ошикора и двете мънички фигурки на Маса и Люси. Той им махна с ръка, че всичко е наред.

Игуро предпазливо седна до него, несъзнателно копирайки

езика на тялото му.

— Все още мога да съобщя на госпожица Соня. Тя ще отмени извънредното положение и ще ви оневини.

— Както вече ти казах, тя отдавна го знаеше. — Петрович се намръщи. — Да разбирам ли, че вече не възнамеряваш да ме арестуваш или да опиташ нещо също толкова притеснително?

— Не виждам смисъл. Бомба няма, така че как може да сте откраднали нещо, което не съществува?

— Но всъщност има, ето я там. Кажи ми, Игуро: как разбра къде се намира ванът?

— Получихме насоки. От нашите диспечери.

— Разбира се. Така, според теб те как биха могли да направят разлика между нас и вана, в който се намираше бомбата, при положение че се движим едновременно в една и съща посока и няма никаква визуална идентификация за това, кои телефонни сигнали от кое превозно средство се излъчват?

Когато Игуро не отговори, Петрович продължи с размишленията си.

— Разбираш ли какъв ми е проблемът? Всичко сочи към някакъв вътрешен човек в организацията „Ошикора“, който през цялото време е знаел точно къде се намира фалшивата бомба. И макар да предполагам, че никой не е трябвало да поглежда вътре и да разбира каква е истината, онзи, който е замислил цялата тази шарада, е знаел, че аз ще тръгна след нея — и в случай че успея да я докопам, те са направили нещата така, че да се взривя. Чудя се кой би си създал такива грижи? — Той се наведе към Игуро, който изглеждаше все по-притеснен. — Защо всичко сочи към мен? Кой ще иска да ме натопи за нещо толкова чудовищно и същевременно ще саботира плана си, защото не може да понесе мисълта, че ще ме нарани?

Известно време той продължи да си клати краката, след което скочи от вана. Маса и Люси почти се бяха върнали.

В този миг му хрумна нещо и той се обърна към Валентина.

— Видя ли колко е часът?

Тя погледна към големия си часовник в съветски стил.

— И какво?

— Какво обикновено правя по това време?

— Изкачваш се по кулата „Ошикора“. — Тя отмести поглед от бомбата и повдигна вежди. — И хората идват да те гледат.

— Да. Така правят. — Петрович ритна едно камъче на пътя. — Чудя се дали някой ще се появи?

18.

Петрович се возеше заедно с Игуро в бавно движещия се към центъра на града конвой от превозни средства. Преминаха покрай Риджънтс Парк и спряха на Мерилибоун Роуд.

— Какво смяташ да правиш? — попита Петрович.

— Трябва да докладвам на госпожица Соня — каза Игуро. Той не угаси двигателя на колата, но остави скоростния лост в неутрална позиция. — Тя трябва да разбере какво се случи, след като изгубихме връзка — което стана изцяло по ваша вина.

— Ами съди ме. Следяха ме чрез телефона на пророка, а аз много се ядосвам, когато някой ме следи. Освен това предположих, че това са същите хора, които се опитаха да ме убият. — Енергията в акумулаторите на ръката му застрашително намаляваше, но той трябваше да я раздвижва от време на време, за да облекчи натиска на парчетата метал, които го притискаха отстрани. — Кажи й каквото сметнеш за добре.

— Остава една седмица до предаването на Свободната зона обратно в ръцете на властите на Метрозоната. Закъснението ще струва много на госпожица Соня.

— Ако само за това се притеснява, аз лично ще платя глобите.

— Вие?

Игуро имаше странен смях, който приличаше повече на хрипкаво поемане на дъх.

— Да. Аз съм много богат човек. Не го ли знаеше?

Оголените му в усмивка зъби се скриха зад свитите устни.

— Как е възможно това?

— Едно от онези неща, при които използваш капиталистическата система срещу самата нея. Взех на заем малко пари и ги използвах, за да направя една сделка с петрол на борсата. И като казвам петрол, имам предвид огромни количества, разбира се. Преди два дни суровият петрол се търгуваше за около сто и осемдесет щатски долара; малко преди да затворят вчера, обещах да продам двайсет и пет милиона барела на онзи, който го иска на сто и седемдесет. Продадох всичко за секунди.

— Но откъде намерихте такова количество петрол?

— Виж сега, петролът не съществува в действителност. Можех да използвам захар, какао, алуминий или свински шкембета — няма значение. Важното е, че заложих всичко на това, че цената ще падне под сто и седемдесет. Можех да се престоря, че купувам, а след това да симулирам, че продавам на брокерите, които щяха

да се нахвърлят върху сделката, защото щяха да си помислят, че съм полудял. — Петрович сви рамене. — Самият аз едва му разбирам. Това е глупав начин да се прави бизнес. Но тъй като аз всъщност купих петрола, когато цената му падна под петдесет долара, спечелих по сто и двайсет долара на барел. След като платих процента на брокера ми, ми останаха малко под три милиарда долара — около пет и половина милиарда евро.

Игуро се пресегна и угаси двигателя, след което се облегна мълчаливо назад, премисляйки новината.

— Как разбрахте, че ще стане така?

— Знаех го, защото точно тогава се канех да предложа на света вечна евтина енергия. Петролът все пак си е полезен, но няма да го използваме за двигателите ни. Не че това попречи по някакъв начин на пълния му срив. Когато здравият разум възтържествува, аз вече бях сключил сделката.

— Можете да купите каквото пожелаете. Всичко. Абсолютно всичко.

Игуро го гледаше, изпълнен с благоговение.

Петрович опря коляно в таблото.

— Нещата, които искам най-много, не може да се купят с пари. Това е просто начален капитал — чака ме доста сериозна работа, ако искам да създавам истински неща. Нали се сещаш, такива, които ще траят дълго. Но както вече казах, според мен Соня има наум съвсем различни неща от договорните й задължения.

— Искате ли да й предам някакво съобщение?

— Стига да можеш.

Маса почука по прозореца и Петрович леко отвори вратата.

— Проблем ли има? — попита тя.

— Не точно. Просто обяснявам някои неща на Игуро. — Той отвори по-широко вратата и се измъкна навън. — Мисля, че този път най-после схвана същността на нещата.

— Петрович-сан. Съобщението?

Игуро се наведе през пасажерското място, за да го види по-добре.

— А, да. — Той се почеса по носа. — Какво ще кажеш за: „Знам какво си направила и в момента, в който намеря доказателства, ще трябва да бягаш“? Малко мелодраматично звучи, а и тя никога не си е падала по бягствата. Винаги мога да предпочета злобното „знам къде живееш“, но тя знае, че аз знам, така че какъв е смисълът? Просто й кажи, че ЦРУ се опитаха да откраднат ядрената бомба от Новия джихад на машините. Това ще й подскаже в какви дълбоки лайна е затънала.

Той затръшна вратата, скривайки опулената физиономия на

Игуро.

Маса изпрати с поглед колата, която завъртя бясно колела в опит да се отдалечи максимално бързо от тях.

— Смяташ ли, че тя ще го убие?

— Не знам. Но не ми се ще да съм на мястото на някой от техниците, които са сглобили бомбата. Ще се изненадам, ако все още са живи. Строителни площадки има в излишък. — Петрович погледна към безмълвните кранове, които се открояваха на хоризонта. — Защо го е направила?

— Все още не си съвсем сигурен, че това е нейно дело, Сам.

— Да, сигурен съм. Просто трябва да спрем да й търсим извинения.

— И къде се вписва свещеникът в цялата картинка?

Петрович сви рамене.

— Не знам. Според мен, ако Тина е права и част от този план е двамата с Мади да се разделим завинаги… какво се надява да се случи сега?

— Сам, влизай в колата.

Той се подчини. Колите на Ошикора завиха наляво към Пощенската кула, а техните продължиха надясно към Хайд Парк. Закъсняваше с десет минути за шоуто — само че днес нямаше да има представление. Никакви уеб камери, никакъв стрийминг, никакви коментари по блоговете или в новинарските емисии. Щяха да бъдат само той и човекът, който щеше да се осмели да наруши полицейския час и да се появи там. Почти същото като в първите няколко седмици на добре обмисления му акт на неподчинение, преди да се превърне в медийно събитие, което нямаше как да прекрати.

Валентина мина покрай хотела им и статуята на Уелингтън и продължи към „Пикадили“. Когато пред очите им, между издигащите се небостъргачи от двете страни на терена, се появиха останките от кулата „Ошикора“, тя отпусна педала за газта.

Беше пълно с народ; всеки вземаше по нещо от купчината и го отнасяше със себе си. Наоколо нямаше много място, където да се трупат отломки; вместо това на съседните пътища се издигаха спонтанни барикади.

Колата спря пред начупената линия от бетонни блокове, които преграждаха и двете шосета, и Петрович се загледа в работниците — предимно строители с обичайните си работни облекла, но също така и офис служители, които бяха захвърлили саката и високите си токчета или и двете, и униформени служители от здравеопазването, готвачи и шофьори, и доста голям брой облечени в синьо от глава до пети работници на

Ошикора — които носеха парчета стъкло, метал и камъни и ги поставяха на земята.

— Какво правят те?

Люси се наведе към него.

— Знам, че си умен и така нататък, но наистина ли питаш? Според теб какво правят?

— Не, аз знам какво правят. Просто мисля, че по-правилното е да спрат да го правят. Веднага.

Той излезе от колата и впери поглед в мравуняка от хора.

— И как смяташ да ги накараш да се спрат?

Люси застана до него и огледа терена.

— Ще поговоря с тях — каза Петрович. После примигна. — Да, страшничка гледка.

Той си пое дълбоко дъх и тръгна напред. Хората отстъпваха встрани и го гледаха с благоговение, когато минаваше покрай тях. След това продължаваха да вървят, превити под тежестта на товарите си.

Люси не изоставаше от него и когато Петрович стигна до подножието на огромната купчина отломки, той й подаде ръка, за да й помогне да се качи. И тогава акумулаторите му се изчерпаха окончателно.

— Ах, *облом*.

Той погледна към вече безполезния екзоскелет, който поддържаше счупените му кости.

— Искаш ли да ти донеса нови батерии?

— Вече няма значение. По-добре ми донеси електрически трион. — С помощта на дясната си ръка той изправи лявата до приемливо положение и я пусна да виси безполезна край тялото. — Да вървим.

Колкото повече се изкачваха, толкова по-малко хора срещаха, докато накрая не се озоваха над тълпата. Видът на купчината се беше променил — преместените парчета от съборената кула надвишаваха няколкократно отломките, които Петрович беше хвърлял през отминалите месеци.

По една странична улица се приближаваше багер, който изпускаше синкав пушек във въздуха.

— Погледни ги — каза Петрович. — Само още два дни и ще се изравним със сутерена. Работят денонощно и няма да се спрат, докато не се махне всичко.

— Тогава защо не им позволиш? — Люси се изправи, опряла ръка върху рамото му. — Те искат да го направят.

— Защото ни наблюдават, независимо дали това ни харесва, или не. Точно отгоре, над атмосферата, американските сателити ще ни гледат и аз не мога да направя нищо по въпроса.

Предполагам, че точно в този момент Макензи се намира във военния си щаб, взира се в темето ми и се чуди колко ли ядрени бомби ще са нужни, за да пробие ковчега на Майкъл. — Той й се усмихна тъжно. — Не мога да позволя това да се случи. Тези хора си мислят, че постъпваме правилно, но всяко парче стомана, което изваждат от купчината, намалява шансовете ми да измъкна Майкъл.

— Те просто те копират — рече тя. — Какво искаше да кажеш с това, че не си искал да става така?

— Ще ти обясня по-късно. Сега трябва да привлечем вниманието на няколко хиляди души и да ги съберем достатъчно наблизо, за да ме чуват какво им викам.

Застанаха там, но това като че ли не вършеше работа. Затова той извади пистолета си и тъкмо се накани да пропилее няколко куршума, когато Люси пъхна два пръста в устата си и изсвири пронизително.

— *Ёбаный стос*, момиче. Друг път ме предупреждавай предварително, става ли?

Тя му се ухили, докато ехото от изсвирването й отскачаше от съседните сгради.

Хората, които се намираха най-близо до тях, се спряха. Те пуснаха на земята нещата, които носеха, и започнаха да се сбират. Вълната се разпростря навън — тълпата пред Петрович ставаше все по-голяма. След пет минути там бяха всички, дори шофьорът на багера.

Хората го гледаха и той знаеше, че вече няма измъкване. Прокашля се шумно, почеса се по ухото и отново нагласи лявата си ръка.

— Здрасти — каза той.

Някои дори го поздравиха в отговор.

— Сигурно се чудите защо ви повиках тук днес — но това не е така; вие сте тук, защото така пожелахте, въпреки всичко, което се случи днес, и въпреки факта, че изобщо не трябва да сте тук. Поласкан съм. Не, трогнат съм. Не знаех, че толкова много…

Той млъкна и погледна към Люси за вдъхновение.

— Хайде, кажи им го — подтикна го тя.

И Петрович го каза.

— Обичам ви всичките. — Замълча за миг, но после продължи, защото осъзна, че наистина изпитва това чувство. — Вие сте великолепни. Много от вас видяха къщите си разрушени, приятелите и семействата си прогонени от града, изгубихте хора, които обичате, и животът ви се преобърна с главата надолу. Но вие сте все още тук, все още мислите за бъдещето и как да го направите по-добро и по-светло. Свободната зона е много повече

от обикновена работа. Тя е част от вас и вие искате нещата да се получат. И те ще се получат, защото достатъчно ви е грижа.

Проблемът е, че бяхте предадени. Всички знаете за контейнер нула и Новия джихад на машините. Всички знаете, че бях обвинен, че съм заплашил властите на Свободната зона с ядрена бомба, ако не пуснат Майкъл. Това е достатъчно, за да настрои всички срещу мен — Самуил Петрович Армагедониста. Но въпреки това вие дойдохте — не от страх, а защото познавате различния Сам Петрович, който е готов да умре, за да спаси града.

Затова ще ви помоля да спрете. Ако продължите, всички ще ни избият. Този град съществува от две хиляди години — иска ми се да съществува още толкова, искам земята отвъд кордона да стане достъпна, искам мир с Външните и искам децата ви и техните деца да строят върху руините на старите села и градове и да живеят вечно. Но това може да стане само ако Свободната зона оцелее.

Затова искам да направите следното: върнете се в предприятието си. Идете и разкажете на колегите си. Удряйте по вратите и викайте по улиците. Време е да се връщаме на работа. Напълно е безопасно. Бомба няма и никога не е имало. Искам да ми позволите да се заема с последствията от това. Онова, което не мога да върша, е вашата работа. Вие знаете кое правите най-добре. Познавате електрическите и водопроводните инсталации, измазването, заваряването, изкопните работи, онова, с което се занимавате. Днес е работен ден, а хората си стоят в своите домики, в своите хостели и се чудят какъв хуй става тук. Изкарайте ги навън. Накарайте ги да работят.

Знам, че в момента почти липсва захранване, затова няма да можете да се обадите на всички, не можете да проверите в компютрите за плановете и изчисленията. Скоро ще оправя всичко това. Но вие трябва да сте готови за момента, когато Свободната зона отново оживее, за да не го изпуснете.

Предполагам, че за да дойдете дотук, е трябвало да се криете от патрулите и да се промъквате покрай барикадите. Когато се връщате обратно, не се страхувайте от тях. Ще ви попитат защо не спазвате полицейския час, но ето какъв ще бъде отговорът ви: трябва да работим. Не отлагайте. Не им позволявайте да ви убедят в противното. Чака ни много работа. Нека не губим повече време в това — увлякох се в приказки и скоро ще се отегчите.

Някой се засмя и Петрович се изпълни с благодарност до дъното на душата си.

— Тръгвайте. Всички знаем какво трябва да сторим, така че нека го направим.

Той започна да се спуска надолу като Мойсей от планината, а лявата му ръка караше цялото му тяло да се изкривява настрани. Вместо да се разпръсне, тълпата се сгъсти още повече около него. Изглежда, повече от всичко останало те искаха първо да го докоснат. Онези, които не успяваха да си пробият път през тълпата, която го заобикаляше, започнаха да ръкопляскат.

Петрович беше разделен от Люси. Почувства как пръстите ѝ се изплъзват от ръката му и не можеше да направи нищо по въпроса.

— *Пиздец* — промърмори той под носа си. — Пълен *пиздец*.

Тогава някой се притече на помощ. Обгърна го със силната си ръка и го защити от тълпата, докато го отвеждаше настрани — внимателно, но твърдо, за да не раздразни някого, като им оставяше достатъчно време да го докоснат, без да им позволява да го смачкат.

— Благодаря — каза той.

— Пак заповядай — каза Маделин. — Къде ти е колата?

— В западния край на „Пикадили“.

Тя внимателно смени посоката.

— Какво се е случило с ръката ти?

— Акумулаторите се изтощиха. Виждаш ли Люси?

Благодарение на високия си ръст тя се огледа над близките глави.

— Ще се върна за нея. Но първо нека те отведа на безопасно място.

Маделин продължи напред, спокойна и уверена, към барикадата и през нея, към предната врата на колата. Застана до нея, придържайки я отворена, докато той не влезе вътре, след което я затвори бавно, за да не прищипе пръстите му.

После се качи на покрива на колата, за да се огледа за Люси.

Валентина цъкна с език.

— Виж — каросерията се огъна.

— Това си е твой проблем. Моята каросерия е много по-зле.

Петрович издърпа ръката си в скута и погледна нагоре към облечените в кожа крака на Маделин. Разсея се за миг и затова не успя да отговори веднага на Валентина.

Едва когато Маделин тръгна обратно, проправяйки си път през тълпата, той се обърна към нея.

— Извинявай, какво каза?

— Попитах дали това означава, че вече ние сме шефовете?

— Да. Не. Предполагам. По всичко личи, че все пак получи своята революция.

19.

Щом отново се събраха заедно, настъпи продължителна неловка тишина. Люси седеше притисната между Маса от едната страна и Маделин от другата. Валентина почукваше с ключовете си по таблото, а Петрович се опитваше да осъзнае какво точно беше обещал на всички да направи.

Това означаваше да подвие опашка като помияр в улична схватка. Осъзна, че е притиснат в ъгъла, и имаше само един начин да изпълни обещанията си.

Мълчанието се проточи. Тълпата се разпръскваше и вече беше значително оредяла.

— Мисля, че ви дължа извинение — каза Маделин. Тя се размърда и кожените й дрехи проскърцаха. — Извинявайте.

Ако някой беше в милостиво настроение, успя да го скрие добре.

— Знаеш ли в каква каша сме се набъркали? — каза Валентина.

Беше по-студена от зимен ден в Новосибирск.

— Имам някаква представа.

Маса се наведе напред, докато Люси се сви на мястото си.

— Появиха се бившите ми колеги от ЦРУ. Бяха повече, отколкото очаквахме. След това открихме, че предполагаемата ядрена бомба е натъпкана с пластичен експлозив, който трябваше да бъде взривен от разстояние чрез телефон, следен отблизо от личната охрана на Соня Ошикора. Сам активира вирус, който спря тока на града. И очевидно сега ние сме отговорни за това, че Свободната зона е обхваната от всеобщо въстание.

— Аха. Добре.

— Достатъчно — промърмори Петрович.

— Тя съсипа всичко! — Валентина удари с ръце по волана. — Имаше планове, да? Знаех, че имаш планове, още преди да разбера какви са те. Вярвах ти — все още вярвам, че ще ни измъкнеш от тази каша. Но изгубихме най-добрите си възможности. Заради нея.

— Казах — достатъчно! — Той придърпа ръката си, чудейки се дали не може да я включи директно в електрическия контакт под климатроника. — Бойните планове винаги се провалят при директен контакт с врага. Можем да ги променим; винаги ще се налагат промени. Проблемът не е в това.

— Не, проблемът седи зад теб. — Лицето на вбесената Валентина беше изгубило всичкия си цвят. Единствено в очите й проблясваха ярки огньове. — Тя те предаде.

— Престани веднага. Разбирам, че всички го карахме на адреналин през последните няколко часа, но огромно количество пържен бекон с яйца и няколко чаши кафе ще оправят това за нула време. Преди още някой да каже нещо, за което после ще съжалява, моля ви, отделете минутка, за да помислите върху всичко, което се случи, и най-важното, защо се случи.

— Аз знам защо. Жена ти не може да си държи устата затворена.

— *Ёбаный в рот.* Ако Мади е виновна в нещо, то е, че се е доверила на вековната традиция на поверителността в отношенията между изповедник и каещ се. Аз също съм ядосан, но се опитвам да насоча гнева си в правилната посока.

— Може ли? — обади се Люси с много тих глас. Тя ги посбута с лакти, за да си спечели още малко място, и седна на ръба на седалката. — Сам, помниш ли първата ни среща?

— Нахълтах в къщата ти. Ти се криеше в банята.

— Нямам предвид това. Пиесата. Училищната пиеса, в която трябваше да участвам.

— Честно казано, онзи ден ме тревожеха други неща. — Той се извърна на седалката си, за да я види по-добре, докато тя се наведе над рамото му. — Опресни ми паметта.

— „Ромео и Жулиета“. Знаеш я. — И тя бързо изрецитира: — „Ромео! О, защо си ти Ромео? От род и име отречи се или ако не щеш, любовна клетва дай ми и аз не ще съм вече Капулети!“.

— Да, знам я. По-добре звучи в оригинал на руски. И какво?

Тя го посочи.

— Ромео. — После посочи Маделин. — Жулиета.

Всички си поеха дъх, преди да започнат да изказват възраженията си, и всички спряха рязко още на първата сричка, когато мозъчните им колелца зациклиха.

— Нали се сещате — две семейства с еднакво обществено положение в богатата Верона, където се развива действието. Вековна вражда води до нов бунт, където ръцете на гражданите се цапат с кръвта на съгражданите им. А ако Жулиета не се беше самоубила и двамата бяха заживели като нормална двойка? Семейството й изобщо нямаше да хареса идеята. Нито пък неговото. Мисълта, че двата рода ще се целунат и ще се помирят, е глупава. Те щяха да работят усилено за раздялата на двамата и завръщането към тайното мушкане и колене из улиците.

Петрович се намръщи.

— Това наистина ли е свързано с настоящата ситуация? Защото аз случайно организирах държавен преврат и сигурно ще се справя, ако се съсредоточа върху него.

— Това е причината за всичко! — Люси знаеше, че не я бива

особено в обясненията, затова раздразнено изпръхтя. — Монтеки и Капулети. Вие двамата се разделихте заради Майкъл. Но никой от вас не иска да остане завинаги така, защото всъщност се обичате. Трябва само някой да ви подтикне. Соня Ошикора те желае, нали?

— Колкото да ми е неудобно да го призная, да.

В момента той се чувстваше неспособен да погледне която и да е от тях в очите.

— Това означава, че трябва да разкара Маделин от пътя си. И как ще го направи? Не може да я убие, защото от това няма да има полза. Трябва да те накара да я намразиш. — Люси погледна Маделин. — Този твой свещеник — той иска да се върнеш в Църквата. Ще го постигне ли, ако убие Сам? Дали изобщо ще направи опит да го убие, като знае колко добре защитен е той? Не. Но може да те накара да го намразиш. — Тя разпери ръце. — Защо на мен това ми е толкова ясно, но не и на вас, емоционално недоразвити възрастни? Те работят заедно. Соня и свещеникът.

Петрович се обърна, отпусна се на седалката си и впери поглед напред.

— О, ти сигурно се шегуваш. Цялата работа е била нагласена, за да… — Лицето му се вкамени. — *Сукин сын.*

— Сам? — каза смутената Маделин.

— Аз не съм някакво си парче месо. Никой не може да ме притежава. И абсолютно няма да бъда *пешка* в ничия игра. — Сърцето му работеше бързо, твърде бързо; пръстите на ръцете му бяха изтръпнали и той чувстваше главата си издута до пръсване, като някой балон. Той си пое дълбоко дъх няколко пъти и нарочно спря турбината в гърдите си. Твърде рязко. Почувства замайване, едва не припадна. Усещането беше почти същото както преди да получи импланта. — *Чёрт.*

— Изкарайте го от колата. Той се срива.

Около него внезапно възникна суматоха, извадиха го от колата и го положиха на земята. Петрович видя небе и облаци и почувства асфалта и чакъла. Никога не беше изпитвал такъв студ — сякаш е бил замразен и всичките тези хора, които се бяха навели над него, се опитваха да размразят тялото му само с добри пожелания и загрижени погледи.

— Никакъв сърдечен масаж! Не става така!

— А как става тогава?

— Не е като капак, който просто да отворя.

Съдраха тениската му и лейкопластът, който прикрепваше тънкия компютър към тялото му, се разлепи.

— Дори не знам как да вляза в него. Това не е играчката.

— Дай ми го. Изпадаш в паника, а нямаме много време.

— Намираш ли нещо?

— Как се казва то?

— Не знам… чакай! Соренсън. Търси Соренсън.

— Правилно ли го написах?

— Да.

— Добре. Престани да сочиш в екрана. Не. Не. Отново не. Чакай.

— Този плъзгач. Постави го по средата.

— Тук ли?

Кръвта отново нахлу в тялото му. Сърцето му не беше направено така, че да тръгва внезапно, но се справи достатъчно добре. Когато кръвното му налягане достигна някакви нормални граници, Петрович се намръщи и направи гримаса.

— Не знаех, че мога да правя така — рече най-накрая той.

— Спря си сърцето.

Той примигна и се опита да открие говорещия — Маделин.

— Така изглежда. Ще трябва да напиша някаква обезопасяваща програма за това.

Тя избута останалите настрани и го вдигна до седнало положение.

— Никога повече не прави така.

— Какво? Все едно не съм умирал и преди.

Той вдъхна дълбоко свежия студен въздух и установи, че не го боли.

Маделин леко го перна по главата.

— И през повечето пъти съм била с теб, затова не искам отново да го виждам. — Тя прехапа устната си. — Вярваш ѝ, нали?

— На Люси? Знаеш какъв голям почитател съм на „Бръснача на Окам“.

— Сам, какво ще правим? — Тя преметна плитката си през рамо. — Не мога да повярвам колко съм била глупава.

— От самото начало ни е било пред очите. Но аз търсех един човек, който да знае всичко, а причината да не ми се получава е, че те са били двама. — Петрович се опита да раздвижи лявата си ръка. Пръстите му помръднаха, но останалата част беше като циментирана. Той не можеше да надвие съпротивлението, оказвано му от моторите. — Що се отнася до това, какво ще правим…

Петрович се изправи и отново залепи компютъра на гърдите си. После се обърна към Пощенската кула, но гледката бе закрита от Маделин, която застана пред него. Тя опря длан върху гърдите му.

— Не.

Гласът й беше твърд.

— Махни се от *ёбаный* път. Смятам да й разпоря новата *жопа* с това — той размаха счупената си ръка, — а после ще видя колко добре може да лети.

— Не можеш да го направиш.

— Почти съм убеден, че мога. И почти съм убеден, че никой няма да ми попречи да го сторя. — Той погледна лицето на съпругата си. — Тя няма да помръдне пръст, за да се спаси, защото ме обича.

— Наистина ли го вярваш? Наистина ли смяташ, че тя няма да се бори, за да запази онова, което има?

— Не й е останало нищо. — Петрович махна с ръка към купчината отломки. — Тя изгуби Свободната зона, изгуби мен, изгуби *никейджин*, организацията й се разпада, тя няма дом, няма цел, няма наследство.

— Тогава може би ще е по-добре за известно време да я оставиш на мира — каза Маделин. — Което не означава, че в определен момент няма да си разчистим сметките с нея…

— И със свещеника.

— И с Джон. Той също вече няма нищо. Дори самоличността си като свещеник. Но ако Соня изгуби Свободната зона, кой ще я подхване, ако започне да пропада?

Той се опита да заобиколи тази тема и да се върне към Соня.

— Аз я спасих. И за какво? За да ми причини това?

Маделин го блъсна достатъчно силно, за да го накара да се олюлее.

— Току-що каза на тези хора да се връщат на работа. Благодарение на теб те нямат електричество за компютрите си. Което означава, че нямаш излишно време, което да губиш за задоволяване на личните си желания, защото също като тях и теб те чака работа.

— Ти не искаш ли да си го върнеш? На нея и на шибания отец Джон?

Гласът й спадна почти до шепот.

— О, да. Но те могат да почакат. Виж докъде стигнаха плановете им — до никъде. Чака ни управлението на цял един град и намирането на новия ударен отряд на ЦРУ. Трябва да разговаряме с хиляда и един души, да ги убедим, че няма да се провалим.

Петрович беше пълен с озлобление.

— Знам, че в думите ти има повече смисъл. Но въпреки това предпочитам моята версия.

— И аз предпочитам твоята версия. Жалко, че не притежаваме лукса да правим каквото си поискаме. Ти винаги си

казвал, че Свободната зона е добра идея, защото е твоята идея; нима смяташ просто да я зарежеш, защото искаш да осъществиш отмъстителните си фантазии?

— Толкова е изкусително. — Той се отказа от опитите си да я заобиколи. — *Ёбаный стос*, добре. Нека бъде по твоята.

Валентина погледна многозначително часовника си и Петрович се намръщи.

— Ти си като един *ёбаный* метроном. Може и да не го показваш на външен вид, но си ядосана точно колкото мен.

Тя не отрече.

— И какво ще правим сега? И в какъв ред ще го вършим?

— Трябва да си оправя ръката. Това няма как да стане, докато не пусна отново тока. Бих искал нещо за ядене и пиене, защото мина доста време от последния път, когато който и да е от нас е хапнал или пил нещо. А това няма да стане, докато не пусна отново тока. Тези добри хора трябва да си вършат работата, и знаете ли какво?

Петрович тръгна по пътя, загледан в краката си. Устните му помръдваха беззвучно, сякаш броеше.

— Сам, какво правиш? — извика Люси.

Накрая Петрович посочи към черния метален капак, поставен насред настилката.

— Трябва да вдигнем това нещо.

Люси се обърна към Маса, която стоеше до нея.

— Какво прави той?

— Нямам представа.

— Аз имам — каза Маделин, събирайки шепи около устата си. — Мислех си, че целта беше да убедим всички, че държим нещата в ръцете си.

Той изкрещя в отговор:

— Искаш ли ток? Оттук ще го получиш. Във всякакъв смисъл.

Докато Валентина отиде да вземе щангата за гуми от багажника на колата, останалите три жени се приближиха до мястото, където стоеше Петрович.

Маделин клекна до капака.

— Нали знаеш, че ако го направим, янките ще решат да ни пуснат ядрена бомба. Успяхме да се отървем от фалшива ядрена бомба само за да се изправим на пътя на истинската.

— Попита ме дали имам план за това, какво ще правя, след като го измъкна оттам. Тогава имах, имам и сега. — Той отстъпи назад, за да може Валентина да забие ръба на щангата под капака и да го повдигне над отвора на шахтата. — Твърде дълго позволявах на американците да диктуват какво ще се случи с Майкъл. Край с това.

Когато капакът най-после се отлепи от наслоената мръсотия, Маделин пъхна пръсти под ръба му, повдигна го и го отхвърли настрани. Отдолу имаше облицована с тухли черна дупка и покрита с ръжда стълба, водеща надолу.

— Отиваме да вземем Майкъл, да?

Валентина хвърли щангата настрани.

— Да, отиваме.

Петрович спусна краката си в шахтата и нагласи безполезната си ръка отстрани до тялото си. Стъпи на пръсти върху първото стъпало, проверявайки дали ще издържи теглото му.

— Ще ни трябва пластичен експлозив.

Маса огледа разстоянието между тях и кулата.

— Добре. Но ме пусни да мина първа. Стигнахме твърде далеч, за да позволим да се натъкваме на нови изненади.

Тя придърпа качулката на своя стелт костюм над главата си и покри очите си с вградените очила.

Петрович се отмести настрани и с негова помощ и опирайки се на пътя, Маса се спусна в дупката. Слезе бързо надолу по стълбата и само след секунди се изгуби от погледите им.

— Така — рече той на останалите. — Надолу в заешката дупка.

20.

Далеч от малкия светъл кръг тъмнината беше плътна като стена. Петрович превключи на инфрачервено зрение и проследи с поглед спускащата се по стълбата Маделин.

— Не ухае особено приятно — каза тя, като вдигна ръка, за да насочи крака на Люси към ръждясалите метални пръстени на последните няколко стъпала. — Хайде, ти си.

— Какво е това място?

Петрович се накани да отговори, когато Маделин се намеси със спокоен глас:

— Това е река. Подземна река, която тече през сърцето на Лондон.

— Тогава защо ми мирише на… нали се сещаш.

Люси се огледа наоколо, след което погледна към краката си.

— Защото се използва и като канал.

— Пфу.

Валентина се наведе над дупката в пътя и спусна надолу автомата си. Маделин го пое и го подаде на Петрович, който единствен можеше да види накъде го насочва.

— Куфарчето. Хващай. — Тя пусна стоманеното куфарче и Маделин ловко го улови. — Не го мокри.

— Можеше поне да ме предупредиш, преди да започнеш да мяташ експлозиви наоколо.

— Хмм — рече Валентина и се спусна по стълбата, — а ти можеше да ни предупредиш, преди да разкажеш всичко на онзи лъжлив свещеник.

— Престанете.

Петрович излезе от нишата и се озова в самия тунел.

— В Съветския съюз свещениците ги разстрелвали.

— Тина. Сериозно говоря.

— До стената. С превръзка на очите.

— *Ёбаный стос, пасть забей!* — Мислеше си да ги остави да продължат да се дрячат, но Люси също беше тук, а мястото беше твърде малко за ръкопашен бой, без да пострадат и зрителите. — Просто го дръж по-нависоко, става ли? Тук е студено, тъмно, има вода и слуз, а и скоро ще заложим няколко кумулативни заряда. Трябва да работим заедно, независимо дали това ви харесва, или не.

Петрович постави Люси по средата, след което придърпа Маделин зад себе си.

— Тина, застани зад Люси и я хвани за ръката. Мади, хвани Люси за другата ръка и се дръж за мен. Никакво дърпане или

бутане, или ще кажа на госпожата.

Той ги поведе срещу течението и откри, че Маса вече е намерила пролуката в стената на канала. Тя беше светнала лампите и оглеждаше леко наклонения тунел.

Люси първа се изкатери в него, следвана от Валентина, а Маделин помогна на Петрович да се вмъкне през отвора, преди самата тя да премине през него.

— Така — рече Петрович. — Предлагам, преди да продължим, да изясним всички въпроси от типа на „как знаеше, че това е тук?“, „кога го направи?“ и „честно казано, това изглежда адски нестабилно, къде ти беше умът?“. Занимавам се с това от единайсет месеца и никой нямаше да научи за него, ако не бяха последните събития. Но нуждата го изисква. На другия му край се намира входът на бетонна шахта, която би трябвало да ни отведе право при квантовия компютър под кулата „Ошикора“. Между нас и него лежи около половин метър железобетон; хубаво ще е, ако успеем да го пробием, без да срутим този тунел. — Той погледна към бледото, сгърчено лице на Валентина, осветено от мъждукащата светлина. — Ще успееш ли да ни прекараш през него?

— През бетона, да. Стоманените пръти ще представляват проблем. Трябва да заложа два или три отделни заряда, за да ги прекъсна.

Тя опря крак в стената, постави куфарчето върху него и щракна закопчалките му.

Маса се подпря на извитата стена и клекна до нея.

— Кога смяташе да ни кажеш? Ако, разбира се, не си го сметнал за ненужно.

— Винаги съм смятал — рече Петрович, — че трябва да се справя сам. Че не бива да намесвам никоя от вас в това, хм, незаконно начинание. Свободната зона е подписала и двете резолюции на ООН и подлежи на наказания.

— Десет години — промърмори Маделин — или неограничена глоба. Или и двете.

— Имайте предвид, че мога да запиша това, и вече ние командваме; кой е за отмяната на този закон?

Петрович вдигна дясната си ръка и я погледна.

Ръката на Маделин се опря в тавана на тунела, бледите пръсти на Люси се размърдаха под слабата светлина, а Валентина се откъсна от заниманията си и вдигна глава достатъчно продължително, за да отбележи съгласието си.

— Маса?

— Аз не съм тукашен жител — каза тя. — Всъщност вече ничий не съм.

— Извънредно постановление. Вече си.

— Смяташ ли, че моите… американците; те ще поискат да те спрат.

— Да. Освен това вече знаем, че тук има нов отряд на ЦРУ с незнайно колко агенти. Или могат просто да ни пуснат една бомба и този път може да не е просто термобарична ракета.

— Майната им.

Тя вдигна ръка.

— Единодушно. Тина, ти продължавай. Всички останали вън.

Маса остана назад, за да помогне на Валентина, докато Маделин помогна на Петрович да се върне в главния тунел. Синкавобялата светлина от вътрешността на дупката се отразяваше в капчиците влага по тухлените стени.

— Сериозно — обърна се Люси към Петрович, докато стоеше, треперейки до него. — Кога смяташе да ни кажеш?

— Не исках да им давам поводи да си мислят, че имате нещо общо с това.

— Обаче на Маделин щеше да й се наложи да те арестува. Тя нямаше да го направи… нали?

— Това е още една причина да не кажа на никого. Тя се закле да поддържа законите на Свободната зона. Трябваше ли да я поставя пред подобна дилема? — Той въздъхна, изпускайки облак пара, и я загледа как се втечнява в студения неподвижен въздух. — Да, щях да ви кажа. Много след това, много след като ние…

— Ние какво?

Тя се притисна към него и облегна глава на рамото му.

— Ще се махнем от тук. Всичките. Включително и Майкъл. Това — той посочи тунела с дясната си ръка, с която бе обгърнал рамото на Люси — не го бях планирал по този начин. Трябваше да изпреварим всички, да се измъкнем по терлици в нощта. А сега ще трябва да се родим в кръв и огън, независимо дали ни харесва, или не.

— Това не ми звучи добре.

— А, ние ще се оправим. Притеснявам се за всички останали, особено онези, които са толкова въодушевени относно ИИ-тата — те са непредсказуеми и опасни, а това не ми харесва.

— Само още нещо. Нали се сещаш, че всеки ден ме караше тайно да правя по една от онези сингуларни бомби?

— Да, използвах ги всяка нощ тук, долу.

— Сега вече знам, но тогава си мислех, че ги складираш някъде. Аз — тя се прокашля — може да имам няколко резервни.

— Какъв *чёрт* си мислеше, че се каня да правя с триста бомби? Да започна война?

— Все едно не си го правил досега — промърмори Люси. — Мислех си, че помагам.

— Колко са? — попита Петрович, очаквайки с ужас отговора.

— Ами един пълен шкаф. Онзи до умивалника. В лабораторията. — Тя се сви, отдръпвайки се от него. — Извинявай.

— Няма нищо. Всъщност, ако не разполагахме с цяла купчина С-4 от фалшивата бомба, сега щяхме да използваме тях. Но — каза той, опитвайки се да прозвучи сериозно, когато всъщност беше доста доволен — друг път няма да правиш черни дупки, без първо да ме предупредиш. Става ли?

Люси вдигна глава, поглеждайки към Маделин, която тъкмо се измъкваше от дупката.

— Става.

След Маделин се появи Маса и накрая Валентина, която влачеше след себе си тънък двужилен кабел. Тя подаде края му на Петрович, след което се пресегна да си вземе куфарчето.

— Така: първият заряд пропуква бетона. Добавих медно жило, за да разреже стоманата, но може още едно после.

Тя подаде куфарчето на Маса, която го отвори и го поднесе под светлината, за да може Валентина да извади едно механично динамо.

— Трябва ли да се преместим от тук? — попита Люси.

— Експлозията ще е съвсем малка. Шумна, но слаба.

— Тя знае какво прави — увери момичето Петрович.

Подаде на Валентина оголените жици и тя ги прикрепи към клемите с уверените движения на експерт.

— Моля, притиснете се към стените. Ще има срутвания и прах.

Когато беше готова, тя провери дали всички са по местата си и бръкна във вътрешния си джоб, за да извади чифт тапи за уши. След като, сумтейки, ги пъхна където трябваше, енергично завъртя ръчката на цилиндъра, който държеше в ръката си.

После последва собствения си съвет и отстъпи назад, притискайки се към влажната тухлена стена.

— *Три, два, един.*

Палецът й натисна бутона.

Върху стената на тунела се отпечата кръг светлина и въздухът беше прорязан от звук, наподобяващ пляскането на хиляди ръце. През дупката излетя облак кафяв прах, като изстрелян от оръдие, и лампите примигнаха; угаснаха и светнаха отново, карайки прашната мъгла да засияе.

Петрович се ослуша за неизбежния грохот от срутването на тавана. Той чакаше и чакаше, и осъзна, че е затаил дъх. Цяла

година потайна работа и накрая всичко се свеждаше до това, дали правилно е укрепил тунела. Почувства как сърцето му се напрегна и го пусна да препуска.

Имаше си ползи от това, да можеш да контролираш части от организма си. Освен това имаше и неща, които му позволяваха поне понякога да се чувства човек. Страх, очакване, дори еуфория. Усещането да си жив беше като наркотик и той беше пристрастен.

Шумовете, от които се страхуваше най-силно, така и не се материализираха. Вместо това се чуха покашляне и оплаквания.

Люси махна дланите от ушите си.

— Очаквах, знам ли… Повече пламъци.

— Веднъж направих тази грешка. Тина е експерт; на много неща можеш да се научиш от нея.

Петрович прецапа до дупката в тухлената стена и надникна вътре.

Ситният съскащ прах се слягаше постепенно, оформяйки променящи се форми и пластове под светлината. Валентина застана до него и хвърли критичен поглед към гледката.

— Хмм. Добре е.

Тя подаде динамото на Маса и се повдигна на ръце през ръба. Разклати крака и намери опора, за да се оттласне нагоре.

Щом Тина се отдалечи, за да провери какви щети е нанесъл взривът, Маделин реши, че вече е безопасно да говори.

— Никога не си споменавал какво смяташ да правиш с Майкъл, когато го измъкнеш от там.

— Нима? Всъщност и без това се връщаме към план Б. Много жалко. План А беше великолепен, макар да го твърдя само аз. — Ситният прах се наслои в очите му и той го отми със сълзи. — Ако Майкъл не е във форма, не знам какво да правя. На АНС им трябваха месеци, за да изчистят „Анархия“ от мрежата им; аз очевидно съм по-добър от тях, но въпреки това ще ми е нужно време.

— Сам. — Тя стоеше точно зад него, притискайки се в гърба му. — Какво ще правиш с Майкъл?

Валентина се връщаше, дращейки по стените, и сянката й постепенно придоби форма.

— Петрович. Ела и виж.

— Извинявай — каза той на Маделин. — Това ще трябва да почака. Повдигни ме да се кача.

Тя го направи с малко повече сила от нужното и той се приземи в краката на Валентина.

— *Ёбаный стос* — промърмори Петрович. — И без това съм достатъчно потрошен.

Маделин се наведе и тръгна обратно през тунела. Там, където преди се беше издигала гладка сива стена, сега зееше черна паст. Когато се облегна на последната подпора на тавана, Валентина изглеждаше необичайно доволна от себе си.

Петрович пропълзя през краката й и премести лявата си ръка така, че да се подпре на долния край на отвора. Ръбът му беше остър и ставаше все по-нащърбен навътре. По стените висяха неоткъснати отломки и се разпространяваха пукнатини. Стоманената мрежа, която подсилваше бетона, беше прекъсната толкова чисто, сякаш бе прерязана с трион. Краищата на всяка пръчка изглеждаха така, сякаш са били разтопени.

— Не каза ли, че ще ти трябват поне два взрива?

— Оказа се, че съм по-добра, отколкото си мислех.

Петрович се ухили. Експлозията беше създала перфектна дупка.

— Да. Направо си за орден „Ленин“.

— Поне в нещо съм добра.

— Ти си добра в много неща, Тина. — Петрович вдигна парче бетон и го пусна в шахтата. Засичайки точно времето на падането, той изчисли, че дъното на шахтата се намира само на три метра и половина. — И най-вече си добър приятел.

Тя притвори очи и сви устни.

— Мисля, че сега е моментът да го кажа.

Той беше зает да наднича в дупката, да проверява дали по стените на шахтата са закачени отломки и колко нещо ще трябва да извадят, преди да стигнат до Майкъл. Въздухът вътре беше хладен и единственото, което нарушаваше пълната тъмнина, бяха светлите точки на правоъгълника, монтиран в стената на нивото на бетонния под. Той извади главата си от дупката.

— Извинявай, какво каза?

— Няма значение.

Тя тръгна обратно през тунела, но Петрович я хвана за ръката.

— Сериозно, аз те използвах като швейцарско ножче, а ти не ми поиска нищо в замяна, с изключение на уверението, че накрая всичко ще свърши добре. И дори когато се оказваше, че се намираме сред една голяма купчина *пиздец*, ти продължаваше да вярваш в мен. Значи, си си извоювала правото да казваш каквото искаш, а аз просто ще си затворя устата и ще те изслушам.

Валентина се обърна в момента, когато Маделин извика от другия край:

— Наред ли е всичко?

— Да, всичко е наред — отвърна Петрович и доближи главата си до Валентинината. — Говори ми, Тина.

— Никога няма да те предам. Сигурно го знаеш.

— *Ёбаный стос*, разбира се, че го знам.

— Никога не бих направила нищо, което да нарани теб или Маделин.

— И това го знам.

— Изкушавах се. Все още се изкушавам. И ще продължа да се изкушавам — от фантазията, че двамата с теб заедно създаваме много добри малки комунистчета. Но знай и следното — Соня Ошикора няма да доживее момента, в който да те превърне в свой роб; преди това ще я убия. — Тя отметна глава назад и погледна Петрович в очите. — Тя не знае какво е любовта. Ние знаем. И затова ще победим.

Той я сграбчи, придърпа я към себе си и притисна прашните си устни към ухото ѝ.

— Всички можем да победим. Все още можем. Обещавам.

21.

Разполагаха с въже, защото Петрович се беше сетил, че може да им потрябва, но нямаха фенерчета, защото той носеше в куриерската си чанта едно, без което никога не оставаше, с изключение на този път. Фактът, че не можеше да си спомни кога за последно е било у него, толкова го притесни, че едва не отложи всичко, докато преглеждаше видеозаписа от последните няколко часа.

Кабелът с лампите от коридора можеше да бъде спуснат през дупката, дори това да означаваше, че всичко останало щеше да потъне в мрак. Люси каза, че няма нищо против, стига да може да докосва някого от останалите и в тунела да няма плъхове.

При споменаването на вредителите, Маделин погледна към Петрович.

— От месеци не съм виждал нито един тук, долу — отвърна той. После повдигна тениската си и Валентина завърза найлоновото въже около металната скоба на гърба му. Подръпна го, за да пристегне възела, и Петрович изръмжа. — Знам, че някои хора дават луди пари за такива неща, но аз не съм от тях.

— Падането на глава от три метра убива също толкова бързо, колкото и падането от трийсет. — Тя оправи дрехите му. — Ще издържи.

Маделин пристегна въжето около кръста си и провери остатъка, който висеше намотан отстрани. След това стъпи здраво от двете страни на дупката и се приготви.

— Добре. Пускайте.

— Не си го представях по този начин — оплака се Петрович.

Той седеше между краката на Маделин и притискаше към гърдите си свитата лява ръка. Валентина и Маса го повдигнаха и започнаха лека-полека да го вкарват в дупката. Първо до средата на прасците, после до бедрата, а накрая Петрович се оказа седнал на самия ръб на шахтата. Той се излегна назад доколкото можеше, а те го преобърнаха с лицето надолу към песъчливия под.

Краката му стърчаха от ръба.

Продължиха да го избутват навътре, докато накрая цялата му тежест не падна върху облечената му в метал ръка. Той усети натиска и блокира болката. Въжето се изпъна над рамото му. Тежестта на тялото му вече го дърпаше надолу и той почувства как твърдата стомана се врязва в кожата му.

— Бавно.

Опита се да увисне на една ръка от ръба на бетонната стена,

но така само пречеше на Маделин. Той се остави изцяло на грижите ѝ и се залюля на въжето. Оставаше му само да държи брадичката си повдигната, за да не я одраска в грубо одялания камък.

Висеше в пространството между пода на шахтата и невидимия ѝ таван. Беше по-лесно да гледа нагоре, отколкото надолу, затова просто отметна главата си назад.

Не можа да разбере точно какво вижда. През инфрачервеното зрение картината нямаше особен смисъл, а на обикновено осветление се виждаше само тъмно пространство. Всичко се проясни едва след като спуснаха кабела с лампите.

Високо над главата му се виждаше запушалка от греди и бетон. Гредите бяха издълбали бразди в стените на шахтата и се бяха изкривили под невероятния натиск, оказван им отгоре, преди да се заклещят здраво напречно над пода. Може би първото паднало парче беше задържало второто и така нататък, докато запушалката се беше изграждала постепенно пласт след пласт.

На пода на шахтата се виждаха няколко парчета бетон с размерите на юмрук; всичко останало се държеше в идеално равновесие над главата му.

— *Чёрт* — изпъшка той.

Маса се наведе над ръба на ямата.

— Добре ли си?

Петрович допря пръст до устните си и посочи нагоре.

Тя отмести очи в указаната посока и остана загледана няколко мига. След това отново се обърна към него и изсъска:

— Връщаме те обратно.

Той поклати глава и тя отново погледна нагоре просто за да се увери, че наистина е видяла онова, което си бе помислила, че вижда.

— Сериозно, трябва да те върнем обратно.

Той тръсна глава по-силно и посочи надолу. Двамата се гледаха известно време и до ушите му долетя гласът на Маделин, която все по-пискливо питаше какво става.

След това той започна да се плъзга надолу покрай стената. Накрая шарещите му крака напипаха пода и въжето се отпусна. Маса се хвана за него с ръце и крака, за да контролира спускането си, и след няколко секунди вече го развързваше.

— Сигурно сме луди, за да опитваме нещо такова — каза тя.

— Никога не съм казвал, че ще бъде лесно.

— Убедена съм, че го каза.

Въжето се изплъзна от екзоскелета му и се залюля настрани.

— Щом взривът на Тина не го събори, имаме пълното право да вярваме, че и нищо от онова, което ще направим, няма да го

разруши.

— Тогава защо шепнем? — попита Маса.

— Защото изглежда *ёбаное* страшно, затова. Ако сме много, много тихи, може изобщо да не ни забележи. Първобитни спомени от зората на човечеството; ние всъщност сме просто пещерни хора.

— Тогава дай да почукаме по вратата и да влизаме.

Нишата се намираше на няколко малки крачки от тях. В нея имаше неугледна двукрила стоманена врата, достатъчно висока и широка, за да може, когато е отворена, в шахтата да се внася и изнася квантовият компютър. Петрович натисна пробно дръжките.

— Да, заключена е.

Огледа стените от двете страни на вратата, след това и самата нея.

— Това не ми изглежда добре — промърмори Маса.

— Намерих го. — Той клекна и внимателно издуха прахта от механизма. Някъде по средата на дясното крило изпод мръсотията се показа мъничка червена лампичка. — О, това сигурно е майтап!

— Това е…

Той го забърса с ръкава си.

— … скенер за пръстов отпечатък. Единственият начин да проникнем вътре.

— Да отида ли да повикам Валентина?

Петрович погледна към огромната запушалка от отломки, която висеше над главите им. Лицето му потрепна.

— Първо ще опитам нещо.

Той облиза десния си показалец, за да го почисти, след това внимателно го избърса в яката си. След това духна отново върху мъничкото стъкълце на ключалката и се намръщи, докато притискаше пръста си към него.

Червената светлинка угасна и светна зелена. Ключалките и резетата зажужаха и се плъзнаха безшумно настрани, предвидливо смазани добре.

Петрович отново опита дръжката. Вратата се отвори донякъде, но беше спряна от някакви нападали по пода отломки. Той ги изрита настрани и прокара крак по дъгата, която трябваше да опише вратата.

— Приемам, че това не беше чист късмет — каза Маса.

— Не, не беше.

Петрович отвори вратата още малко и Маса се вмъкна вътре. Той махна с ръка на лицата, които надничаха отгоре, и я последва. Подпъхна едно парче бетон под вратата, за да й

попречи да се затвори отново.

За всеки случай.

Озоваха се в къс коридор, на чийто край се виждаше друга двукрила врата. Вградените в тавана осветителни тела останаха тъмни, всичко беше тихо и неподвижно.

— Добре ли си?

Дрехите на Петрович шумоляха, докато се движеше.

— Малко съм нервна.

— Да. Познато ми е.

Ботушите му поскръцваха по каучуковия под.

Другата врата беше просто затворена, вероятно защото ако някой стигне дотук, значи, е бил оторизиран да влезе. Но когато се опитаха да я отворят, тя им оказа съпротива; отвътре имаше нещо, което я блокираше. Петрович натисна по-силно и във въздуха се разнесе звучно пукане.

Той я отвори до половината, пое си дълбоко дъх и я разтвори широко. Залата беше абсолютно тъмна, студена, стерилна.

— Не пипай нищо — каза той. — Придържай се към стените, ако изобщо открием къде са те.

Той влезе вътре, ориентирайки се пипнешком. Маса го последва и вратата се затвори със свистене зад гърбовете им. Значи, тук все още нещо работеше, след като се създаваше такова течение.

Петрович чу звука от разлепянето на велкро и малкият екран на ръката на Маса оживя. Той им осигури слаба светлинка, почти като от свещ, но при липсата на друго осветление ефектът беше драматичен.

Стаята беше колкото висока, толкова и широка — идеален бял куб, в центъра на който се намираше друг, по-малък, напълно черен куб, поставен на малка платформа.

— О, боже — тя е пълна със звезди.[7]

— Моля?

— Не се притеснявай. Дори да си гледала филма или да си чела книгата, сигурно са го изтрили от паметта ти. Освен че беше хладнокръвен убиец, старецът Ошикора е имал и чувство за хумор. Предполагам, че двете неща не се изключват взаимно. — Петрович пристъпи бавно към куба, осъзнавайки, че оставя зад себе си следа от мръсотия. Той постави длан та си върху гладката повърхност на квантовия компютър. — *Добрый день, товарищ.*

— Смяташ, че е там, вътре?

— А според теб кой е препрограмирал ключалката на вратата? Той е оцелял след срутването на кулата. Животоподдържащата му система все още функционира. На негово място аз щях да ограничa консумацията на енергия до

минимум и после просто…

— Просто какво?

— Не знам. Може би щях да заспя. Да сънувам. Когато Ошикора сънуваше, той създаде Новия джихад на машините. Но Майкъл не е такъв. Според мен неговите сънища ще представляват нещо много по-грандиозно.

— За цяла година?

— *Чёрт.* Дори аз имам чувството, че мога да спя цяла година. — Той отпусна глава на гърдите си и остана така. — Толкова съм уморен. Изтощен от планиране, от заговори, тревоги и от опити да попреча на всичко да се разпадне. — Той потупа компютъра. — Почти стигнахме. Само още един напън. Хайде, да видим дали ще успеем да събудим Спящата красавица.

Не се виждаха никакви конзоли или интерфейси. Всичко беше спретнато и чисто, постигащо почти дзен простота. Отново Ошикора.

Двамата работеха в екип, Петрович опипваше основата на куба, а Маса вървеше зад него, осигурявайки му светлина.

— Къде си го скрил?

Двамата бяха обиколили и четирите страни и бяха озадачени.

— Смяташ ли, че нарочно го е направил толкова трудно?

— Не, затова си мисля, че пропускаме очевидното.

Пръстите му се плъзнаха по хоризонталната повърхност, а след това и по отвесната част на стъпалото. Там имаше прагче, съвсем леко, но достатъчно, за да се закачат ноктите му за него.

Петрович поклати глава и повдигна цялото стъпало, разкривайки поредица от бутони и дисплеи. Маса завъртя очи и клекна до него, за да разгледа откритието им.

Екраните бяха тъмни. Нямаше никакви светлинки.

— Сигурно сме закъснели — каза тя.

— Не. Просто Майкъл се е подготвил за продължително чакане. Една-единствена малка светодиодна лампичка може да е от решаващо значение между доброто охлаждане и евентуалната смърт от прегряване.

Те повдигнаха останалите стъпала и под последното откриха мрежови порт. Петрович сви устни и бръкна под тениската си, за да извади палмтопа, който беше залепен към тялото му.

— Поради липсата на голям бутон с надпис „Вкл.“, ще се наложи да проникна вътре. — Той погледна помрачнялото лице на Маса. — Ще имам нужда от помощта ти.

— Как ще ти се отрази изключването?

Той седна върху петите си.

— Последния път останах безчувствен. Преди това — също. Цял ден влача тая ръка подире ми, блъскам я навсякъде и общо

взето, сам се тормозя, така че според мен сега ще бъде по-зле и от това.

— А когато се включиш в Майкъл? Какво ще стане, ако не успееш да се справиш без програмите и протоколите си?

Тя протегна ръка и Петрович остави в шепата ѝ палмтопа.

— Ще трябва сама да прецениш. Ако ти се струва, че умирам, не ме изключвай. — Ъгълчето на устата му потрепна. — Направи го само ако наистина умра.

— Сериозно ли говориш?

— Да. Очевидно разполагаме с малка отсрочка, преди мозъкът ни да изпадне в хипоксия.

— Маделин трябва да бъде тук — каза тя.

— Точно това е най-добрата причина да я няма. — Той се приготви, настани се на студения под и полегна на дясната си страна, изпъвайки се в цял ръст покрай куба. — Тя се притеснява твърде много за мен. Иска да съм в безопасност. Изпитва нужда да ме защитава от демоните, които живеят вътре в мен и извън мен. По една или друга причина реши да ми прости за това, че не ѝ разказах за Майкъл, и да прости на себе си за това, че по тази причина ме изостави. Но тя трябва да изкупи вината си заради онази работа с отец Джон.

Той затвори очи. Навик. Можеше просто да ги изключи.

— Според теб тя няма да ти позволи да го направиш?

— Не става дума за това. Накрая ще ми позволи. Аз го знам и тя го знае. Дори е наясно, че така е най-добре. Точно в този момент тя стои в тунела, гризе си ноктите и се дърли с Валентина и Люси. Тормози се от мисълта какво ще се случи, ако намерим Майкъл жив или ако го намерим мъртъв. Обзалагам се, че дори е обмисляла възможността ти да си двоен агент и да се възползваш от тази уникална възможност, за да унищожиш едновременно мен и Майкъл.

— Получавам такава възможност денонощно. Да правя каквото поискам.

— Тя също го знае. Но най-вече е наясно, че на мен ще ми е много по-лесно, ако нея я няма тук, въпреки че тази мисъл направо я убива. — Не се чувстваше комфортно, но това нямаше значение. — Готова ли си?

— Ще гледам да съм колкото се може по-бърза.

Маса натисна последната останала щипка на щифта и дръпна.

Петрович се почувства така, сякаш гори. Стисна зъби и се опита да потисне болката. Тя нямаше да го убие, колкото и да беше силна. Каза си, че няма да продължи дълго, макар вече да му се струваше, че трае цяла вечност.

Маса се пресегна и включи кабела към очакващия го сокет на квантовия компютър.

22.

Болката не отминаваше, а той нямаше как да го каже на Маса.

Нещата вече не бяха под негов контрол, ако изобщо някога са били. От момента, в който Маделин влезе в походната кухня, това бе краят — всяко решение, което беше вземал оттогава, беше логично, смислено, обосновано и дори не погрешно. Той просто не разполагаше с достатъчно факти, за да намери алтернатива, различна от това, да лежи, ранен и гол, включен към компютъра, който бе станал свидетел на възхода и падението на Новия джихад на машините.

Той знаеше, че нещата не биваше да се развият така, но ето че се намираше под земята, увреден до крайност, лишен от енергия, заплашен от затрупване, от ядрено унищожение и от една отблъсната жена.

Пиздец.

Ето какъв беше проблемът: компютрите имаха архитектура, имаха физическа памет, микросхеми и операционни системи. Петрович се оправяше много добре с тях и можеше да ги накара да му се подчиняват, борейки се с техния софтуер, докато не открие слабост, която да ги накара да изпълняват нарежданията му.

Ала в това нещо, към което беше свързан сега, нямаше за какво да се хване. Информацията в квантовите компютри се съдържаше в енергийното състояние на атомите. Петрович не познаваше начин, по който да ги чете или да комуникира с тях. В сегашното си състояние, нереален и нематериален, той нямаше да привлече вниманието на Майкъл — беше просто призрак в машината.

Но все пак веднъж беше направил и това. Когато копието на Ошикора беше сринало „Виртуална Япония“ и бе изтрило всичките данни, той беше успял за няколко кратки мига да се потопи в обширното празно пространство, което бе останало след нея. Щом тогава беше успял да се ориентира, щеше да успее и сега.

Майкъл беше препрограмирал вратата към подземната си гробница. Сигурно беше оставил и някаква пътечка към себе си. Той беше умен. Щеше да се сети за това. Щеше да се подготви точно за този момент.

Така че щеше да има предвид некомпетентността на Петрович и навика му да хвърля най-различни неща срещу проблема, докато нещо не го улучи. Дори щеше да е отчел

вероятността физическото тяло на Петрович да няма достъп до софтуера, контролиращ кода на смекчаващата програма, и че този *болван* може да се включи директно в отворения порт с надеждата всичко да мине добре.

В импланта имаше инструкции, ъпдейтващ се софтуер, който бе предназначен точно за тази цел. Разбира се, от *никейджин* се очакваше да действат по този начин. „Виртуална Япония“ работеше гладко и бързо, прехвърляйки през тънък кабел целия опит, събран в едно човешко тяло.

Петрович беше модифицирал този код за работа с други машини и други мрежи. Беше го променил до такава степен, че беше направо неразпознаваем и напълно неприложим за първоначалната си цел. Сега онова, от което се нуждаеше, бяха фабричните му настройки. Трябваше да предизвика презареждане.

Можеше да го направи. Щеше да го направи. Щеше да го направи веднага.

Петрович най-после успя да изпълни от собствения си ад и да удари с юмрук големия метафизически бутон.

Очите му внезапно се отвориха и пред тях изплува наведената над тялото му Маса, притиснала длан върху голите му мършави гърди, чувствайки жуженето на турбината. Тя се сепна от внезапното му движение и се дръпна настрани с намерението да го изключи от мастиленочерния куб.

— Не. Нененене — изпъшка той. — Така трябва…

Потъна отново.

[Да бъде?]

Подхванаха го, повдигнаха го, понесоха го, подслониха го. Болката се превърна в спомен — безумна, продължителна болка, която цяла вечност бе горяла в гърдите му, но сега поне вече беше преминала.

— *Чёрт.* Намерих те.

Облекчението го връхлетя като леденостудена вълна.

[Знаех, че ще успееш, Саша. Знаех, че ще ме намериш, защото знаех как се опитваше да откриеш Маделин. Тя бе изгубена, а ти я спаси. Знаех, че ще направиш същото и за мен.]

Наоколо нямаше нито пейзаж, нито град — нищо, което да се види или докосне. Но бездната не беше празна. Там беше Майкъл, сякаш винаги е бил там, потънал във вековен сън, докато някой го открие.

— Аз… — Петрович замълча. — Съжалявам, че ми отне толкова време. Толкова неща имам да ти казвам, толкова много трябва да ти кажа, но има някои… усложнения.

[Светът прости ли ни?]

— Някои да. Някои казват, че сме *ёбаные* герои, други те смятат за бог, който трябва да се боготвори. Мнозина не споделят нито едното, нито другото, а просто малко се боят от нас, но онези, с които ще си имаме проблеми, са същите, които разполагат с властта да стоварят мегатон отломки върху нас и които смятат теб за Луцифер, а мен за Баба Яга. Трудно ще успеем да се измъкнем цели от това.

[Тогава ще трябва да действаме както намериш за добре.]

— Да. Бях планирал всичко, бях намерил начин да те измъкна, без никой да разбере, но сега това няма как да стане. Прецаках се. Сринах мрежата на Свободната зона с вирус — а ти дори нямаш представа какво е Свободната зона — и сега трябва да възстановя всичко, за да мога да те пусна. Но единственият начин да го направя, е да те оставя да свършиш мръсната работа, а след това, разбира се, враговете ни вече ще знаят, че си навън.

[Саша, оставям се в твоите ръце. Вярвам ти.]

— Дори не мога да обясня къде съм бил и какви съм ги вършил. — Петрович изстена. — Нямаме време. Когато срутиха кулата, отломките задръстиха шахтата за достъп. Ако някой реши, че трябва да я пораздруса малко, това ще е краят. Може би никога повече няма да успея да стигна до теб. По най-различни причини. Толкова сме я загазили, че просто не знам откъде да започна.

[Саша, чуй ме. Ще си спечелим време. Когато всичко това свърши, когато аз съм свободен и ти си свободен, няма да ни остане друго за вършене, освен да седнем и да поговорим. И точно това ще направим. Трябва да ти покажа някои неща. Чудесни неща. Мислих върху уравненията ти и открих някои техни приложения. Има някои по-пълни, по-дълбоки значения, които все още не съм открил, но когато ти разкажа какво съм разбрал досега, това ще те изпълни с велика радост.]

— Ти ще оцелееш. Дори аз да не успея.

[Ние се борим и падаме заедно, любов моя — каза Майкъл. — И ти знаеш, че това е истината.]

Известно време Петрович стоя мълчаливо, след което възвърна контрола над гласа си.

— Добре, виж сега. Мога да докарам мрежови кабел дотук; тази част е подготвена. Мога да намеря начин да те кача на сателит, макар да не разполагам с играчката ми. Ако рестартираш системата на Свободната зона, обещавам, че следващото нещо, което ще направим, е да ти осигурим безопасност. За това ще трябва да разчитам на някои хора, но се надявам, че те са готови. Дано са готови.

[Казваш, че имаме врагове. А имаме ли приятели?]

— Да. Имаме приятели, но първо трябва да разберем кои са те. Ще трябва просто да се задействаме и да видим докъде ще я докараме. Силните ни страни: всичко на север от Темза е Свободна зона. От половин час насам съм един вид шеф там. Разполагам с огромно количество пари, които може да се използват за получаването на най-различни услуги. Слабостите ни: ти си изключително уязвим на атаки, защото всички ще знаят къде се намираш. Нямаме връзка с никого и разчитаме само на добрата страна на човешката природа, за да направят онова, което искаме от тях. Възможностите ни: щом пуснем местната мрежа, можем да те прехвърлим някъде, където няма да те открият. И ще започнем оттам. Освен това има един куп типове от Ватикана, които искат да си поговорят с теб. Преди им казах един вид да си дигат чуковете, но сега започвам да разбирам, че може да имаме полза от тях. Колкото до заплахите? *Чёрт*, откъде да започна? Заплашен си от унищожение чрез резолюция на ООН. Янките буквално ще ни взривят, когато разберат, че не си затрупан. Вече са изпратили нов наземен екип от ЦРУ и тъй като Свободната зона е изгубила контакта си с останалия свят, всички си мислят, че съм ядрен терорист. Соня Ошикора е полудяла и това е съвсем различна, болезнена тема. Всичко ще се развихри адски бързо и ще се наложи да импровизираме в движение. — Той се поколеба. — Когато настъпи моментът, ще бъдеш ли готов?

[Готов съм от доста време. Да бъде светлина.]

— Ще се видим от другата страна, Майкъл. Няма да се бавя. Изхвърли ме.

Изведнъж той се озова в тъмната стая, където проблясваше само синкавобялата светлина от екранчето на китката. Болката внезапно се завърна с цялата си сила.

Маса стоеше в готовност.

— Сега ли?

— Сега — изпъшка той; тя измъкна конектора от сокета и го пъхна в палмтопа, който лежеше на земята.

Петрович отново можеше да блокира болката, да променя скоростта на сърцето си и да насити системата си с достатъчно адреналин, за да успее да издържи през следващите няколко минути.

— Жив ли е той? — попита Маса.

— О, да.

— А нормален ли е?

Петрович бавно се надигна, чувствайки се пет пъти по-възрастен.

— Майкъл не е лигавещ се идиот, ако това питаш. — Той

потърка гъстата си коса. — Онова, което иска, е да ме накара да седна с него и да разговаряме за физика.

— Звучи доста като теб. — Тя залепи отново компютъра към тялото му и му навлече тениската. — Ако това може да се приеме за мярка за здравомислие. Предполагам, че ще свърши работа.

— Той ми се довери да го измъкна от там. Знаеше, че ще се върна за него, и се чувствам като пълен *мудак* заради това, че се забавих толкова дълго. — Петрович я погледна с лазерно коригираните си очи. — Трябваше да ти кажа какво правя. Ти нямаше да ме предадеш.

— Нито пък Тина или Люси.

— Сред всички останали неща, които прецаках, това трябва да бъде увенчано с короната за най-голяма издънка, нали?

Тя се изправи и го издърпа след себе си.

— Тепърва ще разберем. Какво ще правим сега?

— Връщаме се в тунела. Чака ни много работа.

Двамата тръгнаха към изхода, като той повече се подпираше на нея, отколкото ходеше сам. Беше уморен; превит, смачкан, гладен, жаден и ядосан. Най-вече ядосан, а гневът направо изпиваше енергията му. Добре, че беше настъпил моментът за разплата.

Когато излязоха в шахтата, той извика на момичетата да му пуснат мрежовия кабел, който лежеше намотан до входа на тунела.

— Внимавайте да не го прережете или пречупите. — Петрович погледна назад, за да прецени разстоянието до Майкъл. — Изобщо не ми се иска да ходя да търся друг.

Маделин прибра намотания кабел в една чанта и си остави достатъчно резерва, за да не се опъне, когато го хвърли в тъмното.

Петрович го улови с едната си ръка и подаде чантата на Маса.

— Знаеш къде да пъхнеш края му. В никакъв случай не позволявай вратата да се затвори върху него. Тръгвай.

Тя хукна обратно в тъмното, а на него му се наложи да я изчака да се върне и да завърже отново въжето към скобата на гърба му, за да го издърпат обратно горе. Трябваше да чака, но това не се отнасяше за останалите — той се нуждаеше единствено от Маделин.

Люси надникна нетърпеливо над ръба. Може би тя разпозна хищническото изражение на лицето му.

— Какво искаш да ти донеса?

— Нещо със сателитна връзка. Бърз процесор, широка честотна лента. Трябва ми веднага и го искам в подземния

паркинг между нашия хотел и Хайд Парк.

— Имаш предвид нещо като играчката ти?

— Нещо точно като играчката ми. Това в момента е с най-висок приоритет. Откради го, ако трябва, използвай сила, ако е необходимо. Тина?

— Да?

— Върви с нея. Не приемайте „не“ за отговор. *Врубаться?*

— Хайде, малката. Имам една идея — каза Валентина по начин, който накара Петрович определено да се почувства неловко — заради хората, до които се отнасяше идеята й.

Двете се отдалечиха, а Маса се върна.

— Готово — рече просто тя, поглеждайки през рамо към подпряната врата и мъничката й зелена светлинка.

— Благодаря. Да не губим повече време тук. Мисълта за смърт от затрупване не ми е от най-любимите. — Той й подаде свободния край на въжето. — Макар че, честно казано, не съм почитател на каквато и да е смърт и бих искал да избегна всичките, ако е възможно.

Маса повдигна отново тениската му и намота въжето около металния екзоскелет.

— Ще ми е интересно да наблюдавам как го правиш.

Той реши, че се шегува, но тя говореше напълно сериозно.

— Наистина ли смяташ, че ще се справиш?

— Сблъсквал съм се с нея. Не знам как се получи, но да, мамил съм смъртта. *Чёрт*, Маса. Нали първо трябва да остарея.

Тя дръпна силно въжето и той почувства как всяка останала в тялото му кост изтрака.

— Обезопасен е — извика Маса и въжето се изопна. После тя каза само на него: — Ще се погрижа да се сбъдва. Винаги. И няма да си сам.

Той усети как краката му се отделят от земята и Маделин започна да го дърпа нагоре. Гърбът му застърга в студения бетон на шахтата, докато накрая не се озова в празно пространство.

Без да изпуска въжето, тя се пресегна към него с другата си ръка и го придърпа към себе си, докато той не се озова върху нея; дъхът й пареше ухото му, а таванът на тунела му изглеждаше близък и тежък.

— Здрасти — каза тя.

— Ти си здрасти.

— Как е Майкъл?

— Мисля, че е добре. Мисля, че е повече от добре. Мисля, че е бил доста зает.

— И според теб той няма да тръгне да си отмъщава нито на онези, които го погребаха там, нито на другите, които го

забравиха за цяла година, преди отново да го изровят? — Тя почувства как тялото му се вцепенява и се опитва да се отмести от нейното, но за нея беше детска играчка да го задържи толкова дълго, колкото ѝ се искаше. — Казвам го само защото си имаме достатъчно проблеми и без да се налага да се разправяме с още един Нов джихад на машините. Искам да знам, че си абсолютно сигурен, че той няма да се опита да приложи разни странни роботски номера върху нас, иначе Бог ми е свидетел, че ще прегриза този кабел със зъби. Кажи ми, че не е изрекъл всички онези неща, които те карат да му вярваш, и не си му повярвал, без дори да изпиташ и капчица съмнение, че има някакъв скрит мотив. Кажи ми, че не съм единствената, която смята, че това може да се окаже най-ужасната грешка, която сме направили днес.

— Все още съм тук — извика Маса. — Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Хайде, Сам — каза Маделин. — Не искам кой знае какво. Новият джихад на машините изби, без да иска, десетки хиляди. Майкъл изби стотици хиляди Външни само защото ти му каза да го направи. Наистина ли си готов да го пуснеш навън? След всичко, което се случи?

Петрович дори не си направи труда да кръстоса пръсти.

— Кълна се, че всичко ще бъде наред — каза той. — Вярвам му така, както вярвам на теб.

— Точно това ме притеснява. Виж какво се случи с нас. — Тя внимателно го обърна обратно към себе си и започна да развързва въжето от гърба му. — По-важното е той колко ти вярва? Ако започне да изпитва съмнения относно компетентността ти или мотивите ти, за миг може да се върнем обратно в каменната ера.

— Той ми вярва — промърмори Петрович. — Вярва ми така, както ми вярваш ти.

— Туше.

Тя намота въжето на ръката си и хвърли края му в шахтата, където чакаше Маса.

23.

Маделин избута Петрович от втория тунел и той се озова в подземния паркинг, покрит със син найлон. Пъхна здравата си ръка в макарата, на която бе навит кабелът, и започна да го развива, прекарвайки го тромаво през портала, образуван от прътите на скелето.

— Няма ли да е по-лесно, ако аз го направя?

Маделин преджапа през насъбралата се вода и отметна настрани покривалото.

— Сигурно — отвърна Петрович. — Но тогава ще се чувствам напълно ёбаное безполезен, затова, така или иначе, ще го направя.

Вместо да се обърне към ръждясалата врата в бетонната стена, той тръгна по наклона към мястото, откъдето нахлуваше дневната светлина — след тъмнината тя му се струваше силна и ярка. Белият кабел се провлече след него през калта като червей. Също както и преди, той потръпна от страх, когато видя колко кабел му е останал, а още колко много трябва да върви. Беше измерил всичко поне десетина пъти и пак се чудеше дали не е направил грешка.

С приближаването му до изхода макарата ставаше все по-лека.

— Измери ли…? — попита Маса.

— *Пасть забей.* Ще ми стигне.

Маркировките на пластмасовата макара се въртяха все по-бързо, а дължината на оставащия кабел намаляваше застрашително. Но Петрович вече беше стигнал до бариерите и ги заобикаляше, а синьото небе се намираше само на още няколко крачки. Той се надяваше Люси и Валентина вече да са там и да го чакат с някое хитро технологично творение, към което да се закачи, но единственото, което видя, беше един новинарски микробус на „Ал-Джазира“, спрян напреки на рампата за достъп до паркинга.

— Какъв *хуй* търсят тия тука? — изтърси той.

Оставаха му само още десет метра кабел. Беше го изчислил правилно, но задоволството му се изпари при мисълта, че журналистите ще му се изпречат на пътя.

— Аз ще се отърва от тях — каза Маделин и се затича.

Маса застана до Петрович и най-накрая го освободи от почти изпразнената макара.

— Какво точно каза на Люси и Тина да направят?

— *Ох, всё говно, кроме мочи.*

Най-лошите му страхове се сбъднаха, когато Маделин почука с юмрук по микробуса, вратата се плъзна настрани и разкри Люси, която седеше вътре с окачени на врата слушалки.

— Поне тази сателитна чиния ще е достатъчно голяма дори и за теб.

Маса посочи покрива на микробуса.

— Денят ми ще се превърне в пълен *пиздец*, ако Тина не е наредила на журналята да се разкарат под дулото на автомата си, а вместо това ги е поканила да се повозят.

— Имаш предвид онези двамата?

От задната част на микробуса се появиха мъж с разкопчана на врата карирана риза и жена с лилава куртка. Мъжът изглеждаше небръснат и изтощен, на врата му висеше камера с висока резолюция и оптичен стабилизатор и той беше проявил достатъчно здрав разум, за да държи обектива й насочен към земята. Жената изглеждаше лъскава и изискана по начин, който никога не беше допадал на Петрович. Тя тръгна с широка крачка към него, изпълнена с увереност.

— *Ебать-копать.*

Маделин погледна към Люси, която сви рамене, и извика на репортерката с отегчена фамилиарност:

— Сурур, какво става тук, по дяволите?

При звука на гласа на Маделин, жената се спря и видимо се напрегна.

— Мога да ви задам същия въпрос, госпожо Петрович. Всъщност съм изненадана да ви видя в тази компания.

— Днес сме пълни с изненади. Всъщност си мисля, че моите се изчерпаха, така че ако не ми обясните какво правите тук — и то по най-бързия начин — ще започна да чупя разни неща.

Маделин се надвеси над жената толкова застрашително, че накара оператора да плувне в пот.

Шофьорската врата се затръшна и Валентина се появи с широка крачка иззад високия капак на двигателя, преметнала безгрижно калашника през рамо.

— Това обяснява ли нещата, госпожо Петрович? Бойното куче на съпруга ви ми каза, че конфискува студиото ми и че не й пука дали вървя комплект с него, или не. Аз съм официално призната медия и решително възразявам срещу такова отношение.

— Вземам си бележка — каза Петрович. — Простете, не мисля, че сме се срещали досега, макар да съм ви виждал как задавате неудобни въпроси на съпругата ми.

Репортерката се обърна към Петрович и за пръв път погледна през аурата от едва сдържан гняв и раздразнение към разнебитения мъж от другата й страна.

— Ясмина Сурур, „Ал-Джазира“. Предполагам, че знаете нещо за срива в комуникационната мрежа.

Тя му протегна ръка.

Петрович погледна към своята.

— Може би, а може би не — каза той, избърсвайки дланта си в крачола на панталона. Импулсивно реши, че ако ръката не се изчисти, и той няма да се разкрие пред тази жена. — Добре, някъде преди около час всичко се промени, госпожице Сурур. Така че ако искате да се оплачете на някого, ще трябва да се оплачете на нас. *Le Freezone, c'est moi.*[8]

Погледът й се прехвърли от Петрович на Маделин и Маса, след което тя се обърна към Валентина и седналата в микробуса Люси. Всички те й бяха познати, но Петрович не беше единственият, който й се бе разкрил в нова светлина.

— Доктор Петрович, мога ли да направя интервю с вас?

— Да. Щом трябва. Но първо се налага да свършим няколко неща, затова ще съм ви много благодарен, ако междувременно просто стоите далеч от пътя ми. Ако искате да снимате, действайте, но не искам да разговаряте с нас и няма да излъчвате нищо, докато не ви разреша. *Врубаться?*

Тя беше чувала това достатъчно често, за да знае какво означава. Просто кимна и смушка колегата си да започва да снима.

Петрович им обърна гръб и махна с ръка на Валентина.

— *Ёбаный стос*, жено. Това е толкова лоша идея, че просто не знам откъде да започна.

— Хмм. Ти настоя за бърза връзка и за широк канал, и ето ти бърза връзка и широк канал, по-голям и от Луната. — Тя присви очи. — Сега ти си шефът. Трябва да наложиш властта си над Свободната зона. Хората трябва да те видят, светът трябва да те види. Да направиш добро впечатление, да оставиш правилното впечатление, *да?*

— Да. В Русия впечатлението създава човека. — Той изстена. — Добре, нека се възползваме максимално от това. Маса, вкарай кабела и ми намери сателит. Люси, стига се мота и… просто спри да се въртиш на тая ёбаная седалка. Не, трябва да се уверя, че Мики и Мини ей там няма да се опитат да ми извъртят номер; следи всичко, което отива в чинията. Ако започнат да излъчват секунда по-рано, прекъсни потока. Тина? Сериозно, къде ти беше акълът? Погрижи се никой друг да не ни снима. Ако ЦРУ разберат какво вършим тук, преди да сме готови, с нас наистина е свършено.

— А аз какво да правя? — попита Маделин, разстроена, че е била оставена последна.

— За теб остана най-важната работа. Върви да кажеш на Негово преосвещенство, че съм готов да преговаряме. Той и групичката му небесни пилоти получават неограничен достъп до Майкъл за следващите час или два — но след това искам да разбера окончателното решение за неговия анимус или както там го наричат. Никакви усуквания, никакви препоръки, зависещи от набожните размисли на светия отец. Ще обявят решението си в ефир в… колко… три часа. Това е последната ми оферта, която не подлежи на предоговаряне. — Той се почеса по носа. — И ако дори си помислят да ме изпеят, кажи им, че разполагам с достатъчно С-4, за да ги изстрелям всичките в орбита, и че имам повече от достатъчно причини да го направя.

Тя сложи ръце на хълбоците си и Петрович разбра, че се кани да спори с него. За да предотврати действията й, той я посочи заплашително с пръст.

— Това… това е твоя идея. Нали искаш да се убедиш, че Майкъл не крои планове да съсипе човечеството? Кой би могъл да го установи по-добре от група йезуити, обучени да откриват пропуските и в най-добре измислените истории. По никакъв начин няма да се опитвам да им влияя; ти също ще ги оставиш да си работят на спокойствие. Става ли?

— Защо го правиш? — Маделин удари ядосано с токчето си по асфалта и не помръдна от мястото си. — Смяташ ли, че може да те е измамил?

— Не, не смятам. Но защото те обичам и знам, че правиш всичко от най-добри чувства към мен, се съгласявам на нещо, което не ми се искаше да правя само защото ти го искаш. Някак си стигнах до извода, че точно това си обещахме, когато давахме всичките онези обети пред лъжливия ти свещеник.

Тя втренчи поглед в него.

— Сам…

— Да, знам. Първото чукане за годината — и се огъвам като тесте карти.

Тогава тя го перна край ухото, възможно най-лекичко, след което го придърпа в прегръдката си, повдигайки го от земята.

— *Чёрт*, пусни ме долу, докато все още са ми останали здрави ребра.

Тя го пусна.

— Невъзможен си.

— Не. Просто съм ужасно неправдоподобен, но никой никога не е твърдял, че е лесно да си омъжена за статистическа грешка. — Той изпъна металната рамка, която обхващаше ръката му. — Върви. Кажи им, че излизаме в ефир след няколко минути.

Маса излезе от микробуса.

— Сам, свързахме се с него.

Петрович хвърли поглед назад и видя облеченото в черна кожа тяло на Маделин да се отдалечава тичешком по Парк Лейн.

— Сам?

— Да, да. Слушам те.

— Сам!

Той най-накрая насочи вниманието си към конзолата на Люси, откъдето към тях се взираше едно познато лице, а след това огледа поредицата празни контакти, монтирани върху преградата до нея.

— Ако успееш да намериш подходящ адаптор, мисля да се възползвам от това.

— Куриерската ти чанта е все още в колата — каза Люси, свали слушалките от врата си и ги остави на стола.

— Благодаря ти.

Той зае мястото й и притисна едната слушалка към ухото си.

[Свързах се със сателита — каза Майкъл, — и започвам да навлизам в мрежата на Свободната зона.]

— Добра работа. — Петрович приближи микрофона по-близо до устата си. — Върни всичко онлайн, след което ще подберем кои части отново да изключим.

[Вирусът, който си активирал — не е зле за човек.]

Лицето на екрана се наведе напред, сякаш за да се поклони.

— Имах помощник. Макар горкото хлапе да се оказа в затвора, той продължава да смята, че си е заслужавало. — Петрович взе куриерската си чанта от останалата без дъх Люси и измъкна от нея оплетените кабели. — Хуй, направо не знам.

[Имаме енергия, въпреки че вирусът се опитва да се върне обратно във възлите, които съм прочистил. Удържането му изисква значителни ресурси.]

— Да, така прави той. Точно това го прави много ефективен, ако не поставиш под карантина прочистената част от системата. Просто го изтрий — повече няма да ни е нужен. По-късно ще се появят отделни машини, в които все още ще е активен, но предполагам, че ще успееш да защитиш мрежата срещу него.

[Ще ми отнеме известно време. Както казах, не е зле за човек.]

Първата връзка се получи от палмтопа, който беше залепен за тялото му — той беше уловил сигнал.

— Имаме резултат.

Междувременно Люси и Маса разплитаха кабелите на адапторите. Единият влезе от лявата му страна, в компютъра, а другият от дясната, в акумулатора.

[Имаме контрол. — Майкъл като че ли погледна за миг

встрани, преди да впери поглед в Петрович. — Освен това имаме няколко проблема, които се нуждаят спешно от вниманието ти.]

— Без майтап, Шерлок. — Той отново можеше да движи лявата си ръка и се чувстваше щастлив. — Кажи ми какво прави бандата на Соня Ошикора.

[Картината се улавя трудно. Един момент. — Майкъл замълча, ослушвайки се, гледайки, проследявайки. — Прегрупирали са се най-вече в Телекомуникационната кула. Сега вече могат да се свържат с отдалечените си части, може да последват координирани движения.]

— Някои от тях повече няма да изпълняват заповедите на Соня и след като си кажа приказката, тя ще се окаже заобиколена само от твърдото ядро поддръжници на Ошикора.

[Саша, тя защо се обърна срещу теб? По всичко си личеше, че е готова да направи почти всичко за теб, трябваше само да поискаш. Хората са ненадеждни и непостоянни. — Майкъл примигна. — С изключение на теб.]

— Да, такъв съм си аз. Последователен до степен на предсказуемост. И точно тази слабост използва Соня. Сега ще поговоря с нея и ще видя какво може да каже в своя защита.

Петрович знаеше номера на мобилния й телефон. Разбра къде се намира телефонът, като го проследи по мрежата, докато не засече местоположението му — на приземния етаж на кулата. Соня не беше сама; районът беше пълен със сигнали и допълнителен трафик, входящи и изходящи обаждания, извършвани с бясно темпо. Той можеше да я чуе как крещи заповеди с глас, в който се прокрадваше нарастваща паника. Можеше да прекъсне разговора й по всяко време, като поемеше контрола над хендсет устройството й, но забеляза, че Соня носи в себе си и друг телефон, който функционираше, но тя не го използваше.

Петрович бръкна в джоба си и извади телефона, който беше свързан с бомбата. В регистъра на обажданията имаше само един номер. Той свали слушалките и се облегна назад, притискайки телефона към ухото си.

Соня млъкна. През отворената връзка се чу приглушен звън. След като тя не отговори на повикването, връзката се разпадна, но той беше абсолютно убеден, че е привлякъл вниманието й.

Набра номера отново. Този път тя вдигна и в слушалката нахлуха звуците на царящия около нея хаос. На фона им се долавяше треперливото й дишане.

— Здрасти, Соня.

— Сам. Мога да обясня.

— Не е необходимо. Фактът, че се свързах с теб на този

номер, е, общо взето, единственото, което мога да преглътна за момента. Аз ти се доверих, а ти ме предаде. Дори повече от това. Злоупотреби с поста си и използва ресурси, които бяха предназначени за изграждането на Свободната зона. Така че нека се опитаме за момент да забравим какво причини на мен и Мади и да се фокусираме върху това. — Той си пое дълбоко дъх и стисна по-здраво телефона, който бе започнал да се изплъзва от запотените му пръсти.

— Моля те…

Той даде воля на гнева си. Стоеше там и крещеше в слушалката, без да обръща внимание на нищо.

— *Пасть забей, сука дёрганая.* Знаеш ли какво направи? Цялата цивилизация виси на една *ёбаная* нишка, а ти се опитваш да я срежеш с ръждясали ножици. Затваряй си устата и ме слушай внимателно. Освободена си от поста си. Задържана си. Ще предадеш всичките си оръжия и ще оставиш частната си армия под контрола на временното правителство на Свободната зона, начело на което се оказва, че съм аз. Няма да напускаш кулата си, докато не дойде някой да ти прочете правата и да те изправи пред съд. Което е проява на адски повече милосърдие, отколкото получиха идиотите — последователи на Новия джихад на машините. Ти вече нямаш нищо общо с управлението на Свободната зона. Никой няма да изпълнява заповедите ти. Нямаш право да представляваш Свободната зона или да действаш от нейно име. Свалена си, мадам експрезидент.

В този момент заработи първата машина за поставяне на стълбове в Хайд Парк и ритмичното ѝ боботене изпълни въздуха. Това беше звукът на победата.

— Чуваш ли го? Това е отношението ни към твоето извънредно положение. Свободната зона се върна на работа и ти нищо не можеш да направиш, за да я спреш. Бъдещето настъпва, Соня, но ти не си на борда му.

Той заби палец в бутона за прекъсване на връзката, стисна телефона и се огледа къде да го изхвърли. Нечии студени пръсти обвиха неговите.

— Сам — каза Люси, — улика?

— *До пизды.* Ако тя беше сега тук, щях да ѝ го завра *в жопу*. — Все пак той ѝ позволи да вземе телефона от ръката му и отново си сложи слушалките. — Майкъл, отрежи Соня. Изолирай цялата ѝ операция. Ще поговоря с тях след минутка, като се успокоя.

Петрович затвори очи.

[Готово. Сега какво?]

— Хенрати. Трябва да поговоря с Хенрати.

24.

Петрович беше запомнил номера още преди много време, но никога не му беше звънял. Не му се беше налагало. Той беше спазил обещанията си и ако Хенрати не беше, щеше да остане в миналото.

Символът на тяхното споразумение бе пристигнал по куриер; така Петрович беше научил, че всичко е наред и ще бъде наред. Ала това се бе случило преди два дни, а той вече не можеше да е сигурен в нищо, най-малко в реакцията на Хенрати. Петрович набра номера и се напрегна. Хенрати или щеше да отговори и всичко щеше да е готово, или щеше да го пренебрегне и да го принуди в последния момент да скалъпва нов план от остатъците на предишния, по-добрият.

Още с натискането на последната цифра връзката се осъществи.

— Какво става, по дяволите?

Испанският бриз рошеше сресаната настрани коса върху оплешивяващото теме на Хенрати. Той изглеждаше като човек, който не е спал от два дни и вероятно през цялото време е пил.

— Започваме по-рано, господин Хенрати. Това става.

— Божичко, човече. Последните новини, които получихме от Свободната зона, бяха, че си се сдобил със собствена ядрена бомба и заплашваш да я взривиш. Така че имам нужда от по-подробни обяснения.

— „Ал-Джазира“ ще ме интервюира след пет минути. Ще се предава на живо и ще даде отговор на всички въпроси, които може да имате ти и колегите ти. А сега млъкни и ме изслушай, защото имах ужасен ден и той още не е приключил. Получих пакета ти. А ти готов ли си да получиш моя?

Хенрати се опита да успокои косата си, но лицето му продължаваше да пламти. Приличаше на фермер от Голуей — което не беше изненадващо, защото трийсет години по-рано той е бил точно такъв.

— Не съм сигурен, че съм готов за това, Петрович. Преди ми изглеждаше като добра идея. Сега просто не знам.

— Искаш ли да си получиш *ёбаная* страна обратно, или не? — Аватарът на Петрович се наведе напред, изпълвайки екрана на Хенрати. — Или предпочиташ да остане като нарицателно за заразена пустош, която постепенно ще бъде забравена, точно както ще стане с Япония?

— Знаеш, че я искам. Знаеш, че съм заложил всичко на това. Просто вече не знам дали ти си подходящият човек.

— Разбирам, че в последния момент са те обзели колебания, но иначе всичко си е както преди. Аз съм все същият човек, с когото сключи сделка преди шест месеца, Хенрати. Тогава знаеше кой съм, с всичките ми кусури.

— О, боже. Не обичам промените, Петрович. Хич не ги обичам.

— Имам достатъчно пари, за да те купя. Знаеш го, нали? Имам милиарди в банката, които мога да използвам за печеленето на нови милиарди, а ти изгуби безценната си земя. Кажи ми какъв е смисълът да бъдеш *тийшах*[9] само по име, да водиш хора, които никога няма да се приберат у дома?

— А, стига де.

И Петрович разбра, че мъжът се е ядосал, макар че в момента той имаше нужда от Хенрати повече, отколкото Хенрати се нуждаеше от него. Номерът беше да не показва страх.

— Не смятам да задържам Ирландия завинаги, но ще се постарая да ти попреча да се добереш до нея, докато са живи внуците ти. — Той направи пауза, за да подчертае думите си. — Кажи ми, че си готов, и можем да действаме.

Хенрати стисна зъби.

— Готови сме.

— Покажи ми адреса.

Хенрати вдигна един лист хартия; от едната страна имаше списък с мезета, а от другата осем групи от по четири цифри, отделени със запетаи.

— Нямам представа какво означава това, по дяволите.

Петрович запечата образа и го прегледа отново, за да е сигурен, че ще успее да препрочете кода.

— Изяж го.

Хенрати неохотно пъхна хартията в устата си, сдъвка я и залепи гърлото на бутилка златиста бира към устните си. Не се спря да си поеме дъх, докато в шишето не останаха само няколко парцалчета пяна, захванати за стъклото. После се оригна шумно, прикривайки устата си с юмрук.

— Сега сигурно ще искаш да ти покажа какво има в дипломатическото куфарче, нали?

— Бих могъл да го хакна. Имам един приятелски настроен ИИ, който е много добър в това. Но предпочитам да те оплета напълно в нашата малка гадна афера.

Хенрати обърна клавиатурата към себе си и започна да натиска бутоните един по един с показалеца си, оплезил език в ъгълчето на устата си.

— Ето го. И нека Бог спаси душите ни.

— Вярата ти в мен не познава граници, Хенрати. Все пак

поздравления: ти току-що купи за себе си и за всички, които представляваш, залог за бъдещето. Ще се чуваме.

Той прекъсна връзката и веднага изпрати на Майкъл заснетия код.

[Айпи адрес.]

— Действай. Това е квантов компютър. Подарък от ирландското правителство. Измъквай се от тая *ёбаная* гробница и се обади, като приключиш. Разполагаме с широк канал, така че не се ограничавай.

Петрович порови в куриерската си чанта за дипломатическата папка, която лежеше на самото дъно.

Закопчалката й се беше отворила и той изсипа съдържанието й в шепата си — няколко пластмасови карти, всичките с различни снимки.

Люси се намираше най-близо — седеше зад гърба му и гледаше мониторите, по които течаха новинарски емисии.

— Тази е твоята. Не я губи.

Петрович прерови картите, докато не откри сериозното лице на Люси.

— Какво е това? Откъде намери тази снимка?

Тя оглеждаше картата от всички страни.

— Това е новият ти паспорт. Ако не си забелязала, вече си не само гражданин на Ирландската република, но си и дипломатически представител според определението на Виенската конвенция. Това ти дава имунитет срещу съдебно преследване за почти всичко, макар да не те спасява от екстрадиране от страната домакин. — Той отново разбърка картите. — Така че се старай да не се забъркваш в неприятности, защото ще те изритам.

Тя погледна първо към него, после към ламинираната карта, която държеше в ръката си, и накрая към пачката подобни пластмасови правоъгълници, които Петрович държеше с мръсните си пръсти.

— Има по една за всички.

— Да. — Той обърна картите напреки. Намери своята и едва се разпозна на снимката. — Казах, че ще се погрижа за теб. И за Маса, за Тина, а виж тук, ето я и Мади. Тази тук щеше да е за Соня. Но май повече няма да ни трябва.

Не беше лесно да я унищожи, но накрая бясното огъване напред-назад по една и съща линия доведе до леко счупване в единия й край. Той скъса картата на две и захвърли парчетата на пътя.

Усилието го беше оставило без дъх.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Люси.

— *Чёрт*, да. — Той й подаде останалите карти. — Раздай ги на другите. Искам да съм подготвен за моите петнайсет минути слава.

— Разбира се. — Тя скочи от стола и се промъкна покрай него. — Сам, но какво означава това? Защо ирландски? Защо да не са, да речем, финландски?

— Защото ирландското правителство в изгнание ме помоли да изградя Свободна зона там, да се опитам да прочистя достатъчно терен, за да започнат хората да искат да се връщат в страната. И вместо да го правя съвсем сам, реших, че малко компания няма да ми е излишна. — Той й се усмихна. — Всички сте поканени. Почти същото е като тук, само че не е чак толкова градско и има повече дъждове. Разполагаме и с доста голям срок.

Люси скочи на земята.

— Колко голям?

— Сто години.

— Това е…

— Достатъчно. Макар че всъщност едвам ще стигне за всичко, което искам да направя. — Започваше да отпада. И не само заради изтощените батерии. — Люси, уморих се от всичко това. Уморих се да оправям разни неща, които изобщо не би трябвало да са развалени. Искам да създам нещо ново, което не трябва да се вписва в някакъв предишен модел.

— Място, където човек може да отиде да закуси, без да го стрелят.

— Много си права. Това ще бъде и първата точка в конституцията. Никаква стрелба, преди човек да си е изял закуската. — Той изсумтя. — Тигани за пържене, а не ръчни гранати. Моли се, сестро.

Тя се приближи до него, протегна ръце и го прегърна.

— Благодаря, татко.

Той я отблъсна от себе си.

— Върви. Отивай, преди да съм се изложил пред зрителите от цял свят.

Тя заприпка към Маса, размахвайки паспортите, а той се обърна отново към екраните, зървайки отражението си в помръкналата за миг повърхност.

Изглеждаше ужасно и никакво количество грим нямаше да успее да го прикрие.

[Прехвърлих се на новото място. Благодаря.]

— Първата и последната ми мисъл всеки ден беше за теб. Подведох те и исках да ти се реванширам. За момента си в безопасност. Но виж какво, иска ми се да опитам нещо по-различно; има няколко души от Ватикана, които с удоволствие

биха поговорили с теб. Ако искаме да спрем да бягаме и да започнем да живеем, ще трябва да ги убедиш не само в това, че си разумен, способен на независима творческа мисъл и имаш уникална индивидуалност. Ще трябва да ги убедиш, че си жив.

[Жив. Като от плът и кръв?]

— Като същество с душа. Основната им цел е да установят дали си вторично създание — само умните машини могат да подражават на живота — или си първично създание. На което е бил вдъхнат живот от Бог.

[Това е твърде метафизична разлика, Саша, която няма практическа цел.]

— Да, ти така си мислиш, нали? В моята нова република ще притежаваш всички права и отговорности, които би имал обикновеният гражданин. За останалите, непросветените нации, мнението на група кардинали, които се оказва, че говорят от името на около една трета от населението на планетата, ще бъде много полезно. Особено когато става дума за отмяната на две резолюции на ООН. Ако си жив, не могат да те убият.

[Разбирам. А ако се проваля?]

— Запасът ми от планове Б застрашително намалява. Мога само да те посъветвам да не се издънваш.

Петрович се обади на Маделин.

— Здрасти.

— Тук съм. Сам…

— Да, ако Техни Преосвещенства не са навити, ще дойда лично и ще наритам няколко официални задника.

— Не става дума… ще почака. Цялата Конгрегация е тук. Съгласни са с предложението ти. Искат да си запазят правото да вземат временно решение; окончателно, но не задължително неизменно.

— Не съм особено доволен, но ще приема. Онова, от което се нуждая всъщност, е да съм морално подплатен, когато хвърля танковете напред. Появят ли се тук, мога да обстрелям опозицията. Те имат компютър, нали? Който не съм потрошил?

— Всички си носят палмтопи, Сам. Тук не става дума за група динозаври.

— Все трябва да има нещо, по което мненията ни да се различават. Може и това да е. Кажи им да изчакат.

Той се прехвърли на другата линия.

— Майкъл, време е за шоу. Засечи сигналите от йезуитското имение на Маунт Стрийт. Отдели им цялото си внимание и не забравяй, че това е твоето интервю за влизане в редиците на човешката раса. Успех.

[Значи, без да ги притискам.]

— Аха.

Той почувства как присъствието на ИИ се сви до връхче на карфица. Знаеше, че в бъдеще записът от разговора на Майкъл с кардиналите щеше да се превърне в безкрайно ценен исторически документ. За добро или за лошо. И той нямаше никакъв контрол върху това.

— Доктор Петрович?

И ситуацията изобщо не се подобряваше.

— Здравейте, госпожице Сурур.

— Готов ли сте? — попита тя, обезпокоена да не намери нещо друго, което да е по-важно.

Петрович погледна към паспорта в ръката си и го покри с длан, преди да го пусне отново в куриерската си чанта.

— Не, не съм. Но предполагам, че просто трябва да го направим.

Петрович вдигна глава. Репортерката изглеждаше невероятно ведра. Ето това умение изобщо не му се удаваше. Каквото и да чувстваше, веднага се изписваше на лицето му.

— Как искате да го направим?

— Нередактирано. Искам да излъчвате всичко. Без прекъсвания за реклами, без коментар от студиото. Субтитриран превод, ако смятате, че е нужно, но няма да ме дублирате. И двамата си запазваме правото да прекъснем излъчването, ако решим, че така е по-добре. Ще отговоря на всеки ваш въпрос. Не мога да обещая, че няма да ви лъжа. Мога да следя какво пускате в мрежата и съм наясно, че понякога пускате различни версии на една и съща програма в зависимост от аудиторията ви. Сега искам да излъчвате едно и също навсякъде — поне първия път. Смятате ли, че ще се справите?

Той завъртя стола си, след това го извъртя на обратно, за да не обърка кабелите.

— Ще трябва да поговоря с мениджъра ми. Ако имам обратна връзка, разбира се. — Тя погледна към кабела, който минаваше през целия паркинг. — Предполагам, че това е същото, за което си мисля.

— Защо не си запазите въпросите за интервюто? Тогава ще бъда много по-спонтанен.

Петрович изчисти паметта на всички компютри в мобилното студио и ги рестартира.

— Може ли да се опитате да не ругаете? — Сурур пъхна слушалката в ухото си. — Цветистият ви език може да принуди местните регулатори да ни свалят от ефир и никой от двама ни няма да може да им попречи.

Петрович оголи зъби във вълча усмивка.

— Ще се изненадате на какво съм способен напоследък. Но добре, не ми се иска нечие фередже да се запали спонтанно заради нещо, което съм казал.

Тя посегна към радиопредавателя, който беше пъхнат в колана на гърба й. Поигра си с бутоните и когато намери нужния канал, прикри с ръка микрофона пред устата си.

— Доктор Петрович? Свободната зона не произвежда сензационни новини, а аз съм просто момиче от едно село край Карачи. Има по-добри репортери от мен, много по-опитни, които биха убили за възможността да проведат петминутен разговор с вас. Това е най-голямото нещо, което съм правила някога. Моля ви…

Тя притисна умолително длани.

Преди тя да се обърне, за да разговаря с човека, който вземаше решенията в нейната организация, той й кимна неохотно. Операторът вдигна камерата, улавяйки в кадър седналия на стъпалото на микробуса Петрович, заобиколен от намотани кабели и горивни клетки.

Той вдигна глава. Люси стоеше между Маса и Валентина; групичката им се намираше малко встрани. Петрович бързо наведе поглед към земята. Те му напомняха за отговорностите, с които се беше нагърбил — не само към тях, а и към всички.

Прилоша му от страх.

25.

— Добре.

Бяха в ефир. Звукът и картината бяха цифровизирани, компресирани и излъчвани в геостационарна орбита на трийсет и шест хиляди километра — незначително разстояние всъщност. Всички яки хлапета го могат.

Сурур беше свалила само за миг маската на пълен професионалист. Това, че успя да си я сложи отново за миг, и то без да си личат точките на свързване, предупреди Петрович, че го чака едно наистина ужасяващо преживяване.

— С вас е Ясмина Сурур, на живо от Свободната зона с едно интервю с доктор Самуил Петрович, дадено специално за „Ал-Джазира“.

Той гледаше видеопотока в главата си. Следеше два канала: единият от Европа, другият от Индонезия. Между тях имаше леко разминаване, типичен за системата лаг, но времевите кодове бяха еднакви. Засега никой не се беше намесил в излъчването.

Първоначално в центъра на кадъра беше тя, след това камерата леко започна да се плъзга встрани, докато не се съсредоточи изцяло върху него. Той леко се дръпна, но си спомни, че се беше съгласил да го направи — че Валентина беше настояла да го направи, за да представи приемствеността във властта, сигурните ръце, които сега управляваха Свободната зона.

Пиздец.

— Доктор Петрович, кой контролира Свободната зона?

Трябваше да й се признае, че се впускаше право в същността на проблема. Той не знаеше дали да гледа в нея, или в черната дупка на обектива. След няколко опита установи, че не може да се фокусира върху камерата, че очите му трепкат, докато се опитват да видят какво има под стъклото. Той бавно примигна и се обърна към Сурур.

— Аз. — Стори му се, че бе необходимо да се извини, затова го направи. — Съжалявам.

— През последната година винаги сте се стремели да останете извън изпълнителната власт в Свободната зона. А сега, по-малко от две седмици преди края на мандата, вие вземате властта. Защо?

— Да, относно това. Не си мислете, че е било планирано. Светът в понеделник сутрин беше различен от света в сряда следобед. — Той използва екзоскелета, за да подчертае думите си, почесвайки се по носа с един от шиповете, стърчащи от китката му. — Не съм молил за това. Не съм го искал.

Продължавам да не го искам. Но Свободната зона е важна, госпожице Сурур. Твърде важна, за да мога просто да седна на дивана и да я гледам как се проваля.

— И откъде се появи тази опасност от провал, доктор Петрович?

— Това… — рече той и се поколеба. — Това е доста сложен въпрос. Сигурен съм, че някои от хората, които ни гледат, знаят добре какво става, когато притежаващите власт — политическа, бюрократична, финансова, военна, културна, каквато и да е — я използват както си пожелаят, прегазвайки животите, а понякога и телата на онези, които се изправят на пътя им. Аз бях…

Той отново се поколеба, усещайки остро милионите зрители, които се бяха включили към канала. Чувстваше нарастването на трафика и се зачуди дали сървърите на телевизионната станция ще се справят с наплива.

— Вие сте били какво, доктор Петрович?

— Бях изнуден. Подмамен. Излъган. Заблуден. Изигран. Използвайте която искате дума. Направиха ми постановка. И човекът, който я направи, беше Соня Ошикора.

„Дали тя ме гледа“, зачуди се той. Майкъл беше изключил комуникационните й портове: телефони, компютри, всичко; но въпреки това съществуваше възможността да се е логнала анонимно.

— Соня Ошикора, президент на Свободната зона. Вие бяхте неин личен приятел.

— Бях, нали? — Той отново се почеса по лицето. — Няма да повторя тази грешка. Отношенията обикновено се прекъсват, когато ви обвинят, че сте ядрен терорист, а след това се опитат да ви арестуват.

— Контейнер нула? Бомбата на армагедониста?

— Няма такова нещо. Простете, отговорът ми прозвуча объркващо. Беше направено да изглежда така. Един бог знае откъде бяха намерили трупа; доколкото знам, от месеци вадят изсушени мумии от долните слоеве на Риджънтс Парк. Когато кажете „контейнер нула“ на някой, който е преживял Армагедон, в съзнанието му веднага се появява картина как би трябвало да изглежда това нещо. Разчистващият екип изобщо не е поставил под въпрос истинността му. Нито съпругата ми. Нито аз. Всички, които го видяха, повярваха. Само че нищо не беше истинско. Дори това — той размаха лявата си ръка. — Мислех си, какъв съм късметлия, че не са ми пръснали главата. Почти се радвах, че съм само осакатен. Всичко беше направено така, че да изглежда още по-истинско.

— Можете ли да го докажете?

— Да. Най-накрая намерихме бомбата. Успяхме да я заловим преди ЦРУ — чуваш ли ме, Макензи — и преди Новият джихад на машините да я откара в центъра на Свободната зона. Отворихме я и вътре беше претъпкано с мощни експлозиви, но нямаше никакъв ядрен материал. Този телефон — каза той, бръквайки в джоба си. Телефонът не беше там. Обзе го паника, но в този момент се сети, че Люси го беше отнесла. Той й махна и протегна ръка. — Този телефон щеше да я задейства. Когато набрах последния номер от регистъра на обажданията, ми вдигна Соня Ошикора.

Репортерката примигна учестено.

— Продължавайте — каза Петрович. — Питайте ме какво каза тя.

— Какво каза тя?

— Тя каза: „Мога да обясня“. Не й дадох възможност да обясни. Аз малко… добре де, при определени обстоятелства е нормално човек да се разкрещи. Знаете ли какво, когато приключите с мен, защо не отидете в Телекомуникационната кула и сама не я попитате?

— Аз… — Сурур се опитваше да запази хладнокръвие. — ЦРУ?

— Те нападнаха Новия джихад на машините в училището в „Хендън“, мисля. Ние пристигнахме там няколко минути преди тях, докато се опитвахме да открием бомбата. Трима агенти; убихме двама, оставихме един ранен. Трийсетина или четирийсет невъоръжени джихадисти бяха убити, преди да прекратим касапницата. Не се обадих за помощ, но бяхме малко заети да преследваме един ван, който пътуваше насам. Затова и не се задържахме дълго време там.

— Как разбрахте, че са от ЦРУ?

— Вижте: насочете тая *ёбаная* камера ей натам. — Той посочи към Маса и Валентина. — Жената вляво е бивш агент на ЦРУ, носи стелт костюм на ЦРУ, който върви в комплект със секретен декодер на ЦРУ, вграден в него. Костюмът й светна като коледна елха и се появиха трима души, облечени по същия начин като нея, които започнаха да стрелят по всичко живо. Изпратете някой в училището. Проверете записите на охранителните камери. Хубаво щеше да е, ако се шегувах, но се боя, че в случая не е така.

Сурур дишаше тежко; шумните хлипащи звуци сигурно се чуваха през микрофона й. За разлика от нея, Петрович даже започваше да се забавлява. Когато камерата отново се насочи към него, той почувства, че вече знае как да се справи с нея.

— Какви са следващите ви планове за Свободната зона, доктор Петрович?

— Планове? Да я предадем навреме в ръцете на властта на Метрозоната. Дали ще ми бъде позволено да го направя, вече зависи от други хора. Всички работници, които чувате оттук, и хилядите други, които не можете да чуете — хората, които се противопоставиха на измисленото извънредно положение и се хванаха отново на работа? Те искат същото като мен. Ще се опитам да им осигуря всичко, от което се нуждаят, за да вършат работата си. Това е всичко. Надявам се да се получи. Когато следващата седмица Свободната зона изчезне, отговорността за нея ще е преминала в други ръце и аз им желая успех. — Той впери поглед в камерата, стабилизира очите си и дори леко се наведе напред. Операторът чак пристъпи леко към него като хипнотизиран. — Не искам неприятности. Не искам да се бия. Знам, че в града има хора на ЦРУ, и искам да отправя една лична молба към президента Макензи. Отзовете ги. Кажете им да се махнат. Залогът е твърде голям, за да тичат моите и вашите хора наоколо и да се стрелят. И този път никакви ракети. Няма да ви помогнат изобщо. Ние се учим и сме подготвени. *Врубаться?*

За разлика от случая със Соня, Петрович беше убеден, че Макензи го гледа. Сигурно се намираше в работния си кабинет, заобиколен от реконструкционистките ястреби, предлагащи му най-разнообразни тактически удари на различни нива, сякаш частичното унищожение на Свободната зона нямаше да бъде също толкова сигурен повод за война, колкото и пускането на ядрена ракета от орбита.

— Може ли да поговорим за изкуствения интелект, който вие наричате Майкъл?

Петрович потрепна раздразнено.

— Наричам го Майкъл, защото това е името, което той избра за себе си. Какво за него?

— Свързахте ли Майкъл с глобалната комуникационна мрежа?

— Да.

— Въпреки резолюциите на ООН?

— Които са едновременно незаконни и неморални. Майкъл не получи възможност да говори пред Съвета за сигурност, преди те да вземат решението си — което несъмнено е било прието единодушно. Освен това ООН няма власт да налага смъртно наказание. Разбирам, че нямаме закони как да третираме нечовешкия разум, но съм убеден, че ако се съберем около една маса и го обсъдим рационално, ще измислим нещо малко по-хуманно. — Петрович се размърда на стола, след което се изправи. Кракът му беше изтръпнал и той се облегна на вратата на микробуса, докато го масажираше. — Даваме повече права на

жертвите на катастрофа, изпаднали в мозъчна смърт. Тук не става дума да им се отнемат правата, а да обхванат и нещо, което очевидно е уникална личност.

Сурур внимателно обмисли следващия си въпрос.

— Смятате ли, че Майкъл е заплаха?

— За кого? — изстреля Петрович в отговор.

— За… нас.

Той слезе от микробуса и седна на прага, протегнал крака си напред.

— Погледнете го по следния начин — след около десет минути може би ще бъдем ударени от балистични ракети, изстреляни от континенталните Съединени щати. Освен ако нямат някоя подводница наблизо. Майкъл не следи за това. В момента той разговаря с делегация, изпратена от папата, която се опитва да определи дали той е просто сбор от резервни части, фантастична компютърна програма с мания за величие или нещо, което може да бъде признато за живо. — Той се намръщи, когато игличките започнаха да бодат крака му. — Представете си, че сте били заровени под земята в продължение на една година, отрязани напълно от света, и сте оставени там да гниете. Когато най-накрая успявате да се измъкнете, ви казват, че за това са виновни една камара влиятелни хора, които или са искали да ви видят мъртви, или са били твърде слабохарактерни, за да се изправят във ваша защита. Тогава какво ще искате да направите?

— Това риторичен въпрос ли е?

— Разбира се, че е, но зрителите ни са десетки милиони и аз някак си се надявам, че някои от тях се замислят сериозно върху отговора. Знам каква ще бъде моята първоначална реакция. Защото аз съм много лош човек, който не може да контролира импулсите си и чиито етичен компас си е изгубил стрелката. Говоря за отмъщение. Ако аз бях един наистина ядосан ИИ, можех да създам най-различни проблеми и да, може би накрая щяхте да ме хванете, но това нямаше да стане, преди да съм стоварил потоп от болка върху главите на великите и добрите. А какво всъщност прави Майкъл?

— Разговаря с папската делегация?

— Разговаря с папската делегация. Той е толкова ядосан на света, той представлява такава *ёбаная* заплаха, че обсъжда теология с група йезуитски свещеници. Между другото, ако някои имами искат да намажат от славата, нека ми се обадят. Или ако сте далай лама. В момента нямам служители, така че не мога да ви гарантирам, че ще ви отговоря незабавно, но ще направя каквото мога. — Той сви рамене. — И да завърша: не, той не представлява заплаха.

— Какво смятате да правите сега, доктор Петрович?

Той облегна главата си на рамката на вратата.

— Извинете, не разбрах?

Сурур повтори въпроса и той се намръщи.

— Изморен съм, гладен, мъкна половин тон железарии по тялото ми. Непрекъснато стрелят по мен, препускам из целия град, обезвредих цяла ши… голяма бомба, вдигнах народно въстание срещу корумпираното правителство и освободих приятеля си от затвора му. Онова, което искам да направя сега, е да хапна нещо, което за предпочитане да включва бекон — не особено популярен избор, знам — и да изпия едно езеро с черно кафе. Ще се погрижа никой да не дойде да ни убива и след това ще спя до сутринта. Честно казано, за днес ми стига толкова, госпожице Сурур.

— И все пак няма да имате възможността да го направите, нали?

— Няма да имам възможност да направя каквото и да било. Тук съм само за още седмица, и край. Свободната зона е създадена така, че общо взето, да работи самостоятелно. Ще се радвам, ако това се получи. Ще помоля всичките ни предприемачи и доставчици да правят онова, което се очаква от тях, без да се възползват от ситуацията, за да измъкнат още няколко евра от бюджета. По този въпрос твърдо няма да отстъпя. Ако имате някакви други проблеми, ще се опитам да ги реша, макар че сигурно предпочитате да не го правя. Чувствайте се свободни сами да търсите решения.

— Какво ще правите със Соня Ошикора?

— Трябва ли да правя нещо? Никой не изпълнява заповедите й. Тя повече няма властта да дава предложения, да гласува или да подписва каквото и да било от името на Свободната зона. Ако питате мен, може да си седи в кулата и да се боядиса лилава, ако иска. В някой момент може и да отида да й изритам задника на улицата, но както мен, така и хората, които изграждат Свободната зона, ни чакат доста по-важни дела. Може би трябва просто да оставя Метрозоната да се оправя с нея. В края на краищата тя се опита да прецака техните договори.

— Доктор Петрович, изглежда, единственото нещо, за което избягвате да говорите, е защо според вас някогашната ви приятелка се обърна срещу вас. Не може да нямате мнение по този въпрос.

— Избягвам го, защото се смущавам. Никой не иска да разкрива пред света личния си живот; поне не онзи, който е запазил здравия си разум. Соня винаги е искала да ми бъде нещо повече от приятел, а аз съм женен. Вие сте умна жена, госпожице

Сурур. Сама се сетете.

В този миг се чу тътен от далечна стрелба, който отекна по покривите. Можеше лесно да се сбърка с нещо друго, ако онези, които го чуваха, не познаваха отблизо тези звуци.

Петрович рязко се изправи.

— *Чёрт.* Откъде идва това?

Сурур обърна глава към „Пикадили“, но съдейки по ехото, можеше да е на всяко друго място.

— Съжалявам. Имат нужда от мен.

Петрович грабна чантата си и се затича към мястото, където стояха Люси и Маса. Валентина вече се качваше в колата си. Кабелите, които го свързваха с микробуса, се опънаха, и след малко повече усилие се скъсаха. Той ги повлече след себе си.

Огледа се и видя, че камерата продължава да го снима.

— Майкъл? Прекъсвам те за малко. Дочувам звуци от престрелка, а не мога да разбера откъде.

[Момент.]

Моментът се проточи максимално дълго. Валентина спря пред тях със свистене на гумите и всички се натовариха в колата — Петрович отпред, а двете жени отзад. Той измъкна автоматичния си пистолет и провери пълнителя. След училището не го беше презареждал.

— Майкъл?

[Риджънтс Парк. Има сблъсъци между служители на корпорацията „Ошикора“ и екипите по разчистването. Ситуацията не е съвсем ясна, но има доклади за жертви.]

— *Ёбаный в рот.* Нямаше нужда от това. Изобщо. — Той удари с длан по пластмасовото табло. — Контейнер нула. Тръгвай.

26.

Пътуването беше почти като предишния път, когато в тъмнината се возеше на мотоциклета на Маделин, като едва не умираше на всеки завой, защото го вземаха с безумна скорост. Валентина накара тежкия джип с четворно предаване да завие толкова рязко, че пасажерите й се подготвиха за неизбежното преобръщане и трошене на стъкла, което така и не последва.

Спряха пред Риджънтс Парк и тя се озова отвън, стиснала в ръце заредения калашник с вдигнат предпазител, още преди синкавият пушек от гумите да се е разнесъл.

— Мисля, че ще повърна — каза Люси.

В първия момент Петрович не можа да открие закопчалката на предпазния колан, въпреки упоритото опипване на мястото, където би трябвало да се намира. Най-накрая я откри и се изтърси на пътя, дезориентиран, но без позиви за повръщане.

— *Чёрт.*

Той надигна глава, застанал на четири крака, и видя тълпа от облечени в мръсни гащеризони работници от едната страна на входа към строителната площадка, които се опитваха да се прикрият зад дървените трупи, празните скипови подемници, камионите влекачи и всичко останало, което можеше да им осигури някакво укритие.

Повечето от тях като че ли бяха успели да избягат, макар че между останалите *домики* се появяваха нови, които притичваха от стена до стена, докато накрая не се присъединят към колегите си.

Валентина го изправи на крака и той тръгна наляво, залитайки. Спря се едва когато се блъсна в телената ограда около парка.

— Някой ще ми каже ли какъв хуй става тук?

Един мъж, който клечеше до портала, побутна назад каската си и отвърна:

— Да не би да си устойчив срещу куршуми?

— Последния път не бях.

— Тогава клякай тук при мен.

Беше настъпила неспокойна тишина — откакто бе пристигнал, не се бяха чували никакви изстрели, а само някакви гласове в далечината, които може би си крещяха един на друг. Нямаше как да се разбере със сигурност.

— Какво се случи?

Петрович клекна до мъжа.

— Отидохме на работа, както ни каза. — Човекът като че ли имаше испански акцент, както някогашния му асистент, или може

би португалски. — Стоях до трошачката — работата ми е да пускам контейнерите в нея — когато забелязах хората на Ошикора. Веднага разбрах, че ще си имаме проблеми, защото слушахме твоето предаване. Всички бяха въоръжени, а ние разполагахме само с ръцете си, но нямаше да ги оставим да ни правят на луди. Казахме им: нямате право да бъдете тук! Започнахме да ги изтикваме — те бяха осем, но ние бяхме осемдесет.

— Не ми казвай, че са започнали да стрелят по вас.

— Човече, беше… ние побягнахме. Те убиха един от нашите право пред очите ми.

Мъжът притисна дланта си към ризата и я показа на Петрович. По нея имаше петна от все още незасъхнала кръв.

— Да, познато ми е това. — Той се изправи. — Осем, казваш?

— Може и девет да са.

— Това е важно. — Петрович извиси глас. — Осем или девет са, хора? Трябва да знам.

Всички бързо стигнаха до консенсус, че са осмина. Той не го прие като чистата истина. Люси вече беше излязла от колата и се беше облегнала на гумата на един самосвал, която беше висока почти колкото нея. Маса гледаше към онова, което бе останало от купчината *домики*, като се опитваше да си спомни географията на терена.

— Можем да се справим по-добре от това — каза Петрович. — Майкъл? Пак ще те прекъсна. Трябва ми актуална сателитна карта на Риджънтс Парк и искам да разговарям с отряда на Ошикора, който се намира вътре.

[Ако изчакаш две минути, един от американските сателити ще влезе в обхват. Мога да ти дешифрирам потока информация в реално време. Освен това в Риджънтс Парк има девет блокирани трансмитера на мобилни телефони, концентрирани на едно място.]

Майкъл му осигури връзка с телефоните и Петрович им се обади едновременно.

— Здрасти. Казвам се Самуил Петрович и сега аз ръководя шоуто. Ако някой иска да предяви някакви претенции към поста, да го каже още сега, защото думите ви ще окажат драматичен ефект върху продължителността на живота ви.

— Здравейте, Петрович-сан.

— Игуро. Кажи ми, че не си убил току-що няколко души.

— Това беше… нещастен случай, Петрович-сан. Дадени са ми заповеди.

— Какво трябва да означава това? Заповедите ти идват от мен и аз ти казвам, че трябва да свалите оръжията и да излезете с

ръце на тила.

— Моите уважения, но трябва да ви откажа. Не мога да приема капитулацията, а ме чака работа. Тъй като се провалих в изпълнението на всички задачи, които ми бяха дадени досега, възнамерявам да довърша поне тази. — Игуро въздъхна. — На всички ни беше трудно.

— Знаеш много добре, че идвам за теб, нали?

— Очаквах го.

— *Пошёл на хуй!* — Петрович извади пистолета си и го насочи към вътрешността на Риджънтс Парк. — Не може да няма и друг начин.

Валентина и Маса се затичаха напред, прикривайки се една друга. Люси също се показа, но Петрович впери упорито поглед в нея, докато не я накара да се спре.

— Ти няма да ходиш никъде. Твърде е опасно.

— Но…

— Умирам от страх да не те загубя. Разбираш ли ме?

— И аз трябва да свърша нещо. — Тя намери пистолета си и показа на Петрович, че е запомнила как трябва да го използва. — На тях им позволи да се занимават с опасни неща.

— Те са войници, Люси.

— А ти какво си?

Тя застана до него, без да сваля очи от лицето му. През последните няколко дни сигурно беше пораснала, защото очите й се бяха изравнили с неговите.

— Увреден. Такъв съм аз. И не искам ти също да станеш такава.

— Не можеш да отидеш там и същевременно да ми попречиш да те последвам.

— Тогава стой зад мен. И не прави глупости.

Той преглътна тежко и се затича към мястото, където стоеше Маса, вдигнала оръжието пред себе си, и оглеждаше пътеката между *домиките*.

— Дотук е чисто.

— Всичко е наред — ще получим карта. Ще насложа информацията за мишените ни и ще ти я изпратя. Според мен те ще се опитат да унищожат контейнер нула. Мисля, че трябва да го запазим цял.

Майкъл му изпрати сателитния образ и Петрович вече можеше сам да види сияещата бяла точка до тъмното петно на контейнера. Той маркира останалите, след което отмести мерника си към контейнер нула.

Девет източници, и той знаеше точно кой от тях е Игуро. Бяха покрили неравен периметър, концентрирайки се върху

единствения път, през който може да се влезе вътре с превозно средство. Двама се намираха в контейнера — Петрович не можеше да ги види, но долавяше предавателите им.

Маса гледаше екрана на ръката си.

— Един, който да ги накара да замръзнат по местата си, а другите да ги хванат изотзад.

— Трябва да превземем контейнера, преди да са го минирали. Хич не ми се иска да се занимавам с още една бомба. Какво ще кажеш аз, Тина и Люси да тръгнем право напред, а ти да заобиколиш отзад?

— Някой идва.

Петрович веднага погледна към съседния ъгъл. Ала картата показваше фигура, идваща откъм входа. Той се обърна назад.

Маделин се приближаваше с широка крачка. Беше захвърлила кожените си дрехи, които носеше през по-голямата част от годината, и ги беше заменила с малко тясна броня и с керамичния шлем на сестрите от Ордена на Жана д'Арк. В едната си ръка държеше своя ватикански специален, а в другата — раница.

— Да не мислехте да започнете без мен? — Тя хвърли раницата на земята и дръпна ципа ѝ. Вътре имаше резервни пълнители и половин дузина зашеметяващи гранати. — Имаме оръжейна. Реших, че няма да е зле да мина през нея.

Петрович взе една от гранатите и я подхвърли на Валентина, последвана от още една. Сложи по една във всеки от джобовете си. Когато вдигна глава, улови очакващия поглед на Люси.

— Изпуснеш ли някоя от тези, губиш си ръката.

— Ти никога не си хвърлял граната през живота си — възрази тя.

— Аз нямам нищо против да изгубя ръката си. Или красивата си муцунка. — Той порови из раницата, търсейки подходящия калибър патрони. — На теб не ти се полага да си играеш с експлозиви.

— Кой е казвал нещо за игра?

Той намери една пачка патрони и ги изсипа в джобовете си върху гранатите.

— Не.

— А тя защо изобщо е тук? — попита Маделин.

Взе последните гранати, успявайки да събере и двете в едната си шепа.

— Криворазбрана лоялност.

Тя се усмихна напрегнато.

— Тук като че ли я има в изобилие. Предполагам, че имаш план.

— Деветима от тях са при контейнер нула. Дясната ръка на Соня, Игуро, е там. Ще ги нападнем фронтално. Маса ще мине по фланга.

— Не можеш ли да я наричаш по име?

— Това е името й. — Той се консултира с картата си и тръгна напред. — Майкъл ни осигури сателитна информация. Знаем точно къде се намират.

— А знаем ли какво правят?

— Разчистват уликите. — Той се обърна към Маса. — Готова ли си?

Тя кимна и се шмугна в тесния проход между два ръждясали контейнера. Макар да се изгуби от погледа на Петрович, той я беше маркирал. Наблюдаваше я как се промъква в дъга, използвайки неговата информация, за да остане незабелязана.

Докато не се наложеше да нанесе удар. Маса зае позиция в близост до един от охранителите и зачака да отвлекат вниманието им. Петрович с удоволствие се погрижи за това. Той пъхна показалеца си в гривната на първата граната и изчисли на какво разстояние трябва да я хвърли. Реконструира терена пред себе си така, че контейнерите се превърнаха в бели рамки, през които можеше да се вижда. Линията направи лек завой и се спря точно пред контейнер нула.

А сега внимателно. Петрович леко дръпна щифта и хвърли гранатата. Тя отскочи с глухо избумтяване от един стоманен покрив и прелетя спокойно над опразненото пространство пред отворения контейнер.

Валентина проследи траекторията на неговата граната и я повтори с една от своите.

Първият гръм беше оглушителен, последван миг по-късно от втори. Заслепяващите проблясъци хвърлиха отчетливи сенки върху стените. Маса излезе от укритието си и вкара един куршум в тила на някакъв мъж.

— Един — каза тя и се прехвърли на следващия.

Хората на Игуро стреляха хаотично. Стените на контейнера задрънчаха от рикошетите и Валентина с удоволствие им показа, че разполага с нещо по-мощно от пистолет. Маса беше стигнала до втората си мишена — човекът дори не гледаше вече към *домиките*, а към останалите членове на групата си, ужасен от мисълта, че е единственият оцелял.

Нямаше защо да се притеснява.

— Двама — каза Маса.

Петрович приготви втората граната. Маделин прибра пистолета си в кобура му и измъкна и двата щифта.

— Трябва да приключваме с това.

Тя изтича напред и метна и двете гранати високо над главата си. Дори не изчака да паднат на земята, а извади пистолета си и изскочи иззад ръба на контейнера.

— *Чёрт.*

Валентина свали един, който бе избрал да побегне към нея; Маса очисти трети поред. Гранатите паднаха, отскочиха и се взривиха със силен гръм, насищайки допълнително с пушек и без това задимения въздух. Светкавиците бяха заслепяващи и само онези, които успяха да си затворят очите навреме, можеха да виждат след това.

В следващите пет секунди, преди Петрович да може да се приземи зад съпругата си, преди Маса да успее да излезе и да избере следващата си жертва, Маделин се прицели и стреля три пъти.

Те умряха, преди да осъзнаят, че са били простреляни. Маделин не обърна внимание на падащите тела и тръгна напред към отворените врати на контейнер нула. Някакъв мъж все още се опитваше да натика детонатор в едно блокче сив марципан. Миг по-късно вече не правеше нищо, а двата предмета, които се беше опитвал да съедини, паднаха от разтворените му пръсти.

Последният се беше притиснал към стената в дъното и имаше пълно основание да смята, че Маделин ще убие и него.

Тя не забави ход. Приближи се, пресегна се, стисна го за гърлото и го запрати към другата стена на контейнера. После отиде пак при него, сграбчи униформата между лопатките му в шепа и го хвърли към отсрещната страна.

За миг остана на мястото си, дишайки тежко, и се огледа за някакво движение. След като не забеляза такова, се обърна и тръгна към светлината.

Люси надникна иззад един контейнер и зяпна ококорено разкрилата се пред очите ѝ сцена.

— Мамка му.

Петрович се чувстваше добре, легнал на студената отъпкана земя.

— Да. Горе-долу обобщава всичко.

Маса обиколи телата, побутвайки ги с крак, но целта на Маделин не беше да ранява. Тя ритна Игуро, който се претърколи леко настрани, после се върна обратно в предишното си положение.

— Какво съм си мислила? — рече Люси. — Какво смятах да направя?

Петрович спусна предпазителя на пистолета си, след което се надигна от земята. Валентина беше отишла да провери експлозивите в контейнера и той я наблюдаваше как се изправи

лице в лице с Маделин на прага.

Двете се погледнаха неохотно, но с уважение и после всяка от тях пое по пътя си. Маделин отиде до Петрович, прескачайки труповете по пътя си, и му помогна да се изправи.

Спря се за миг, за да огледа двете дупки в бронята си, откъдето течеше гел.

— Трябва да спрем Соня.

— Права си.

— И това момиче — нашата дъщеря — няма да дойде с нас.

— И без това мисля, че вече не иска.

— Добре. Другите две може да дойдат.

— Мислех си, че ги мразиш.

Тя прибра пистолета си в кобура.

— Те явно се грижат за теб, така че ще трябва да го преживея.

27.

Когато Петрович се върна при портала, работниците го чакаха. Те бяха чули изстрелите и последвалата тишина и не знаеха какво да си мислят.

— Успяхте ли… — попита някой.

— Всички са мъртви, с изключение на един. — Той се спря и те започнаха да се събират около него. Скоро вече виждаше само първите две редици, затова се качи върху каросерията на един камион влекач и седна на ръба й. — Съжалявам за приятелите ви. Не очаквах Соня да е толкова *ёбаное* глупава. Изгубихте хора, които познавахте, и за това съм виновен аз.

— И какво ще правите… ще правим сега? — извика една жена от задните редици.

Когато всички се обърнаха да я погледнат, тя се изчерви и започна да мърмори под носа си.

— Не, права сте. Искаше ми се да игнорирам Соня, но по всичко личи, че тя има съвсем други планове. Така че не можем просто да се преструваме, че не съществува. — Лявата му ръка отново беше останала почти без енергия, а той не разполагаше и с капчица свободно време, за да презареди акумулаторите. Привлече я отново в скута си, изръмжавайки ядосано, преди отново да се обърне към тълпата. — За корпорацията „Ошикора“ работят две хиляди души. Много от тях са бюрократи, които се занимават с административните дела на Свободната зона, но срещу вас ще се изправи личната й охрана, която наброява двеста души и около двайсет хиляди *никейджин*, пръснати из града.

— Смятате ли, че ще се бият с нас?

— Добър въпрос. Ако го направят, накрая ще сме изпепелили голяма част от онова, за чието построяване изгубихме цяла година.

— Аз служих десет години в ЕОС — каза един мъж, а жената, която стоеше зад него, се обади:

— Аз отслужих пет в полицията на Метрозоната.

— Да, сигурно ще имаме нужда от хора като вас. Но на мен не ми се иска да изграждам нова армия. Те не са Външни — те са ни съседи. Не можем да им причиним това.

— Тогава защо приятелите ни са мъртви?

— Защото Соня Ошикора нареди контейнер нула да бъда унищожен, а Такаши Игуро прие твърде сериозно заповедите й. Достатъчно сериозно, за да убие. И така, от кого имате оплаквания?

— От Ошикора.

— И само от нея. Бих искал да опитам да ограничa броя на хората, които ще загинат заради това, само до онези, които вече изгубиха живота си. Не мога да направя нищо за тях; аз не съм чудотворец. Но няма да започна война, в която ще умрат стотици, а може би и хиляди. Вече съм го правил. Все още го виждам, щом затворя очи.

Петрович подгъна краката си и се изправи върху платформата на камиона, взирайки се в сериозните лица, които очакваха следващите му думи. Беше неизбежно — когато се биеше с Външните, той активно си изграждаше репутация, умишлено създаваше митове, които щяха да вдъхновяват и окуражават.

Те бяха много трудни за разрушаване, каквито и усилия да полагаше.

— Всички, които имат военно или полицейско обучение, да чакат тук. Останалите — имаме нужда от носилки, от чували за телата, трябват ни самоличностите им от списъка с работниците, а аз лично ще се обадя на роднините им. Трябва да свършим много неща. Да действаме професионално. — Той вдигна рязко глава. — Тръгвайте. Чака ви работа, мен също.

При него останаха шестима души и Маделин ги отведе настрани, за да поговорят на спокойствие.

Маса ги погледна.

— Ще ти трябват доста повече, освен ако не си решил да взривиш кулата с все Соня вътре.

— Или мога да хвърля целия Джихад срещу нея, да вдигна достатъчно неща във въздуха, които да я съборят. Ще се получи.

— Но няма да го направиш, нали?

— Няма. По две причини. Първо, ще се получи страхотен безпорядък и аз нямам намерение да го разчиствам. Второ, искам да знам защо. Пропускам нещо тук, нещо голямо, което не мога да разбера, защото съм част от него. Така че, да, искам да отида в офиса й и да настоявам за отговори. — Той се обърна в посоката, където се намираше Соня. Знаеше номерата на телефоните й. С лекота можеше да я закове. — Тя няма да ми каже нищо, докато не загуби толкова много, че да не й остане нищо за губене.

— В такъв случай ни трябва персонал, оръжия, автомобили, експлозиви и план.

— Разполагаме с достатъчно багери и строително оборудване за цяла бронирана бригада. Разполагаме с повече С-4, отколкото можем да носим. Маделин има ключове за склада с всички оръжия, които сме събрали през последните единайсет месеца. Базата данни на Свободната зона ми казва, че във ведомостта ми са вписани две хиляди мъже и жени от бившите служби. —

Петрович сви рамене. — Все е някакво начало.

Маса му протегна ръка и той се подпря на нея, докато скачаше на земята.

— Единственото, което ти трябва сега, е план, който, така или иначе, няма да следваш.

— В такъв случай ми дай една минутка. — Той се отдалечи на няколко крачки и се обърна. — Намери Тина. Кажи й да отведе Люси обратно в Колежа по изкуствата, за да вземат скритите й запаси. Предчувствам появата на шок и благоговение.

— Скритите запаси на Люси?

Тя обаче не оспори заповедта му и докато се отдалечаваше към портала, използва комуникатора на костюма си, за да се свърже с Валентина.

Той остана сам на мястото, което бе представлявало полукръг от някогашния парк, преди върху него да изникне големият портал към скупчването от домики в Риджънтс Парк. Градините бяха залети с бетон, но плочите се бяха пропукали на местата, където минаваха оригиналните алеи и цветни лехи. Както при всичко останало в Армагедона, и тук бяха действали бързо и през пръсти.

Петрович вървеше с наведена глава, следвайки лабиринта от пукнатини.

Трябваше да неутрализира японските работнически групи, да ги убеди да не вземат ничия страна, неговата или на Соня. Както и служителите на Соня — те не бяха войници, но сигурно се смятаха за прислужници и чувстваха, че трябва да са й верни.

Но те бяха верни и на него. Можеше да използва това. Старецът Ошикора беше изгубил по-голямата част от служителите си, избити от Новия джихад на машините. Наетите от по-скоро хора нямаха това усещане за лоялност, което се прехвърляше от бащата към дъщерята.

Униформената й охрана — това щеше да е трудно, но не и невъзможно. Той трябваше да открие начин да се вклини между тях и шефката им или щеше да се наложи да го направи по трудния начин.

Те щяха да се съпротивляват, докато не изчерпат муниците си, и атаката на кулата щеше да доведе до кървава баня. Той беше готов на всичко, за да избегне това.

Петрович продължи да върви и когато стигна до кръстопът на напуканата бетонна плоча, тръгна в произволно избрана посока. В ума му започна да се оформя идея, по-бавно от обичайното. Трудно беше да поддържа мислите си в ред, когато беше толкова уморен и предателството на Соня продължаваше да го тормози.

Приближи се бавно до входния портал. Колата на Валентина

беше изчезнала заедно с Люси. Маделин също я нямаше, както и два камиона и всички хора, които беше отделил. Работниците в Риджънтс Парк бяха заети. Първите линейки се появиха на пътя и свиха по калната пътека, водеща към вътрешността на парка.

Поне Маса беше тук. Тя седеше със затворени очи в кабината на един камион, отпуснала глава върху облегалката на седалката. Петрович се качи откъм шофьорското място, помагайки си по неволя само с дясната си ръка, и се настани зад волана.

— Здравей — каза той.

— Здрасти. — Очите й не се отвориха. — Благодаря.

— За какво?

— Че ми даде дом.

— Няма защо.

— Мисля, че ми харесва да съм ирландка.

— Поне ще е нещо, което да си спомняш. Повече няма да има никакво изтриване на спомените. Обещавам.

— Радвам се. Измисли ли нещо?

— Да. В момента го дообмислям. — Той се облегна назад и опря коленете си във волана. — Разделяй и владей. Призовах абсолютно всички с нужния опит, независимо от националността им. Има цяла група *никейджин*, които са били ченгета, а японската полиция за борба с безредиците беше *ёбаное* безмилостна. Апелът ми включваше и всички от охранителните екипи на Соня — от известно време не са получавали никакви съобщения, така че моето със сигурност ще им привлече вниманието. Освен това ще им дам интервюто с „Ал-Джазира“, защото те го пропуснаха първия път.

— А ако откажат да дойдат?

— Ще запечатаме целия квартал: няма да е проблем, защото няколко главни улици обграждат кулата от всички страни. След това отново ще им се обадя и ще апелирам към по-добрата им същност.

— Въпреки това ми се струва, че ще се наложи да се бием.

— Може би. Но преди да дойде този момент, има още едно нещо, което мога да опитам. — Той затвори очи. Адски силно се изкушаваше. Пет минути, само толкова му трябваха. — Просто ще вляза вътре и ще ги предизвикам да ме застрелят.

Това я разсъни напълно.

— Какво?

— Единствената константа във всичко, което се случва, е, че Соня не им позволява да ме наранят. Това, което се случи с ръката ми, нямаше за цел да ме убие, но според мен тя беше наистина ядосана на онези, които ми го причиниха. Това не беше предвидено. Всичко останало — бомбата, Игуро… досега да ме е

довършила поне по половин дузина различни начини, но ние винаги успявахме да се отървем. Обзалагам се, че ако бях обявил присъствието ми при контейнер нула, щях да отида при тях и никой нямаше да стреля. Но тогава нямах *яйца* да го направя, така че този път ще трябва да се стегна и да действам.

— Наистина ли смяташ, че Маделин ще ти позволи?

— Не тя е шефът — каза Петрович, — а аз.

— И ти се притесняваш, че хората на Ошикора ще те убият? — Маса сви устни и погледна през предното стъкло. — От жена си трябва да се страхуваш.

— Двамата с Майкъл убихме десетки хиляди хора. Ако си мислиш, че това ще ми помогне да унищожа още няколкостотин, жестоко се лъжеш. Ако не друго, цялата тази история поне ме убеди, че победата не ти гарантира автоматично по-малък брой жертви сред твоите привърженици. — Ъгълчето на устата му потрепна. — Понякога има и по-добри начини да победиш.

— Желая ти успех в такъв случай. Аз знам само един.

— Причината е в това, как са те програмирали. Странно — цял куп кардинали са се събрали в една стая, за да разберат дали Майкъл е жив, а никой от тях не поставя под въпрос собствената ни човечност.

Двамата продължиха да седят безмълвно, наблюдавайки оживената дейност навън. Линейките, които бяха пристигнали по-рано, тръгнаха да излизат на заден ход и група работници се струпаха наблизо, за да ги изпратят.

— Има дни — каза Маса, — в които се чудя коя ли съм била. Защото нямам никакви спомени, съдя за себе си само по действията ми и… и не ми харесва онова, което виждам. Какво ли е видяла в мен Агенцията, за да реши, че от мен става добър убиец? Какво ли съм направила? Измъчвала съм животни? Наранявала съм хора? Или просто съм ги унищожавала с някоя навреме подхвърлена клюка и после съм стояла отстрани и съм гледала как животът им се съсипва?

Петрович се размърда в седалката си, отчитайки броя на доброволците, които бяха отговорили на призива му. Чувстваше се леко унизен.

— Мади ми каза, че не трябва да те наричам Маса. Тина ти вика Файона, а аз май никога не съм те питал кое предпочиташ. Просто предположих.

— Ти всъщност не си Сам Петрович, нали? Това не е името, което майка ти ти е дала в люлката, но си доволен от него. — Тя сви рамене. — Може да си избера някакво друго име, което да ми хареса. Засега съм доволна от това, което имам. Няма проблем.

— Добре. — Той посегна към дръжката на вратата. — Ето ги,

идват.

— Кой?

— Новата република. — Той погледна в страничното огледало и се намръщи. — *Ёбаный стос.*

Ритна вратата и сложи крак върху стъпалото. Откъм „Мерилибоун“ бавно се спускаше колона от автомобили и камиони. Начело се движеше Валентина, а през отворения прозорец стърчеше Люси, стиснала прът в едната си ръка и знаме в другата.

Знамето беше червено, и не беше единственото.

Имаше и други, които се вееха на антени, чистачки, радиаторни решетки, държаха се в ръце или бяха привързани към пръти. Море от червено.

Петрович скочи на земята и Валентина спря колата си до него.

— Какъв *хуй* си направила?

— Хмм — рече тя без капчица оправдание в изражението си. — Ние вдигнахме революция, *да?*

— Знаеш ли как изглежда това?

— Като народно въстание срещу потисниците. Червеното е традиционният цвят в подобни случаи. Най-откроващо се е и на него кръвта не си личи. — Тя угаси двигателя и посочи към задната седалка. Там бяха струпани кутии, пълни с черни сфери, прорязани от сребристи ивици. — Тъй като имаме бомби, може би анархисткото черно щеше да е по-подходящо.

— На мен червеното ми харесва — каза Люси, измъквайки се през прозореца.

После се запъти към каросерията на камиона влекач, за да забие знамето там.

— Сякаш цяла една културна традиция изкрещя ужасено и внезапно замлъкна. — Той вдигна лицето си към небето и изстена. — Когато това се излъчи в ефир, ще трябва да отговарям на някои наистина трудни въпроси.

Валентина слезе от колата и погледна към колоната от превозни средства, която беше спряла зад нея.

— Кога? Те вече са тук.

— Страхотно.

Петрович гледаше хората, които се стичаха по пътя към него. Сред тях се забелязваха проблясъците на обективи и чадъровидните сенки на високо вдигнатите сателитни чинии. Провери наситеността на трафика, гъстотата на мобилните телефони и честотната лента на Свободната зона. Обърна се на другата страна, за да посрещне другата кавалкада, която се спускаше откъм Юстън Роуд.

Те също развяваха червени знамена.

— Тина?

— Не. Добре е. Показва, че сме обединени. Говорим с един глас, действаме с един разум. — Тя го хвана за ръката и го поведе към мястото, където стоеше Люси като една съвременна Мариана[10]. — А и да не стреляш по приятели е добре. Знамето означава, че разпознаваме своите.

— Рискувайки да разделим останала част от планетата. — Петрович се качи на камиона. — Нямах намерение да превръщам това в политика.

— Значи, си се самозаблуждавал — каза Валентина. — Това винаги е било свързано с политиката. Отхвърлянето на стария порядък, изправянето срещу капиталистическата агресия, защитата на правата на изкуствения интелект, създаването на собствена държава…

— Моя собствена държава?

— Разбира се. Нали затова всички имаме ирландски паспорти, *да?* Ще имаш свободата да правиш каквото си поискаш. — Тя се изкатери на каросерията, застана до него и се наведе към все повече сгъстяващата се тълпа, за да вземе друг направен набързо флаг. — Това е революция. Къде е краят ѝ? Не знам. Знам само, че това е началото и ние трябва да бъдем смели.

28.

Имаха достатъчно хора, за да блокират улиците — целите Портланд Плейс и Юстън Роуд, покривайки Тотнъм Корт Роуд и южната половина на площада, Мортимър Стрийт и Гуудж Стрийт.

Това означаваше, че всички трябваше да се въздържат от директни конфронтации, докато изтласкват лоялистите на Ошикора в определения малък район. Сред редиците на тези лоялисти имаше и дезертьори, но не чак толкова, колкото се беше надявал Петрович. Хубаво щеше да е всички да минат на негова страна и това да е краят, но не се получи така.

Маделин също не беше доволна.

— Не виждам нито една добра причина да го правиш.

— Всички причини да го правя са добри. Тя няма да ме застреля.

Петрович гледаше как Маделин зарежда пистолета му.

— Достатъчно е да има едно — само едно — нервно хлапе, чийто пръст да трепне на спусъка, и аз се превръщам във вдовица. Няма да позволя това да се случи.

Тя върна с изщракване пълнителя на мястото му и подаде пистолета на Петрович с дръжката напред.

Той го взе и го пъхна в колана на панталоните си.

— Сега ще й се обадя, за да си осигуря безопасно преминаване през барикадите, които са издигнали. Ако тръгнем напред в тълпата, ще се стигне до касапница.

Тя го улови за металната рамка около ръката му и го задърпа след себе си към по-уединено място. Което означаваше да мине покрай църквата, издигаща се на ъгъла, за да застане под почернелите изсъхнали клони на дърветата, растящи до нея.

— Не искам да те изгубя. Не и сега.

Петрович протегна ръка и я плъзна по дупките в бронята й; по пръстите му полепна гел и той ги вдигна пред лицето й, за да може да ги види добре.

— Ти не ми даде право на подобен избор, нали?

— Имаш и други хора.

— О, добре. Коя от тях одобряваш за своя заместничка? Тина? Доволна ли си? Или Маса? Искаш ли да си представиш нас двамата заедно?

— Знаеш, че аз…

— Или и двете едновременно? Могат да си ме поделят, а аз мога само да се надявам, че никоя няма да прояви ревност до такава степен, че да изкорми другата.

— Сам, нямах предвид… — започна тя, но той отново я

прекъсна.

— А какъв хуй имаш предвид? — Той се приближи плътно до нея, дръпна ръката си от нейната и оголи зъби. — Ти не си някаква заменима част. Никога не си била. *Ёбаный стос*, липсваше ми. Всяка нощ, всеки ден, без прекъсване. Имам приятели, имам дъщеря, но ти си моята съпруга.

— Тогава ме изслушай. Ще те убият и вината за това ще ме унищожи. Не бях до теб през цялото време и сега е възможно да те изгубя завинаги. Не можеш просто да отидеш там и да очакваш, че няма да стрелят по теб. Това е лудост.

Лицето й беше пребледняло и тя цялата трепереше. Чисто и просто, беше много уплашена. Ужасена.

— Седни — каза Петрович. — Ела и седни.

Те отидоха до пейката пред църквата и седнаха един до друг, притиснали хълбоците си, макар да имаше предостатъчно място.

— Виж какво. Хората се редят на опашка, за да се хвърлят пред мен и да поемат куршумите. Ти, Тина, Маса, дори Люси по неин си непохватен начин, имате незначителна преднина пред две хиляди работници от Свободната зона, които очевидно са твърдо решени да ме последват като стадо леминги към пропастта. Не искам това. Не искам никой да умира заради мен.

— Правим го, защото те обичаме.

— Правите го, защото сте луди за връзване — изръмжа той. — Писна ми. Взел съм някои решения и няма да ги представям пред комитета за ратификация. Не съм ничия *шестёрка*. Ако някой ще умира заради това, че съм прецакал работата, то искам това да съм аз.

— А аз не искам. Предпочитам да е всеки друг, но не и ти.

— Да. И на мен би ми харесало, но възнамерявам да покажа среден пръст на съдбата и да й кажа иди *в жопу*. — Той сви рамене. — Какво друго мога да направя?

— Да останеш тук, при мен, на безопасно място.

— А какво ще стане със Соня? Има ли някой друг, който да се справи с нея, без хората да се изпозастрелят по улиците? Някой друг, освен мен?

Маделин заплака беззвучно. Едри сълзи закапаха в скута й.

— Не го прави.

— Няма кой друг. И двамата го знаем.

Той се изправи и я целуна по темето, където свършваше бръснатата кожа и започваше сплетената на плитка коса.

— Поне вземи бронята ми.

Тя задърпа силно ръкавите си, докато велкрото на гърба й не започна да се разлепя шумно. За секунди я съблече и я хвана за презрамките, сякаш бързината й щеше да го предпази.

— Мади, престани. — Той хвана бронята за твърдата яка и я преметна върху едното й рамо. Под бронята Маделин носеше бледо трико, което му действаше адски разсейващо. — Просто се спри. И без това едва мога да си стоя на краката, а и не смятам да се бия. Отивам да преговарям. Бронята няма да ми помогне.

— Трябва да направя нещо.

— Като например да ме посрещнеш, когато се върна? Това ще е хубаво.

Той отново я целуна и тръгна обратно през пътя. Когато се приближи към Валентина, тя го погледна с присвити очи.

— Проблем?

— Да. Но така или иначе, действаме. Зареди ме.

До нея лежеше кутия със сингуларни бомби и тя закачи четири от тях на обхваналата ръката му метална рамка. Поотделно те не тежаха чак толкова; заедно, с батериите и таймерите им, накараха ръката му да увисне.

— Вземи — каза Люси, подавайки му шише с вода. Предварително го беше разпечатала. — Имаш ли нужда от нещо друго?

— Водка?

— Не знам. — На лицето й изведнъж се изписа объркване. — Може да се намери малко.

— Шегувам се — рече той. — Не говоря сериозно. Е, поне не чак толкова. Не бива да пия, когато се очаква да работя с експлозиви, но една яка глътка щеше да ми влезе добре. Няма значение.

Той потупа джобовете си, за да провери дали не е забравил нещо, но те и без това бяха празни. Паспортът му се намираше в куриерската чанта, която лежеше в колата на Валентина. Там беше и паспортът на Маделин. Още не й беше казал. Нямаше и да успее, ако нещата се объркат.

Така или иначе, вече беше късно за това.

— Добре.

Петрович тръгна по улицата към кулата, подмина двете групи въоръжени мъже и жени, скупчени зад набързо издигнатите барикади. Когато премина през пътните маркировки, той се спря и погледна назад. Маса, Валентина и Люси като че ли се чудеха какво да правят — за пръв път от много време насам нито една от тях не беше до него.

— Какво? — извика Маса.

— Не трябваше ли да ми пожелаете късмет?

— Ти не вярваш в късмета. Не оставяш нищо на случайността.

— Ами да. — Той отново се обърна. Погледът му се насочи

към кулата, към странната ѝ форма с твърде тежка горна част и тънка основа, обградена от чиниите на микровълнови антени. — За всяко нещо си има първи път.

Улицата беше тясна, оградена от три– и четириетажни къщи. Приземните етажи на повечето бяха превърнати в магазини, чиито прозорци бяха покрити със стоманени щори. Джихадът я беше връхлетял от единия край, а Външните от другия, но щетите бяха поправени. Сега си изглеждаше почти както преди, с изключение на редицата коли, които я блокираха, паркирани напреки малко по-нататък.

Петрович отвори бутилката със зъби и изплю капачката. Изпи половината вода. Не я биваше като заместител на кафето. Той отключи телефона на Соня и ѝ се обади.

— Здрасти. Спускам се по Кливлънд Стрийт към позициите ти. Нали някой няма да ме застреля по невнимание?

— Сам? Какво става?

Тя звучеше объркано.

— Хайде сега. С риск да прозвуча като герой от предармагедонски полицейски сериал, ти си обкръжена. Имам няколко хиляди въоръжени бивши войници и полицаи, които са блокирали всяка улица към кулата, и те знаят много добре какво да правят, ако не се върна. По един или друг начин всичко приключва днес. Как ще свърши, зависи от теб, но аз мисля, че си заслужава да опитам да те убедя да решим всичко с преговори, вместо да започнем нова война.

— Аз… виждам те.

Петрович се опита да зумне погледа си, за да види върха на кулата, но отражението на слънцето в стъклата го заслепи. Въпреки това той я поздрави с вдигане на шишето и продължи да върви.

— Е, какво решаваш? Може ли да поговорим?

— Винаги може да поговорим, но ти никога не си държал на присъствието, нали?

— Не. Но този път е важно да говорим очи в очи. Да можем да виждаме през прозорците на душите ни. Без лъжи. Само чистата истина, и въобще не ми пука колко смущаващо може да бъде това за всеки от нас.

Барикадата от коли се намираше точно пред него и той забеляза няколко яркочервени лазерни точки, танцуващи по гърдите му. По всичко личеше, че повечето стрелци нямаше да успеят да улучат двуетажен автобус от десет крачки, но както бе посочила Маделин, достатъчен беше само един куршум.

Той се спря и погледна към фигурите, които се бяха скрили зад багажниците и капаците на колите, впивайки във всеки един

от тях твърдия си поглед. Забеляза нервността им, граничеща с паника. Лоша комбинация с огнестрелно оръжие.

— Няма да ме застрелят, нали? — попита той Соня.

— Знаят, че не бива. Каквото и да се случи.

— Предполагам, че не съм заложил живота си на сигурно — каза той.

Сви рамене и продължи да върви напред, докато не се озова пред един червен бус, зад който стояха охранителите на Ошикора. Един мъж свали оръжието си и с кимване даде знак на колегите си да направят същото.

— Петрович-сан. Не можем да ви пуснем да преминете.

— Да, относно това. Ще мина, независимо дали ви харесва, или не. Така че или отместете колите, или аз ще ги отместя вместо вас.

Командирът — или поне мъжът, който бе поел командването при липсата на такова — огледа грохналата фигура на Петрович.

— Това ми се струва невъзможно.

Петрович остави бутилката си с вода на пътя и откачи една от сферите, които висяха на ръката му.

— Невъзможно ли? Дайте ми достатъчно дълъг лост и опорна точка и мога да обърна Земята.

Той окачи сферата на дръжката на вратата и започна да подмята превключвателя между пръстите си.

— Какво правите?

— Зареждам този генератор на сингуларност. Никога досега не съм използвал някое от тези неща на открито, затова нямам представа какво ще се случи. — Лицето му се изкриви. — Всъщност това не е съвсем вярно; знам, че за определен период от време, който е твърде кратък, за да може да бъде измерен, в центъра на тази топка ще се появи черна дупка и всичко, което се намира наоколо, ще поиска да скочи в нея, дори самата светлина. Използвам ги, за да пробивам тунели и веднъж унищожих цялата вътрешност на къща с помощта на едно от тези неща.

— Това бомба ли е?

— Не. Бомбата експлодира. — Той погледна над покрива на колата. — Това смуче здраво, така че наистина не ви препоръчвам да стоите някъде наблизо, когато се включи.

Петрович се наведе напред и натисна бутона до превключвателя. Светлинката на индикатора се смени от червена на зелена. Той взе водата си и започна да се изтегля назад. Мъжете от другата страна на барикадата също заотстъпваха.

— Работата е там — извика Петрович, — че таймерът е направен от петнайсетгодишно момиче. Тя обикновено е много добра в тези неща, но нали знаете колко е трудно да се разчете

реалната стойност на един резистор, когато е късно и очите те болят.

Той се беше отдалечил на пет метра от уреда и се потеше. Разстоянието не беше достатъчно и не се беше шегувал за таймера. Продължи да отстъпва назад толкова бързо, колкото успяваше да се движи.

Но в същото време в него гореше перверзното желание да не пропусне нищо.

И сякаш като по поръчка бомбата изчезна. Колата, към която беше прикрепена, потрепна и се сгърчи. За части от секундата тя се смали, изкоруби се и засия със син пламък. Пътят се покри с пъпки, които се пукнаха, настилката се обели, паважът под нея стана на прах. Спрените по тротоарите превозни средства отлетяха встрани като блъснати от преминаващ тир, каросериите им се усукаха, натрошиха се, разхвърчаха се стъкла.

Самият Петрович усети придърпването, сякаш някаква огромна ръка се протегна и започна да го тегли неустоимо навътре. Той заби краката си в настилката, облегна се назад, но така или иначе, продължи да се плъзга. Гърбът му опря в пътя и тялото му се плъзна съвсем леко към разкъсаната кола и оформящия се кратер, но това беше достатъчно, за да накара сърцето му да спре.

Въздухът беше наситен с изпарения. Разнесе се пропукване, локвата от бензин се подпали, лумнаха опушени червени пламъци. Само след секунда всичко спря да се движи и Петрович отново успя да се изправи.

Съседните коли бяха потънали до половината в дупката на пътя, боята им беше напукана и се белеше от горещината, таблата им висяха изкъртени настрани, а шаситата им се бяха огънали като карамелени бонбони. От третата кола не се виждаше нищо. И все пак прозорците на околните сгради стояха непокътнати.

На ръката на Петрович висяха още три от тези лоши момчета и той се чувстваше неуязвим. Заобиколи вирнатата задница на едната кола, без да обръща внимание на охранителите, които лежаха проснати на пътя — някакви си обикновени смъртни.

— Здрасти, Соня.

— О, господи. — Тя беше видяла всичко. Имаше по-добра видимост от Петрович. — Значи, така действа.

— Кажи на човека, който стои във фоайето, да не ми се изпречва на пътя. Знам, че не можеш да им се обаждаш, но приземният етаж е само на трийсет секунди разстояние. Не можеш да ме спреш със залостване на вратите и ако блокираш асансьорите, просто ще се кача по стълбището. Ще ми отнеме повече време и когато стигна горе, ще бъда адски ядосан, но

крайният резултат ще бъде същият.

Той я чу как забързано дава някакви заповеди, след което отново му се обади, задъхана.

— Сам, не мога… Страх ме е.

— А мен не. Вече не.

Ниската сграда в подножието на кулата се намираше точно след следващото кръстовище. Гледаха го, но този път не бяха милиони по цялото земно кълбо — само няколкостотин. Някои се бяха залепили, също като работодателката си, към прозорците на офисите си, докато той крачеше към стоманения навес над входната врата. Други, въоръжената охрана, сформираха отбранителна линия, прикриха се в нишите на портала и зад по-обемистите предмети на улицата. Позволиха му да премине, но той, така или иначе, очакваше точно това.

Разполагаше със схеми, архитектурни планове, снимки. Можеше съвсем сам да намери пътя до асансьорите и да се изкачи с единия от тях до последния етаж, въпреки неприязънта си към този вид транспорт. Това си беше самата истина — вече нищо не можеше да го уплаши.

Петрович влезе, залитайки, през двукрилата врата и закрачи през фоайето.

— Пускай чайника. Качвам се.

29.

Ускорението на асансьора го накара да се чувства пълен и тежък. Намаляването на скоростта го объркa и замая. Изкачи се и зачака вратите да се отворят настрани.

Когато го направиха, той се озова пред цяла тълпа от притиснати плътно един към друг хора, които образуваха полукръг около асансьора. Щом излезе навън, те се дръпнаха леко назад, след което безмълвно образуваха кръг около Петрович, опитвайки се да запазят максимална дистанция между себе си и него. Един по един се промъкваха в кабинката на асансьора и когато тя се напълни, вратите отново се затвориха.

Навън останаха само шепа хора и когато вторият асансьор спря на етажа, те също побързаха да се ометат. Останаха само празни бюра, тъмни монитори, изоставени столове и всякакви издаващи човешкото присъствие дреболии — снимки, фигурки, саксии с растения — но самите хора ги нямаше. С едно изключение.

Огромното извито панорамно стъкло осигуряваше пълен изглед към Свободната зона и Петрович добре разбираше защо Соня е избрала да настани бюрократичната машина тук — така получаваше илюзията за пълен контрол, а за онези, които работеха за нея, се създаваше илюзията, че непрекъснато са наблюдавани.

Той тръгна напред бавно — не толкова за да забави срещата си със Соня, колкото за да подбере точното място. Пред погледа му се шириеше градът — беше го спасил два пъти и проклет да е, ако се наложеше да го прави трети път. Не биваше да се стига дотам, че да се налага да го спасява от приятелите си, и враговете бяха достатъчни.

Когато бюрото ѝ се появи иззад една вътрешна стена в залата, той забеляза и нея. Соня седеше изправена, отпуснала ръце в скута си, облечена в спретната бяла блуза и тъмно сако. Абсолютно отражение на госпожа президент Ошикора, докато тя си беше просто Соня, единственото оцеляло дете на един мъртъв бежанец, изхвърлено на брега като плавей. Дрехите и титлата вече не означаваха нищо. Тя беше наследила цяла бизнес империя, а накрая беше останала единствено с дрехите на гърба си. Петрович почти изпита жалост към нея, но тя и само тя бе единствената причина той да носи квантови разрушители, закачени на ръката му, а коремът му да курка от глад.

Соня не вдигна глава, докато той се приближаваше към нея, остана така и когато той си дръпна един свободен стол и се

настани пред бюрото й. Петрович нямаше никакви притеснения, затова просто седеше там и я гледаше, докато тя най-накрая не се осмели да го стрелне с поглед изпод бретона си.

— И така, ето те тук. — Той изпи остатъка от водата си и започна напразно да се оглежда за някоя димяща чаша или кана с черно кафе. — Нещо да кажеш по въпроса? Каквото и да е?

— Направих го заради теб — каза тя.

— Ще се наложи да ми го обясниш, защото изобщо не се чувствам благодарен.

Соня сви устни и вдигна ръка, за да избърше крайчеца на окото си. Цялото й тяло беше напрегнато и след като отново свали ръката си, пръстите й се свиха хищно, преди да полегнат върху коляното й.

Брадичката й се отпусна върху гърдите и тя въздъхна.

— Вече няма никакво значение. Всичко свърши, нали?

— Може и така да се каже. Все още можеш да вземеш някои важни решения, като например да накараш хората си да свалят оръжие и да им кажеш, че аз имам нужда от тях. Което си е самата истина.

— Мога да го направя, но това няма да има никакво значение.

— За мен ще има.

— Не. Защото скоро ще си мъртъв. — Тя улови погледа му и го задържа. — Повече не мога да те защитавам. Всичко, което направих, всичко, което се опитах да направя, се провали, защото ти си твърде упорит, твърде независим, твърде добър в измъкването от капана, който ти поставих. Смятах, че съм обмислила ако не всичко, то поне достатъчно. Оказа се, че съм сбъркала.

Петрович примигна изненадано.

— Какво си направила?

— Пречех на американците да те убият. Казаха ми, че ако не се погрижа за теб, те ще го направят. — Тя погледна към тавана. — И аз им отговорих, че ще те обезсиля, така да се каже. Ще ти съсипя живота, репутацията, ще те лиша от подкрепа. Ще те изолирам, ще те подчиня, ще те заловя и ще се погрижа никога повече да не представляваш заплаха за тях. Обещах, че ще го направя, защото не мога да понеса мисълта, че ще те загубя.

— О, *чёрт*.

Той се наведе напред и опря чело в бюрото.

— Открих Пророка на Новия джихад на машините в Метрозоната и задържах него и откачалките му на сигурно място, докато ми потрябват, нагласих контейнер нула, използвах наемници, за да ти отнема бомбата и да я дам на Джихада.

Погрижих се никой да не ме свърже с която и да е част от плана и се постарах да се освободя от всички, които участваха в него. Начините да се отървеш от неудобни трупове, когато ръководиш изхвърлянето на отпадъци, са практически безкрайни. — Тя въздъхна. — След това ти реши, че все пак няма да паднеш по гръб. Реши да отвърнеш на удара — още преди месеци беше решил, че ще се изправиш срещу всичко и всеки, който се изпречи на пътя ти — и планът се провали.

Петрович се изправи бавно и разтърка гънката на челото си, която се беше образувала от ръба на бюрото.

— Ти, ти… — Той се опита да намери подходящата дума, която би отразила абсолютната безполезност на усилията й и пълното му презрение към тях. — Кукла на конци.

— Изгубих контрол. Над теб, над Джихада, над собствените ми хора. Сега ти ще умреш и аз няма да мога да направя нищо. — Тя се сви в стола си, най-после освободена от тежестта на товара си. Дори се усмихна. — Но едно „съжалявам“ няма да оправи нещата.

— Не — отвърна тихо Петрович. — Няма. Откога играеш тази игра?

— От десет месеца. Един човек дойде да ме види тогава. Тъкмо бях заела поста си. Помислих си, че е дошъл за едно, а се оказа, че целта му е нещо съвсем различно. Нали знаеш как работят сега — без електронни комуникации, всичко се уговаря очи в очи, докладите се пишат на хартия. Той ме убеди, че ти си на косъм да бъдеш убит, но американците искат да избегнат нов конфликт с ЕС толкова скоро след предишния.

— Знаеш какво трябваше да направиш, нали? Веднага, още тогава? Да го заплашиш с пистолет и да извикаш охраната. Щяхме да спечелим тази битка по дипломатически път и никой нямаше да умре. Знаеш ли кой е бил този човек?

— От ЦРУ…

— Бил е контрольорът, шефът, важната клечка. Тина и Маса се опитват да го открият от цяла вечност. А той е бил тук, в офиса ти. Още тогава си се прецакала, не вчера.

— Или трябваше да направя каквото ми казваше, или щеше да те убие. — Тя сви рамене. — Сторих онова, което сметнах за най-добро. Наистина го направих заради теб. Знам, че сега ме мразиш. Знам, че ще разкажеш на целия свят какво съм направила. Това няма да те спаси. Всъщност сега сигурно ще убият и двама ни.

Петрович се изправи, избутвайки силно с краката си стола назад. Прекара пръсти през мазната си коса и се почеса по скалпа. Вдигна празното шише от водата и го смачка в шепата си,

преди да го запрати към прозорците в безуспешен опит да ги улучи. Гледаше го как пада наблизо на земята и се намръщи, когато не чу звука, който смяташе, че ще му донесе удовлетворение.

— Дори да не го беше спряла още тогава, само си представи какво можехме да направим. Можехме да заловим цялата клетка и да ги изправим с белезници на ръцете пред целия свят; прощален подарък от Свободната зона. Но не. Ти решаваш — ти, само ти — да се огънеш и го поемеш толкова надълбоко, колкото на тях им се иска. — Петрович отново сложи стола си пред нея. — Трябваше да ми кажеш. Още в самото начало.

— Той заяви, че ако го направя, пак ще те убият.

— И как точно щеше да разбере? Ако ти беше сложил подслушвателни устройства, щях да ги спра, без дори да се усети. Ако ти беше поставил наблюдатели, има хиляди начини да се отървеш от опашката. Ако беше внедрил някой в персонала ти, щеше да е достатъчно да останеш сама само за пет минути. Не е било необходимо да правиш каквото и да било от нещата, които направи. — Петрович се тръсна на стола и го придърпа към бюрото. — Той не е можел да направи нищо; нямал е ресурси. Аз бях твърде добре защитен и единственият начин да се добере до мен е бил чрез теб. И ти си се вързала на измамата му, вместо да му кажеш да си я завре *в жопу*.

— Бях готова да поема риска. Те не са аматьори, Сам. — Соня се беше навела напред в очакване той да я разбере, макар че не одобрява действията ѝ. — Виж какво се случи предишния път — те направиха всичко, което се очакваше от тях, и ти не успя да ги спреш. Срутиха кулата „Ошикора“, вкараха Майкъл в капан…

— Но не ме заловиха. Не хванаха Мади. Не хванаха теб.

— Това си беше чист късмет. И тримата работехме денонощно с агенти до нас, а никой не забеляза.

— Хари Чейн забеляза — възрази той.

— И го взривиха! Видях на снимка как е изглеждал, когато са го извадили от колата му. — Внезапно пред него седеше старата Соня — страстна, предприемчива, решена да получи онова, което иска. — Ти не си неунищожим. Трябваше да направя нещо, за да им попреча да те убият — през тази близо година ти живя свободно и правеше всичко, което пожелаеше. И това стана възможно заради жертвата, която направих. Свободната зона стигна дотук заради мен. Не ми казвай, че съм сгрешила. Взех правилното решение.

— Взела си хуй — изкрещя ѝ той; сърцето му се завъртя по-бързо, дишането му се учести. — Нямаше право да вземаш това решение, Соня. Не ти решаваш как ще живея.

— Но трябваше да реша дали да живееш. И направих правилен избор.

— Онова, което избра, бе аз да живея, а всички останали, участващи в ненормалния ти глупав план, да умрат. Хората, които нае. Новият джихад на машините. Приятелите ми. Съпругата ми. Люси. Всички те — заменими, стига аз да се спася.

Тя вирна брадичката си.

— Да.

Той хвана бюрото, което стоеше между тях, повдигна го с едната си ръка и го захвърли настрани. Точно това беше хаосът, който бе искал да постигне: скъсани кабели, хвърчаща хартия, дрънченето и звънтенето на канцеларски принадлежности.

— Що за живот ще бъде това, *дура*? Всичко, за което си заслужава да живея, няма да съществува.

Тя се отблъсна от него и се удари силно в друго бюро, а той остана на мястото си.

— Да не би да си си мислела, че някога ще приема онова, което направи?

— Не. Точно по тази причина не ти казах нищо. Никога нямаше да разбереш какво ми се наложи да направя и щеше да си ако не щастлив, то доволен. А дори да не беше останал доволен, поне щеше да си жив.

Той стисна зъби и с добре премерен ритник запрати един монитор във въздуха.

— Това не е живот. Това е нещо по-лошо и от смъртта.

— Няма нищо по-лошо от смъртта. Тя означава край. Никакви възможности повече, никакво право на избор, никакъв шанс. Всичко може да се случи, но не и когато си мъртъв. — Тя се изправи на треперещите си крака. — Изгубих майка ми, брат ми и баща ми. Те вече нямат думата за това, което се случва. Не могат да ми помогнат. Не могат да направят нищо, защото са мъртви. Използвах живота ми, за да направя така, че единственият човек — единственият мъж, който беше важен за мен — да не умре.

— Не разбираш нищо, нали? Просто не го разбираш. — Той тръгна в широка дъга около нея. Не вярваше, че ще успее да се сдържи, ако се приближеше на по-малко от ръка разстояние. — Ти може да си способна да живееш с изборите, които си направила с възможно най-добрите мотиви, подкрепени с безупречна логика. Но аз не мога.

— И въпреки това го направих заради теб.

— Знам. Знам, че си платила на някакви анонимни хора да изфабрикуват контейнер нула, след това си ги хвърлила в крематориума. После си подтикнала пророка на Новия джихад на

машините да повярва, че може да освободи своя бог, докато ти през цялото време си планирала как да го взривиш с неговата собствена бомба. Знам, че си използвала свещеника на Мади, за да отровиш брака ни и да ни накараш да се мразим. Знам, че си изпратила Игуро да се опита да оправи кашата, която си създала, и сега той сигурно лежи някъде в някой фризер. Знам, че си направила всичко това заради мен. Знам, че Тина, Маса и Люси представляват просто неудобни пречки и е трябвало да се отървеш и от тях. Знам, че си оставила Майкъл цяла вечност да се чуди защо никой не отива да го потърси.

— Точно това направих. И пак бих го направила. Това е цената за живота ти.

— Но не си направила нищо със собствените си ръце, нали? Винаги е бил някой друг и според мен това изобщо не е честно. — Той се изсмя рязко и грубо. — Погледни ме. Внезапно се оказва, че имам етика. Да, добре, да продължим в този тон. Не е честно, че си използвала хора, без да си получила разрешение от тях. Винаги трябва да им даваш възможност да ти откажат.

— В такъв случай те какво търсят тук? Ние сме много по-важни от тях. Ние всъщност придаваме смисъл на живота им. Според теб войникът е по-важен от генерала? Продавачът е по-важен от изпълнителния директор? Те са нищо и го знаят. Чакат лидерите им, като теб и мен, да ги използват и се радват, когато това се случва. Ти самият си го правил — използва Майкъл, за да накараш ЕОС да повярват, че получават заповедите си от Брюксел, докато всъщност ги получаваха от теб. Използва ги и не поиска разрешение за това. Те бяха там и ти имаше нужда от тях. — По киселото изражение на лицето на Петрович Соня разбра, че е улучила в десетката. — Етиката е хубаво нещо, но хората като нас понякога трябва да забравят за съществуването ѝ. Ние виждаме по-мащабната картина, виждаме какво трябва да се направи.

— Добре. — Той вдигна ръката си. — Няма да отричам, че направих точно това. Смятах, че това е нужно, за да разбия Външните, и причината да го направя, беше най-добрата от всички — да намеря Мади. Трябваше да спася нейния живот, а останалите можеха да отидат по дяволите. Постъпих точно като теб.

— В такъв случай — рече тихо Соня — можем да се споразумеем.

— Има един проблем. — Ръката му все още беше във въздуха и той сви пръстите си, оставяйки да стърчи само показалеца. — Само един. Аз сбърках. Не трябваше да отнемам правото им да решат дали искат да се бият, или да бягат, или сами да определят

на чия страна да застанат. Това беше грешка, която няма да повторя отново.

Тя го гледаше скептично.

— Научих по-добри начини да върша нещата — каза той. — Сега имам приятели и ние правим разни неща един за друг, защото така искаме, и това е нещо нормално, разбираш ли? Имам си съпруга и да, преминаваме през трудности, но аз знам, че трябва да правя разни неща за нея, защото така ще я направя щастлива, а не защото ще получа повече секс или няма да се налага да ходя на шопинг с нея или други такива. И ако поискам услуга от някого, надявам се да не ми откажат, но и да го направят, няма да им съсипя живота заради това, а и ще ги моля само за неща, които не мога да направя сам, вместо такива, за които смятам, че са под нивото ми или са твърде опасни. И когато ги моля, аз им ставам длъжник, и те могат да разчитат на това, а аз ще съм благодарен, че ме смятат за достатъчно компетентен и благонадежден, за да им помогна. *Чёрт*, толкова съм се променил, че сам не мога да го повярвам.

— Едва ли вярваш във всичко това — каза Соня. — Кажи ми, че няма и капчица истина в него.

— Не мога. Точно затова не искам да имам нищо общо с делата ти, с теб. Ти не си… — Петрович се почувства отново като десетгодишно хлапе и това го накара да пристъпи смутено от крак на крак. — Ти вече не си ми приятел, защото приятелите не постъпват по този начин. Те не си отнемат един на друг достойнството или свободата. Не заговорничат с враговете зад гърба на другия и не лъжат в очите. Това вече го разбирам много добре. Може да не ме бива много в тези работи, но вече знам какво трябва да направя.

Той беше капнал, но собственото му признание го изненада. За миг дори се почувства горд от себе си.

Соня посегна към глезена си и със звук от разлепящо се велкро измъкна малък пистолет от кобура му. Сви пръст около спусъка му и насочи дулото му срещу Петрович.

Той повдигна вежди, но не извади собственото си оръжие, чийто хлад усещаше с кожата си.

— Значи, това е твоят отговор? Да ме убиеш — след всички усилия, които положи, за да спасиш живота ми?

Тя дишаше бавно и дълбоко. Ръката й не потрепна и след няколко секунди мълчание Петрович установи, че не му пука.

— Пфу — рече той и сви рамене, — ако ще умирам, то поне нека да е зрелищно.

Той се обърна с гръб към нея и тръгна бавно към асансьора. Беше направил само две крачки, когато Соня го извика по име.

Той погледна през рамо тъкмо навреме, за да види как тя лапва дулото и отнася задната част на черепа си.

Петрович нямаше как да изтрие от паметта си видяното, но поне успя да извърне глава, докато тялото й се свличаше с приглушен удар върху килима.

30.

Не можеше да направи нищо повече. Не и сега. Не и за нея. Не бе необходимо да се връща и да проверява — беше прострелвал достатъчно хора в главата, за да знае, че тя повече няма да се изправи. Дълго време не отмести поглед от нея, припомняйки си миналото и как биха могли да се развият нещата.

Всичко можеше да е много по-различно. Можеше да позволи на Марченко да я отвлече и тогава Хиджо нямаше да убие стареца Ошикора, Новият джихад на машините никога нямаше да се надигне и Външните никога нямаше да пробият кордона. Маделин никога нямаше да наруши обетите си, родителите на Люси все още щяха да са живи и може би Маса все още щеше да прави задни салта в групата на мажоретките, а нямаше да позволи да я превърнат в оръжие.

Двамата с Пиф пак щяха да открият уравненията. Земята щеше да продължи да се върти.

А сега се получи това. И дори вината да не беше негова, отговорността беше.

— Така и не разбрах защо беше сама онази сутрин. Може би тайно си се срещала с приятелка или с някое момче и не си искала телохранителите ти да се въртят наоколо. А може би просто си искала да се смесиш с нас, да видиш как живеят малките хора. Марченко те чакаше, винаги те е чакал. И там, на онзи тротоар, аз получих възможността да си върна честта. Не се замислих докъде може да ме отведе това. — Петрович въздъхна и подхвана с дясната си ръка тежката лява. — Но ти също не се замисли и аз постъпих правилно, затова не съжалявам.

Останалото беше просто въпрос на спускане с асансьора до приземния етаж. Трийсет секунди в нещо, наподобяващо падане, но не и летене. Когато асансьорът забави ход, чувството се изгуби. Светът се завърна с цялата си ужасяваща, зашеметяваща заплетеност.

Вратите се отвориха. Той се озова пред море от смълчани хора. Премина през прага и видя лицата им, които изразяваха смесица от надежда и отчаяние. Усети тежестта на нереалистичните очаквания. За миг Петрович изгуби дар слово.

— Да. Не мина добре — каза той, притискайки показалеца си към горната част на носа. — Мога да ви разкажа подробностите и ще го направя, само да се съвзема малко. Вие работехте за Свободната зона и ми се иска да продължите да го правите. Ще си получавате заплатите, договорите ще се спазват. Ако решите, че

вече не знаете какво се очаква да правите, кажете ми, ще ви намеря нещо. Работа има за всички.

Последвалата реакция го изненада. Всички въздъхнаха с облекчение.

Вратите на асансьора се затвориха с дрънчене и той се огледа.

— Ако работите на горния етаж, по-добре си вземете отпуск за остатъка от деня. Ще намеря външен човек да разчисти.

Той изчака някой от тях да каже нещо, но този път нямаше желаещи дори да го попитат какво се е случило с госпожица Соня.

— Добре тогава. Аз ще вървя. Знаете къде да ме намерите.

Петрович стартира програма, която щеше да отключи телефоните и компютрите им, и когато тълпата се раздели на две, за да го пропусне да мине, той чу звънтенето и мелодийките, показващи пристигането на натрупалите се съобщения.

Петрович мина през фоайето и излезе на улицата. Въздухът беше чист и студен и когато го вдъхна, той потрепери.

— Майкъл? Имаме проблем. Освен всички останали проблеми.

[Такъв, който изисква да прекратя разговора си с кардиналите?]

— Да, мисля, че го изисква. Поне засега. Точно преди Соня да се застреля, ми каза, че цяла година е изпълнявала заповед на ЦРУ — или тя да ме направи свое домашно животинче, или те ще ме убият.

[Това е вероятност, базирана върху хипотезата, че ЦРУ наистина могат да те убият. Соня повярвала ли е, че подобно действие е изпълнимо?]

— Няма значение какво си е мислела. Била е твърде уплашена, за да рискува. Затова се вързала на всичко.

[И сега е мъртва. Което означава, че е абсолютно възможно клетката на ЦРУ да се мобилизира, за да изпълни заплахата си.]

— Или насам летят ракети, също като преди. — Той зави на ъгъла и продължи по Кливлънд Стрийт към Риджънтс Парк. — Но освен ако не се канят да унищожат цялата Свободна зона, те няма как да са сигурни, че ще ме улучат. Според мен няма да постъпят така.

[Веднага започвам да ги издирвам.]

— Така няма да се получи. След появата ти те вече действат по различен начин: никакви електронни комуникации до последния възможен момент, и живеят извън мрежата — поне тези мрежа, която имаме тук.

[Предлагаш различен подход?]

— Соня отбеляза колко зле се представихме при откриването

на предишната група агенти, макар тогава да имахме и теб, и предостатъчно трафик, който да засечем. Просто си изгубихме времето и тръгнахме по грешна следа. Така че какво искаме сега?

[Да ни оставят на мира. Да проучваме, да строим, да мечтаем.]

— Хуй, да. И как ще убедим американците да го направят? Как ще ги накараме да повярват, че за тях е най-добре да ни оставят на мира?

Петрович беше стигнал до средата на Кливлънд Стрийт и почти се беше изравнил с барикадата, която беше унищожил. Пожарът беше угасен, но отломките все още бяха там, димящи и горещи. Охранителите бяха напуснали постовете си, но той със задоволство забеляза, че червените знамена все още се вееха в другия край на улицата.

[Всякакви активни мерки, които вземем срещу Съединените американски щати, ще имат непредсказуеми последици.]

— Смяташ ли?

Тонът му беше саркастичен, но не и Майкъловият.

[Да. Очевидно не си преглеждал новинарския поток], каза Майкъл и отвори правоъгълниче встрани на зрителното поле на Петрович.

В ъгъла на виртуалния екран се виждаше логото на телевизията — CNN — с добавка, че върви живо предаване. Един мъж с тъмносиньо найлоново яке и толкова огромно чело, че светлините в студиото биха се отразявали в него като в огледало, държеше в ръката си микрофон и почти го беше лапнал в опита си да бъде чут. Отзад като фон, някъде между него и камерата, се виждаха хиляди демонстранти, които крещяха, скандираха, надуваха свирки и размахваха плакати.

Явно това беше нещо повече от обикновена шумна демонстрация — защото Петрович не беше виждал от близо двайсет години никакви демонстрации в която и да е част на САЩ.

Екранът подскочи. Появиха се образите на отдалечена каменна сграда в неокласически стил, гледана от въздуха. Протестиращите, които бяха изглеждали като тълпа от няколко хиляди души, сега се превърнаха в десетки хиляди, които бяха блокирали целия град; основната маса беше струпана пред най-голямата сграда и се бе разпиляла из съседните улици.

Ранното утринно слънце висеше ниско над далечните кули на бизнес района — това означаваше, че някои, ако не всички демонстранти, са прекарали тук нощта. Репортерът продължаваше да се опитва да предаде съобщението си.

Новинарският поток се обнови и на екрана се появи надпис:

„Обсада на Върховния съд на Калифорния“.

— Сигурно се майтапиш. — Петрович осъзна, че е спрял малко преди кръстовището, и набързо организираната му милиция се чуди защо го е направил. — Долтън.

[Очевидно някой си Пол Долтън, адвокат от Ню Йорк, е…]

— Знам какво е направил. Знам. Говорихме за това. Той ще…

[Представи на Калифорнийския върховен съд искане за хабеас корпус от името на доктор Епифани Еканоби. Очевидно подобно действие не се ползва с особена популярност сред местните жители.]

— От какъв *хуй* я няма полицията? Янките не позволяват да се случват такива неща. Не и в този момент. — Петрович гледаше кадрите от въздуха, които преминаха в близък план; тълпата стигна до стъпалата на самата Съдебна палата. Размахваха се юмруци и рисувани картонени банери, към прозорците на първия етаж полетяха бутилки и пръчки. Той гледаше невярващо. — *Хуй на-ны!*

— Сам? Сам!

Маделин се затича към него, скъсявайки бързо разстоянието с широките си крачки.

Той погледна през течащия пред погледа му новинарски поток към нея.

— Здрасти.

— Какво стана? Къде е Соня? Защо стоиш тук?

Той примигна и махна предаването на CNN.

— Трябва да свикаме пресконференция. След десет минути. При контейнер нула. — Той извика списък с акредитираните журналисти в Свободната зона и им изпрати съобщение. — Ако смятат да ме убиват, ще трябва да го направят пред публика.

Тя го завъртя на място и опипа гърба и главата му.

— Нямаш наранявания — не повече от преди. Така че говори по-смислено.

— Добре де, добре. Ще ти обясня, но ако смяташ, че досега е било *пиздец*, да знаеш, че вече е по-зле. Нямаме време за губене. — Той я погледна и постави дланта си на тила ѝ. Когато челата им се докоснаха, той ѝ каза. — ЦРУ казали на Соня, че ще ме убият, ако тя не се погрижи за мен. Тя се самоуби. А те вдигат бунтове в Америка.

— Не разбирам. Тя… какво е направила?

— Това… всичко, което се случи досега — Соня се е опитвала да ме спаси. И след като вече е мъртва, предполагам, че ЦРУ ще тръгнат след мен. А Долтън отиде в Калифорния, за да се опитва да измъкне Пиф — сега тълпа от около двайсет хиляди реконструкционисти атакуват Съдебната палата. — Пръстите му

леко уловиха сплетената ѝ коса и ръката му се плъзна по нея. — Няма да изгубим.

— Как можеш да си толкова сигурен?

— Защото след миг ще разкажа на света онова, което ми каза Соня. Даже още по-добре — ще им го покажа. Каква е ползата да имам очи, които работят като камери, ако не мога да записвам с тях важни събития?

— О, господи. Записал си всичко. Дори… дори това.

— Да. Дори това. — Той я пусна. — Хайде. Трябва да се подготвим.

— А какво ще правим с всичките въоръжени хора, които пуснахме по улиците?

Умът му работеше на бързи обороти.

— Ще накарам всеки десети да се присъедини към група, която да събере оръжията на останалите и да ги върне в камионите. Те ще пазят както тях, така и онези, които ще предадат охранителните екипи на Ошикора. Ще дам на всеки указания и *чёрт*: управлението на града щеше да е много по-лесно, ако нямаше агенти от чужда страна, които да се опитват да ме убият.

Петрович състави едно кратко съобщение и го разпрати първо в Свободната зона, а след това и до новинарските агенции. Към Риджънтс Парк вече пътуваха камери и портативни сателитни чинии. Над главите им се развяваха червени знамена и като че навсякъде имаше хора; всички бяха доволни, че няма да се бият.

Маса се появи отнякъде, метна се върху Петрович, поваляйки го на земята, и легна върху него, разперила ръце и крака като морска звезда.

— Не мърдай.

Маделин държеше пистолета си в ръка, а калашникът на Валентина обхождаше тълпата, прозорците и покривите на сградите от двете страни на пътя. Люси заби червеното си знаме до пътя и го разпъна така, че да прикрие Петрович. Разнесе се единичен изстрел и в знамето цъфна дупка, а куршумът прелетя под протегнатата ръка на Люси. От пътната настилка до главата на Петрович изскочиха искри и Маса веднага го преобърна, за да може да го прикрие с тяло откъм гърба. Един мъж, облечен с гащеризон, извика и падна на земята, притиснал ръка към разширяващото се петно на крака му.

— Стрелец! Всички да залегнат! — изкрещя Маделин.

Онези, които я чуха, започнаха да лягат долу, останалите останаха прави за кратко.

— Майкъл?

[Един момент.]

Люси погледна към дупката. Стисна здраво очи, но не помръдна от мястото си.

[Кресънт Парк. Четиринайсет. Четвърти етаж, третият прозорец отдясно. Шифровани цифрови радиопредавания като онези, които използва стелт костюмът на Маса.]

Петрович не можеше да помръдне.

— Пусни ме да стана. Знам къде се намират.

— Не, кажи ни. Ние ще се оправим с тях.

Тя затегна хватката си и той разбра, че няма да може да отиде никъде без нейно разрешение.

— Изпратих го на костюма ти.

Тя го пусна, погледна към китката си и вдигна ръка.

— Три нагоре, три надясно. Сградата вляво. Прикриващ огън.

Все още не бяха предадени всички оръжия, а съдейки по шума, сякаш не беше предадено нито едно. Терасата се обви в прах от натрошения камък и нито един прозорец не остана здрав.

[Мишената се движи. Надолу по стълбището. Отива към задната част на сградата.]

— Изпращай данните на Маса.

Двете с Валентина вече тичаха, махайки с ръка на войниците си. Всичко изглеждаше хаотично и некоординирано, той нямаше как да прецени точно каква е ситуацията. Ръката на Маделин стискаше скобата на гърба му и тя го понесе като куфар към един от камионите, паркирани край портала, за да намерят прикритие зад него.

Пусна го на земята и хвърли поглед назад. Вратата на номер четиринайсет беше разбита с ритник и десетки хора се стичаха по улиците, за да отрежат пътя на агента.

Люси се приближи със замаян поглед, без да изпуска знамето от ръката си, и Маделин я настани на земята до Петрович.

— Благодаря — каза й той. — Ще ми се най-после да решиш дали искаш да си героиня, или не. Взеха да ми побеляват косите.

Люси се засмя, след което изхлипа.

— Не знам. Понякога просто правя глупости.

— Този път се получи. Ако не моя живот, то със сигурност спаси живота на Маса.

— Защо правят така?

— Защото ги е страх от нас.

От покривите отекна нова стрелба — серия от експлозии, чиито грохот идваше на вълни, а вятърът отнасяше звука.

[Обградили са мишената.]

— Сега вече мога да мисля ясно; кажи им да се опитат да го накарат да се предаде. Права според Женевската конвенция, репатриране, да опитат всичко.

[А ако не се предаде?]

— Искам да се запише какво му предлагаме. Ако не се хване, опитайте се да хакнете костюма му — в него трябва да има достатъчно инжектиращи се болкоуспокояващи, които да го проснат в безсъзнание.

[Той използва импулсен предавател. Сигналът няма да се задържи достатъчно дълго, за да мога да се свържа с хостинг протокола на костюма.]

— Едно чудо ще ни свърши добра работа.

Стрелбата спря.

— Безопасно ли е вече? — попита Маделин.

— Не знам. — Ръката го болеше, макар да бе блокирал болката. Когато я огледа, установи, че рамката на екзоскелета се е огънала. Парчетата от кости се бяха разместили. — Чёрт возьми.

— Какво има?

— Забрави. Трябва да вкараме журналята в парка. — Той успя да се изправи с усилие. — Дайте им няколко минути да се подготвят, изчистете сателитната връзка, ако имат нужда от нея, и просто ме избутайте пред тях. Хайде, Люси.

[Задържан е един агент на ЦРУ в безсъзнание.]

— *Ёбаный стос*, поне нещо да направим както трябва.

Той прегърна Люси през раменете със здравата си ръка и двамата тръгнаха през морето от хора към контейнер нула. Маделин не изоставаше от тях, стиснала пистолета си в ръка и оглеждайки се внимателно, за да попречи на евентуален нов опит за атентат.

Петрович се обади на Маса.

— Съблечи му костюма и го сложи колкото се може по-надалече.

— А след това какво да правим?

— Постарайте се да остане жив. Това ще е страхотно.

Устните му се разтеглиха в хищническа усмивка, която не остана незабелязана от околните.

— Никога не си изглеждал толкова щастлив — каза Люси.

— Мъжът, който едва не ни застреля, е наш пленник. Ако не иска перфектните му зъби и генетично подобреното лице да се появят на всеки един екран на планетата, му остава да се надява, че Макензи ще отзове псетата си.

Стигнаха до контейнер нула; около вратата все още се виждаха грозните черни кървави петна. Репортерските екипи, които си носеха осветление, бързо го монтираха и включиха, а някъде отзад избухна суматоха, когато новопристигнали се опитаха да си проправят път напред, за да могат да снимат по-

добре.

— Погледни ги. Като в класна стая са.

Люси се измъкна изпод ръката на Петрович и не забеляза, че той едва не се строполи на земята. Ръката му зашари за нещо стабилно и Маделин я улови.

— Не можеш да продължаваш така — прошепна тя в ухото му.

— Нямам друг избор. Вече не. Сам се забърках в тази история и сега ще трябва да се оправям.

— Едва стоиш на краката си, Сам.

— Тогава ме подкрепяй.

Той огледа наредените пред него хора, които, повече или по-малко, се примиряваха с указанията на Люси — тя накара онези, които бяха най-близо, да седнат на земята, онези зад тях да коленичат, а третата и четвъртата редица бяха подредени така, че да могат да гледат над раменете на стоящите отпред.

Сурур и операторът й не се виждаха никъде. На Петрович това му се стори странно, а после осъзна, че сигурно още се намират в Парк Лейн, свързани към кабела на Майкъл, и се боят да помръднат, за да не прекъснат връзката му с външния свят.

А тя не беше необходима от момента, в който ИИ се беше прехвърлил в друг компютър, но Петрович беше забравил да съобщи за това на Сурур. Изобщо не бе споменавал подробности за бягството на Майкъл, твърдо решен да остави този въпрос без отговор.

Потърси телефона на репортерката и го намери. Тя не отговори, затова той пробва да се свърже с другия, намиращ се на метър от нея. Операторът също не вдигна. Петрович потърси сателитна връзка и се закачи за микровълновия сигнал, който делеше със студио мениджъра й, все по-трескаво опитващ се да говори с нея, с него, с всички.

Камерата все още записваше, прехвърляйки материала в буса. Тя лежеше на пътя и показваше един обърнат настрани свят. Обективът й се беше фокусирал върху една пурпурна купчина, в която след внимателно взиране можеше да се различи тялото на жена с лъскава коса и безупречна кожа.

31.

Майкъл беше добър в мултитаскинга. За Петрович това бе нещо изключително трудно. Той искаше да дръпне от камерата на „Ал-Джазира“ всичко, което се беше случило през последния половин час, и да го прегледа, докато се опитваше да разговаря със събралите се представители на пресата.

Започна доста хаотично, но изведнъж забрави докъде е стигнал и млъкна по средата на изречението, защото на екрана пред очите му се случваше нещо ужасно важно.

Маделин вдигна ръка, за да успокои тълпата, и обърна Петрович с лице към себе си.

— Не го правиш както трябва.

— Случва се нещо ужасно — каза той. — Там. По същото време. Били са петима. Едновременно със стрелеца. Координирана атака. Отвличане на вниманието. Те са по петите на Майкъл.

— Сам. Ти свика тази пресконференция. Ти си публичното лице на Свободната зона. Или ще го направиш както трябва, или ти дърпам щепсела.

Тя не знаеше онова, което знаеше Петрович. Мислеше си, че той се опитва да се измъкне.

— Добре. — Петрович си пое дълбоко дъх. „От сега нататък всяко нещо по реда си“, обеща си той и се обърна с лице към света. — Ще ви отнема само минута, а след това дъщеря ми ще отговаря на въпросите ви, ако решите да останете тук — което ми се струва малко вероятно.

Люси, която стоеше при пресата, примигна и отвори уста, за да възрази. Петрович я посочи с пръст, който след това притисна към устните си.

— Никой да не ме прекъсва. Качил съм файлове в най-големите новинарски мрежи и можете да си ги свалите от там. Единият е признанието на Соня Ошикора, че преди десет месеца е сключила договор за сътрудничество с ЦРУ за моето неутрализиране. Събитията от последните два дни са резултат от този заговор, който се провали след самоубийството на Соня. Вторият е запис, направен преди петнайсет минути от оператор на „Ал-Джазира“, когато той и Ясмина Сурур са били убити от агенти на ЦРУ, които възнамеряват да унищожат ИИ, на име Майкъл, и аз подозирам, че те носят със себе си бомба с ядрен заряд.

Единственото, което се чуваше, беше жуженето на автоматизираните обективи. Всички бяха затаили дъх, всяко

сърце прескочи по един удар. Никой не помръдна, дори не потрепери.

— Майкъл вече не се намира в стаята под кулата „Ошикора“ — погрижих се за това — и сега се обръщам лично към президента Макензи да отмени безполезната атака, преди да се стигне до крайности. Ще умрат хора, и то за нищо. — Той направи пауза. Турбината в гърдите му се завъртя бързо и кръвта му пламна. Усещаше как яростта се надига в гърдите му. — Как се осмеляват? Как се осмеляват да дойдат тук, в Метрозоната, с подобно оръжие? Това е моят град, моят дом и аз няма да позволя да бъде прецакан от тайфа тъпи параноидни реконструкционисти, които се държат така, сякаш са участници в някой шибан уестърн. Старият ред се провали. Настъпи новият ред. Да живее революцията. — Той извади пистолета си и се затича с всички сили, които успя да изцеди от тялото си, през скупчените журналисти. — Люси? Ти си наред. Маделин? Идваш с мен. — Излезе на празно място и започна да дава нарежданията си. — Маса. Чуваш ли ме?

— Вече сме на път.

— Отивайте право в кулата. Не знам дали са стигнали вече дотам, така че може би ще успеем да ги заклещим в реката. Вземи всички хора, които пожелаят да дойдат с теб, и моля те, внимавай. Това е финалната партия и те са решили да я започнат с гръм и трясък. Изпращам ти картите ми. Разпръснете се покрай канала, наблюдавайте капаците на люковете, но не ги отваряйте. Аз и Маделин отиваме на Парк Лейн; ще взема колата.

Петрович тръгна, накуцвайки. Тежестта на ръката му, на която все още висяха окачени три сингуларни бомби, го заваляше на едната страна. Той се движеше много по-бавно от Маделин, която бързо успя да го настигне.

— Трябва да се махнеш от тук — каза тя.

— Това е моята Свободна зона, отговорността е моя.

Автомобилът на Валентина се показа. Той запали двигателя дистанционно и подкара колата на заден ход, насочвайки предницата й право към Юстън Роуд. Колелата изсвистяха и той скочи на шофьорското място. Маделин се хвърли на задната седалка.

Петрович дори не докосна волана — просто въведе курса и остави автоматиката да се погрижи.

— Нали знаеш, че и аз мога да карам? — каза Маделин. Тя свали облегалката на другата половина от седалката, за да може да се добере до багажника. — Ще трябва да конфискувам личната й броня заедно с всичко останало.

— Да. Оборудвай се добре. Не можем да си позволим

издънка.

— Защо просто не ги оставим да се взривят? — Гласът й прозвуча приглушено, докато тя ровеше отзад за оръжия с по-голям калибър. — Дори да е ядрена бомба, зарядът ще е малък. Заложили са я под земята.

— Искам да ги спра, защото не бива да им се позволява да се измъкнат безнаказано. Друга причина не ми трябва. С бомба, без бомба — няма значение. Те бъркат. Аз съм прав. — Петрович се хвана за дръжката, когато колата направи остър завой. — Непростимо е да не направим нищо.

Почти бяха стигнали, спускаха се по Парк Лейн към Арката на Уелингтън. Той погледна в огледалото за обратно виждане; Маделин беше намерила един автомат и достатъчно патрони, които започна да нарежда в пълнителите. Тя улови погледа му.

— Значи, това е то.

— Да. Така изглежда. *Ёбаный в рот.* — Той удари с юмрук по стъклото, по вратата, по седалката, по таблото. — Защо янките не могат да бъдат умни като мен? Защо не можаха да разберат, че Майкъл го няма?

Тя постави последния патрон на мястото му и пъхна един в цевта.

— Дори някой от агентите или всичките да имат някакви съмнения относно тази самоубийствена мисия, те са обучени да изпълняват заповеди. Докрай.

Колата спря със скърцане до журналистическия микробус. Тялото на Сурур лежеше зад него, на два метра от задната броня. Тя беше простреляна няколко пъти и лежеше в езеро от съсирена кръв. Операторът й, все така окичен с цялото си оборудване, лежеше посечен до страничната врата.

Цялата каросерия беше надупчена — за щастие, не бяха улучили нищо жизненоважно в претъпканата с електроника задна част, така че наклонената на една страна камера беше заснела промъкващите се пет тъмни фигури, едната от които бе носила зелена брезентова торба, очевидно твърде тежка и твърде цилиндрична, за да е предназначена за нормална употреба.

Кабелът лежеше на земята, а щифтът му беше откъснат и хвърлен настрани. Петрович слезе от колата и тръгна към рампата, която се намираше малко по-нататък.

— Майкъл? Какво става?

[Ако се намират под земята, дълбочината е достатъчна, за да блокира сигналите. Ако са над земята, значи, поддържат радиомълчание.]

— О, долу са със сигурност. И дори Макензи да иска да им нареди да се връщат, няма да успее.

[Саша, моля те, помисли отново. Американците ще умрат от собствената си ръка, унищожавайки ненужно оборудване. Не е ли най-доброто решение просто да ги оставим да го направят?]

— Разбира се, че е. Но има такива неща като справедливост и аз възнамерявам да я стоваря върху главите им като ангел-отмъстител. — Козирката на бетонния покрив се намираше над главата му. — Ще се видим от другата страна, Майкъл. Папата може и да таи съмнения относно теб, но не и аз. — Той се прехвърли за кратко на другата линия. — Маса. Срутете тунела на изток от кулата. Може да се каже, че имам план.

Той се затича напред и почувства как потокът информация секва. Маделин го изпревари и си сложи очила за нощно виждане, които беше открила в колата.

— Аз влизам първа.

— И защо?

— Защото просто мога да те избутам от пътя ми и ти по никакъв начин няма да можеш да ми попречиш.

Тя се затича напред, оглеждайки сенките, притиснала плътно приклада на автомата към рамото си.

Найлоновата завеса пред входа на тунела се развя; двете й крила се люшнаха встрани, а после бавно се събраха. Маделин леко отмести едната част с дулото на автомата.

— Чисто е — каза тя и се шмугна вътре.

Петрович я последва с леко закъснение; тя вече лежеше в тунела и пълзеше напред, придвижвайки се на лакти. Той я гледаше как се отдалечава, след което се спусна по лекия наклон по гръб. След като стигна до края и краката му цопнаха в реката, тя вече беше далеч напред, дебнейки в мрака.

Той нямаше намерение да изостава, въпреки че залиташе от едната стена на тунела към другата. Щеше да върви напред, дори това да го убиеше.

Докато напредваха в тъмния тунел, ориентирайки се единствено благодарение на хардуера си, далечен бумтящ звук разтърси тухлените стени и ги връхлетя въздушна вълна.

Маделин се обърна и погледна Петрович. Той вдигна палци и посочи напред. Тя продължи да крачи мълчаливо, а дългите й крака й позволяваха да стъпва от двете страни на канала.

После се спря и застина неподвижно. Петрович бавно се снижи. Тук реката правеше лек завой, от другата страна на който се забелязваха първите проблясъци на топлинен източник.

Автоматът й вече беше зареден. Тя го беше свалила от рамото си и се прицелваше. Оставаше й само да се стегне в очакване на отката и да натисне спусъка.

Изстрелът прозвуча брутално силно в тясното пространство;

взривът на Валентина, който бе унищожил тунела, бе привлякъл вниманието на намиращия се пред тях човек и тъкмо когато той се обръщаше, големият куршум разкъса балистичния найлон и проникна в плътта и костите под него.

Гръмотевичният звук бавно утихна и тялото се строполи с плясък на пода. Маделин се ослуша внимателно и бавно се придвижи на пръсти напред. Когато стигна до агента, тя се наведе и го опипа, търсейки признаци на живот. Не откри такива и Петрович внимателно се промъкна покрай нея.

Той знаеше, че Ватиканът има някакъв таен жестов език за подобни случаи, но не беше запознат с него. Вместо това вдигна първо един пръст, после четири, направи нула от палеца и показалеца си и посочи напред в тунела. Искаше да каже, че до подземното помещение има още сто и четирийсет метра. Тя кимна, за да му покаже, че е разбрала, но той не беше сигурен дали е успял да й обясни правилно.

Напред тунелът беше сравнително прав, но нямаше и следа от друг топлинен източник. Възможно беше Валентина случайно да е съборила тунела върху някой от тях или да ги беше изолирала от другата страна на срутването. Нишата в стената, където се намираше стълбата към повърхността, изглеждаше празна.

При положение че си имаха работа с петима агенти, те бяха убили един и бяха неутрализирали втори. Един щеше да остане в късия тунел, водещ към шахтата — за да помогне при спускането на тежката бомба — а двама щяха да се спуснат в помещението и да я заредят.

Той се зачуди какво чакат още. Досега трябваше да са свалили бомбата и сега всяка изминала секунда се отчиташе от обратното броене. Омръзна му да се промъква; изправи се и тръгна тромаво напред към зейналата черна дупка в тухлената стена, без въобще да прави опит да се прикрие.

Облегна се на ронливата стена и опипа джобовете си. Там нямаше нищо. Вече беше използвал своите зашеметяващи гранати и на Маделин като че ли също не й бяха останали никакви. Трябваше да импровизира.

— Хей, янки! — извика той и потрепна под залпа от куршуми, които се забиха в отсрещната стена на тунела.

Меките тухли се напукаха и посипаха земята с отломки. Въздухът се изпълни с прах, но Петрович не бе ударен сериозно, ако не се броят няколко по-големи парчета от печена глина. Стрелбата секна и проблясъците от дулата угаснаха като мълния.

Маделин се приближи до него. Той не можеше да види очите й, скрити зад зелените стъкла на очилата за нощно виждане, но

усещаше, че тя е ужасена от безразсъдността му. Ухили й се в тъмното.

— Здрасти — започна той и вдигна здравата си ръка към лицето, за да го защити от нови шрапнели. — *Ёбаный стос*, ще престанеш ли?

Той изчака за поредната пауза и отново пъхна пистолета в колана си.

— Какво правиш? — изсъска Маделин.

— Измислям го в движение. — Той откачи една сфера от ръката си и я включи. Малкият зелен индикатор светна. — Виждали ли сте какво правят малките ми сингуларни бомби? Аз съм. Виждал съм какво могат да причинят на кола. Чудя се каква ли част от вас ще остане, за да бъде изпратена вкъщи. Някъде съм прибрал няколко пощенски плика. Би трябвало да стигнат.

Маделин се наведе и се скри под ръба на дупката, сменяйки автомата със своя ватикански специален. Петрович хвърли сингуларната бомба през дупката към отсрещната стена на тунела. Тя отскочи от нея и се затъркаля надолу.

Последва нова буря от шум и светлина, но този път куршумите не бяха насочени срещу тях. Целеха се в търкалящата се сфера, която набираше скорост с приближаването си към шахтата.

Маделин вдигна пистолета над главата си и изпразни целия му пълнител, насочвайки го към всички ъгли в тъмното пространство.

Когато и последната гилза падна със звънтене на земята, въздухът вече имаше вкус на изхабен барут и пръст.

— Да или не? — попита Петрович.

Маделин смени празния пълнител с пълен.

— Сега ще разбера.

Тя извади една разхлабена тухла от надупчената стена и я остави да падне в краката й. След това я вдигна и метна вътре. Нямаше ответен огън.

— Да, нямаме време за това.

Той извади автоматичния си пистолет, отстъпи до другата страна на речния канал и се залепи до извивката в стената, откъдето можеше да види целия тунел чак до шахтата.

В дъното се виждаха цветни петна, яркобели и жълти. Зърна нещо, което приличаше на крак, а може би и ръка, протегната към боядисана в ярки цветове пръчка, която можеше да бъде само автомат. Петрович насочи мерника към основната маса и стреля три пъти.

Маделин скочи и прехвърли стената. Вдигна безцеремонно смъртоносно ранения мъж, остави го за миг върху тухлената

стена, преди да го бутне в реката.

Петрович заджапа към него и стъпи върху тялото, използвайки раменете и главата му, за да постигне по-голяма височина. Маделин се пресегна и го издърпа в дупката.

— Нали знаеш, че това е истинска лудост? — каза му тя, когато той се стовари на пода.

— Опитваме се да попречим на група фанатици с атомна бомба да направят светещ кратер в Свободната зона. В сравнение с всичко, което сме правили досега, това си е напълно разумно. — Той вдигна нагоре здравата си ръка. — Ще действаме ли? Ще отмъстим ли за всички онези, които бяха прегазени от армагедонистите?

Пръстите й се сключиха около китката му и тя го изправи.

— Нали всички искат точно това? Всеки го прави поне по веднъж в ядрените си сънища.

Тя вдигна очилата за нощно виждане на челото си и го целуна продължително по устните. След това го бутна зад себе си, коленичи и запълзя към бездната на шахтата.

32.

Сингуларната бомба беше разпиляна; смолата, придържаща жиците към основата, беше натрошена на няколко големи късa, а останалото беше превърнато на парченца с големината на грахови зърна. Това означаваше, че му оставаха само две бомби. Петрович и Маделин седяха от двете страни на тунела и гледаха към шахтата.

Маделин провери въжето, което беше завързано около основата на последната опорна колона на тунела.

— Все още не мога да разбера какво ги задържа. — Петрович сви пръсти около дръжката на лопатата и почувства успокояващата й примитивна тежест. — Ако бях на тяхно място, досега да съм я взривил. Сигурно има някаква основателна причина, за да не го правят.

— И ти искаш да разбереш каква е тя.

— Все още не сме мъртви.

Той надникна от ръба; не се виждаха никакви мини или опънати жици, които да бъдат задействани при настъпване. Погледна отново нагоре и видя огромната запушалка от отломки, надвиснала над главите им.

— Ако те спусна долу, и двамата ставаме уязвими. Ако те наблюдават шахтата…

Маделин огледа вратите на подземната стая. Камъкът, който ги беше задържал отворени, беше изритан настрани, и единственото, което сега им пречеше да се затворят, бе дебелият оптичен кабел.

— Трябва да сляза долу — настоя той.

— Наистина ли смяташ, че ще успееш да ги уговориш да се откажат?

— Мисля, че трябва да опитам. Никога не се знае как ще свърши едно нещо, докато не свърши.

— Сам, искам да ме изслушаш. — Тя обърна лицето му към себе си. — Те няма да се разубедят. Това не са просто войници, това са мъченици. Мога да ги разбера. Няма да се откажат; те вярват в онова, което правят.

— А аз не.

— Не можеш да ги спреш. Не можем да щурмуваме стаята, а те няма да излязат. В момента са вътре и каквото и да чакат, думите ти по-скоро ще ги накарат да детонират бомбата по-рано, а не по-късно. — Тя взе лопатата от ръцете му и я остави настрани. Хвана свободната му длан между своите. — Искам бъдеще с теб. Не знам къде ще бъде или какво ще правим в него,

но искам да е с теб. Ако останем тук, това никога няма да се случи.

— Ирландия — промърмори той. — Трябва да отидем в Ирландия, да изградим там Свободната зона. Ние сме граждани — дори дипломати. Всичко е уредено, всичко. Майкъл вече е там; ирландското правителство е инсталирало квантов компютър в Корк. Ето това ще правим.

— Тогава защо стоим в студен тъмен тунел под центъра на някогашен Лондон, като се опитваме да защитим нещо, което вече не е от значение, и да убедим няколко фанатици да не се взривят?

— Защото трябва да го направя. Защото целият ми живот е пропит със страх от армагедонистите. Причинил съм доста гадни неща на всякакви хора — добри, лоши, луди — защото умирах от страх, и поне този път искам да покажа, че мога да избера правилното нещо. Ако успея да ги спра, спирам и всички гадости, с които съм си имал вземане-даване през годините. — Той прехапа устната си. — Но най-вече защото ги ненавиждам и мразя онова, което ми причиниха.

— Въпросът е дали ги мразиш повече, отколкото обичаш мен? — Тя стисна ръката му по-силно. — Докато все още имаше възможност, разбира се, че трябваше да се опитаме да спрем това насилие. Дадохме всичко от себе си. Повече нямаше какво да направим. На моменти се представяхме великолепно. И пак не се оказа достатъчно. Те избраха техния път — сега е време ние да изберем нашия. Докато все още можем.

Петрович облегна тила си на стената и изстена шумно и продължително.

— Всеки път. Всеки път, когато играя тяхната *ёбаная* игра, те печелят.

— Тогава спри да играеш. Само идиот би продължил да залага срещу някой с подправени зарове, а ти не си идиот. Приеми го като измама, каквото си беше от началото до края. Готова съм да умра тук, долу, с теб, но ми се иска да мога да погледна свети Петър в очите, без да го накарам да си мисли, че съм пълна глупачка, защото съм си похабила живота по такъв героично безсмислен начин. — Тя го погледна за миг с електронно подсилените си очи и наведе глава. — Какво ще кажеш, Сам?

— Не мога да споря с това — каза той. — Всичко, което казваш, е абсолютно правилно.

— Но въпреки това ще си отидем като Бъч Касиди и Сънданс Кид, нали?

— Не, няма. — Той освободи ръката си и вирна брадичка. —

Абсолютно си права. Майната им на тях и на коня, който са яхнали. План Б.

— Имаме ли такъв?

— Вече имаме. Вратата на подземната стая трябва да бъде затворена както трябва. — Той вдигна лопатата и я връчи на Маделин. — Само ти ще успееш да го направиш навреме, колкото и малко време да ни е останало.

Тя грабна лопатата и я хвърли в дупката; от дъното на шахтата се чу издрънчаване. Маделин уви въжето около кръста си и застана на ръба на пропастта.

— Пази ми гърба — каза тя и започна да се спуска надолу.

Петрович извади пистолета си и прикани вратата да се отвори малко повече от процепа, който се виждаше в момента. Маделин стигна дъното, спря за миг, колкото да вдигне лопатата от пода, и хукна към подземната стая.

Мъничката зелена светлина сияеше в самотното си великолепие.

Тя коленичи и хвана кабела с едната си ръка, а с другата пъхна острието на лопатата в процепа. Натисна дръжката и идеално балансираната врата послушно помръдна.

Някой я чакаше, но похаби първия си залп в тежката стоманена врата. Искричките осветиха шахтата и прегърбената фигура на Маделин; тя извърна лице от внезапната ярка светлина и яростния вой на рикоширалите куршуми.

Секунда по-късно тя замахна с лопатата и разсече кабела на две. Взе края, който водеше към компютъра, и рязко го дръпна. Стрелбата започна отново и тя се притисна към бетонната стена.

Настъпи тишина и Маделин уви кабела около дръжката на лопатата веднъж, втори път, дръпна силно, за да го стегне, и хвърли всичко в коридора зад вратата. Резултатът беше предсказуем, но Маделин се претърколи по пода и се изправи отново до вратата. Дръпна я и вратата се затвори, а пушечният огън секна в момента, в който входът беше запечатан.

Ключалките изжужаха, резетата се плъзнаха на мястото си и зелената светлинка се промени в червена.

— Кажи ми пак защо трябваше да направя това? — извика запъхтяна тя.

— Защото това е противобомбен бункер — извика в отговор Петрович. — Сега се връщай горе.

Тя изтича обратно и се хвана за въжето.

— Не говориш сериозно?

— Да. Ако не можем да спрем експлозията, то поне ще попречим на взрива да достигне до повърхността.

Тя редуваше ръцете си на въжето, което изскърца възмутено.

— Давай, давай!

Ръката ѝ достигна до дупката и се вкопчи в неравния ѝ ръб. Острите камъни и металът се врязаха в дланта ѝ, но тя не се пусна. Постави и другата си ръка на ръба и размаха крака, за да открие опора, върху която да стъпи. Петрович я хвана за китките, запъна краката си в мекия камък и дръпна силно.

Почувства как се плъзга заедно с нея. Подметките на ботушите му се удариха в отсрещната стена на шахтата и той напрегна коленете си. Маделин продължаваше да се плъзга, а той не беше достатъчно силен, за да я удържи.

Окървавената ръка, която се беше вкопчила в ръба на шахтата, пусна неговата и зашари наоколо. Напипа металния пръстен около левия му лакът и пръстите ѝ го сграбчиха. Ръката му се напрегна и изопна. Рамката на гърба му пое цялата ѝ тежест и той стисна здраво очи, за да преглътне момента на мъчителна болка, преди да успее да блокира всичко.

Маделин провря раменете си през пролуката, пусна го и се оттласна нагоре от стените на шахтата, успявайки да се прехвърли по корем през прага. По гърдите ѝ се стичаше защитен гел.

Тя се обърна по гръб и вдигна и краката си в тунела.

— Извинявай.

Петрович отново започна да диша.

— Вземи едната бомба — изпъшка той.

Беше го страх да помръдне, за да не се окаже, че нещо се е скъсало.

Тя се пресегна и откачи едната от сферите.

— И какво сега?

— Така. Вземи въжето, завържи на края му една кофа и пусни бомбата в нея. Щракни превключвателя отгоре ѝ, натисни бутона и я пусни в шахтата. Имаме петнайсет, най-много двайсет секунди, за да се махнем от тунела.

Тя вече издърпваше въжето. Петрович отново допусна усещанията в тялото си и изобщо не ги хареса.

— *Ёбаный в рот.*

Нещо в ръката му се беше повредило необратимо. Тя беше мъртва, безчувствена, сякаш към тялото му беше прикрепен нечий чужд крайник.

— Тръгвай — каза му Маделин, надвесена над въжето. — Аз ще те настигна.

— Тръгвам толкова бързо, колкото мога.

Той се хвана със здравата си ръка за подпората на тунела, надигна се до седнало положение, сви краката си и се спусна по наклона. Не беше нито бързо, нито елегантно.

Бомбата издрънча в кофата. Тя пусна таймера и залюля кофата над шахтата.

— Дали ще се получи?

— Не разполагаме с друго.

Близостта на гласа му я накара да се обърне; бледозелената светлина на очилата й за нощно виждане се стичаше по бузите й.

— Действай.

Маделин бръкна в кофата, натисна бутона и остави въжето да се плъзне между дланите й, оцветявайки найлоновата нишка с кръвта си. След това сви юмруци, за да спре падането на бомбата. Кофата издрънча и тя отново я пусна, този път до края.

— Тръгвай, Сам.

— Тръгнал съм.

Той изръмжа от раздразнение заради бавното си придвижване. Тя пропълзя към него и през него. Петрович получи коляно в корема и ръката й затисна силно главата му. Когато се озова от другата страна, тя се пресегна, бръкна под тениската му, стисна металната рамка, която се спускаше покрай гръбнака му, и го задърпа след себе си.

Часовникът в ъгъла на зрителното му поле показа единайсет, дванайсет секунди — все още се намираха в тунела, тъкмо бяха стигнали до тухлената стена, която ги отделяше от потока. Маделин го подхвана и го изхвърли навън с пъшкане, което премина във вик. После скочи, завъртя се и падна във водата до него.

Шестнайсет, седемнайсет, осемнайсет и Петрович тъкмо започна да си мисли, че бомбата е дефектна и няма да се задейства, когато реката смени посоката си. За миг водата се завъртя хаотично около него и той вдигна глава. Нещо огромно и тежко беше започнало да се движи.

— Повърхността — каза той, но Маделин вече се беше изправила на крака.

След като вече разполагаше с достатъчно пространство, тя го хвана през гърдите, подпъхвайки едната си ръка под неговите, повдигна го от земята и го повлече към стълбата, която водеше нагоре към улицата. Тихият стон на гънещата се стомана внезапно премина в писък, разнесе се характерният звук от скъсване и гредата поддаде. Последва грохот от падащи отломки, докато накрая затрепери самият въздух.

Отслабеният от поредицата трусове канал започна да се срутва. От тавана се сипеха тухли и падаха с плясък във водата, следвани само подир миг от съседките си. Цели редици от тухли валяха и задръстваха водата.

Маделин придърпа Петрович към нишата, след което се

изкатери по ръждясалата стълба, водеща към железния капак над главата й, оставяйки го да лежи в бушуващата вода с пълни с прах дробове.

Появи се полумесец от светлина, последван от пълен кръг, разкриващ облаци и лица. Нещо падна до него в черната вода — захвърлените очила за нощно виждане. После се появи и тя, разплисквайки водата.

— Можеш ли да се изкачиш?

— Дори и това да ме убие.

Той се хвана за стълбата със здравата си ръка и тя му помогна да качи единия си крак на най-долното стъпало.

Петрович плъзна ръката си нагоре, притисна се към стълбата, вдигна крака си на следващото стъпало и повтори движенията, като се опитваше да се придържа максимално близо до стълбата, за да не се окаже твърде далеч от нея при поредното приплъзване на ръката си нагоре.

Въздухът около него беше сив, а вдигнатият шум приличаше на гърления рев на конструиран от Джихада гигантски робот. Главата му се появи над тротоара и той очакваше да види някакво огромно механично насекомо, вилнеещо из града.

Подхванаха го ръце, издърпаха го нагоре и го сложиха да седне на земята.

Валентина коленичи пред него.

— Спря ли ги?

— Не. — Той изкашля праха от дробовете си и го изплю на плочките. — Трябва да бягаме.

Маделин изпълзя навън. Имаше рана на главата, кръвта се стичаше по скалпа и покрай ухото й. Лицето й бе покрито с тъмен прах, бронята й също. Само очите й бяха бели. Той осъзна, че сигурно изглежда по същия начин.

Единственият отговор на Валентина на думите на Петрович беше:

— Колко далеч?

Той не знаеше със сигурност.

— Майкъл?

[Добре дошъл отново.]

— Да, да. Прецакахме се. Приеми, че имаш килотонова ядрена бомба в твоята подземна стая и аз току-що изсипах в шахтата останките от кулата „Ошикора“. — Той се опита да се изправи и необяснимо защо не откри земята. Уловиха го и го вдигнаха: Маделин от едната страна, Маса от другата. — Какви са вероятностите от заразяване?

[Има сложни, неизвестни променливи…]

— Искам предположение. И приблизителни изчисления за

щетите и концентрацията на радиоактивен прах. Бих го направил и сам, но съм малко зает с опити да остана жив.

Нямаха кола, камион, нищо. Трябваше да се придвижват пеша или да останат тук.

[Тръгнете на север или на запад. До петстотин метра от кота нула има голяма вероятност за пълно разрушаване на всички сгради, неподсигурени срещу земетресение. Заразяването е възможно — определям вероятност от петдесет процента — но ако облакът от експлозията достигне повърхността, ще доведе до взрив и топлинни увреждания. Радиоактивният прах ще се разпространи на юг и изток над Метрозоната, концентрацията му ще е смъртоносна, след четирийсет и осем часа ще спадне под смъртоносната.]

— *Чёрт.* Предупреди Метрозоната. Бий тревога.

Той смътно усещаше, че се препъва, пада и продължава да тича, подкрепян от двете страни. Насочваха се към Бъркли Скуеър. По пътя тропаха ботуши, но никой не говореше. Всички пазеха дъха си за нещо по-важно.

От другата страна на реката завиха старите сирени, звукът им се извисяваше и затихваше, всявайки студен, корав ужас в сърцата им.

Беше минал почти половин час, откакто прекатурената камера беше записала отдалечаващите се фигури на мъжете. Почти. Оставаха по-малко от две минути.

Естествено — те бяха заредили бомбата отвън, бяха вкарали кодовете си, бяха ги сверили с главнокомандващия, бяха нагласили таймера. Трийсет минути, за да стигнат до мястото, да се справят с неочакваните спънки, да поставят бомбата колкото се може по-близо до проклятието, наречено Майкъл — и да открият, че могат да влязат в стаята с квантовия компютър, да осъзнаят, че току-що са сложили пълнител с патрони в машината, но въпреки това трябва да се състезават с часовника, който бавно отброява и няма как да бъде спрян, прикрепеният към малка ядрена бомба часовник, който щеше да я взриви, когато броячът стигне до нула.

Беше неизбежно.

Той си ги представи как стоят в тъмната стая и единствената им компания са самите те и проблясващите екрани на китките им. И гнусната бомба, чийто брояч проблясва, отброявайки минутите до края на живота им.

Петрович се радваше, че там се намираха те, а не той, макар че собствените му дробове горяха така, сякаш бяха пълни с киселина, всеки мускул се гърчеше в агония, всяка стъпка изискваше огромни усилия, всеки миг бе истинско мъчение. Той беше жив и ако успееше да се отдалечи достатъчно от кота нула,

щеше да остане жив.

Не като тях. Изобщо не като тях.

33.

Тъкмо бяха стигнали до другия край на Бъркли Скуеър — овал от мъртви дървета и изсъхнала трева — когато Петрович усети първите признаци. Очите му се напълниха с бял шум, а компютърът, на който разчиташе за ориентирането си, запелтечи.

Внезапно сковаване го откъсна от хватката на жените, които го носеха, и той падна. Докато се свличаше, ударната вълна, която се носеше по земята, се сблъска с него. Силно. Той изведнъж се озова във въздуха и безумен шум изпълни ушите му.

Зрението му се проясни. Лежеше по гръб, с лице към пътя, по който бяха дошли, и към него се носеше вълна от пътна настилка, бетон и почва. Пътят се гънеше така, сякаш беше морска повърхност, а сградите се олюляваха като кораби, хванали прилива.

Докато се издигаха, те скърцаха и пищяха — но оставаха сравнително здрави. Когато гребенът на вълната премина под тях и земята отново започна да се сляга, по фасадите им пробягаха пукнатини; покривите продължаваха да се надигат, докато зидарията под тях започна да се разделя покрай пукнатините. Пръскаха се прозорци, тухлите под хоросана се чупеха, пукаха се каменните плочи.

Вълната удари Петрович и той отново се озова във въздуха. Сградите, които се намираха зад него, в началото на площада, започнаха да се накланят и да се срутват.

По улиците премина цяла влакова композиция от ударни вълни и над подземната стая, прикрит донякъде от гъстия облак прах от сринатия град, се надигна огромен черен купол от подземни скали. Външните му граници бяха белязани от парчета асфалт, улични лампи, бетонни и пластмасови плочи и ярък, пъстър килим.

Огромната издутина заплашваше да се взриви, да изригне огнена топка във висините и да посипе навсякъде с радиоактивен прах, който сигурно щеше да бъде подхванат от вятъра и щеше да затъмни още повече небето. През воала от отломки проблясваха едва сдържани оранжеви пламъци.

Тя остана известно време там, подклаждана отвътре от нажежения до бяло облак, като се опитваше да се откъсне от земята, напук на гравитацията.

После започна да се свива — огънят, който я поддържаше, постепенно гаснеше, превръщайки се от яростна светлина в тлеещи въглени. Докато спадаше, се разрази нова буря от прах, която връхлетя разпадащите се сгради, пробивайки стени и

прозорци.

Когато стигна до Петрович, силата й вече се равняваше на силен шамар по лицето и продължаваше да отслабва. Хоризонтът зад гърба му не се виждаше изобщо. Въздухът стана матов. Шумът от цепене, пропукване и срутване постепенно утихна, като накрая се снижи до такова ниво, че вече можеше да се чуят викове, кашлици и звуци от повръщане.

Той не можеше да говори. Устата му, суха като пустиня, като че ли беше застинала полуотворена. Почти не можеше да вижда; очните му ябълки бяха хлътнали и дращеха, сълзите му бяха свършили. Той примигна и усещането беше такова, сякаш се опитваше да отмести огромни камъни. Носът и ушите му бяха запушени, а дробовете му се гърчеха при опитите му да диша.

Освен това нямаше връзка — не само сигнал, а и признаци за сигнал.

От лявата му страна стоеше мъж, един от доброволците на Валентина, който бавно се надигна на ръце и колене. Устата му беше пълна с кръв, която се стичаше на ручейчета през пепелявобелия прах, полепнал по кожата му. Погледът му беше безумен и объркан.

Петрович успя да сътвори достатъчно слюнка, за да прочисти устата си.

— *Пиздец.*

Той се огледа, взирайки се в мъглата. Във въздуха танцуваха сенки, които се разширяваха и изтъняваха под поривите на вятъра.

— Сам? Сам!

— Насам — успя да изграчи той, преди гърлото да го стегне и той да се разкашля достатъчно силно, за да счупи ребрата си.

Маделин се приближи, залитайки, и седна на хълбок на земята до него. Всяко движение вдигаше допълнителен облак прах във въздуха. Тя вдигна ръка и притисна дланта си върху сърцето му, за да почувства жуженето на турбината под кожата му.

В храчката му имаше кръв и той избърса устата си с ръкав. Все пак още не беше мъртъв. Описа кръг с пръста си, за да й покаже, че става въпрос за всички, след което посочи на север. Тя кимна и започна да търси останалите, да ги води при него, да ги настанява на земята и да ги кара да чакат.

Намери Валентина — тъмната й коса беше станала твърда и бяла, куртката й под стегнатия колан се беше разтворила, липсваха копчета на ризата й, имаше рани по корема и краката, панталоните й бяха разкъсани. Петрович я прегърна през раменете, но тя не реагира.

Маделин откри останалите доброволци, всички със счупвания, разкъсвания, натъртвания и прободни рани. Защитната й броня я беше предпазила, ала кожата и костите не бяха издържали.

Последна намери Маса, която се скиташе в мъглата, хвана я за ръката и я поведе към групата.

— Направиха го. Направиха го — мърмореше Маса. Тя погледна Петрович. — Направиха го.

— Да. Направиха го. — Той изкашля още от слузестата смес. — Трябва да се почистим. Ще останем заедно. Никой няма да бъде изоставен.

Той се отдръпна от Валентина и се подпря на рамото й, за да се изправи. Кракът му се опита да се подгъне и той го накара да се стегне. Когато погледна надолу, видя, че нещо стърчи от прасеца му. Беше твърде голямо, за да бъде наречено треска — кракът му бе пробит от широко колкото молив парче дърво, което щеше да причини повече щети при вадене му, отколкото бе причинило при самото проникване.

Лявата му ръка все още беше безчувствена. Той я докосна с дясната, ощипа се грубо. Нищо. Това като че ли беше най-малкият му проблем; поне вече не болеше.

Той закуцука към пролуката, която се беше отворила между планините от срутена зидария; това трябваше да е пътят към Оксфорд Стрийт. Сградите от двете страни бяха изгубили фасадите си и стаите им зееха открити. Комините бяха хлътнали в покривите и бяха пробили долните етажи.

Видът на цялото това унищожение го изпълни със студена, отдавна натрупвана ярост. Тъкмо бяха разчистили след Джихада и Външните. Белезите, останали след предишните ракетни удари, бяха изолирани. Тази бомба беше направила кратер в историческия център на града, беше затрила забележителностите от лицето на Земята, беше разпръснала отрова във въздуха, който бяха принудени да дишат, и беше заразила земята, по която ходеха.

Той се хлъзгаше и се пързаляше по купчината отломки, изкачи се на върха и се спусна от другата му страна. Тежките частици в облака, който го обграждаше, падаха като тежък дъжд и небето започна да се прояснява. Върховете на порутените сгради се взираха в него, разместени и назъбени. Пътят бе осеян с пукнатини, през които като от извор бликаше вода и се събираше на локви в канавките. Канализацията беше поддала и на места пътят беше хлътнал, а на други се виждаха зейнали дупки, пълни с мрак.

Избягваха всички опасности по пътя си, дори когато

сляганeто на земята след експлозията предизвикваше срутването на нещо наблизо. Винаги първо се чуваха някакви предупредителни звуци и земята потреперваше. Разполагаха с достатъчно време, за да избягат напред, далеч от бавно търкалящите се тухли и греди, камъни и стомана.

Появи се сигнал; Петрович веднага се закачи и потърси помощ.

— Здрасти.

[Способността ти да оцеляваш изненада дори мен. Много ли сте ранени?]

— Доста сме поочукани. Да речем, че имаме петнайсет едва успяващи да вървят ранени. Не знам какво количество радиация сме поели — може вече и да сме мъртви.

[На входа към „Мерилибоун“, до мола на Оксфорд Стрийт са отворили станция за обеззаразяване. Постарайте се да минете оттам.]

— Разкажи ми за щетите.

[Съдейки по предавателите, които сме изгубили, сградите в радиус от седемстотин и петдесет метра от епицентъра на взрива са или напълно, или частично унищожени. Някои в периметъра са оцелели, други, извън него не са. Няма значителни разрушения извън две хиляди и двеста метра. Бъкингамският дворец е в руини, Устминстърските диги са разкъсани, а старият Парламент е наводнен. Временният мост при Ламбет е разрушен.]

— Ах, *чёрт*. А напредвахме толкова добре.

Молът, чиито стъкла бяха грижливо подменени след опустошението, предизвикано от милицията на „Парадайз“, представляваше море от сияещ кристал под скелето от подпорни греди. В празните пространства зад безизразните магазинни витрини се виждаха потрошени плочки и висящи стенни лампи.

[Трябва да знаеш, че за момента те смятат за мъртъв. ЕС безцеремонно прекрати всички визи на притежателите на американски паспорти, целият дипломатически персонал е прогонен, всички американски авоари са замразени. Правителството на Съюза влиза в спешно заседание в осемнайсет часа. Какъв ще бъде отговорът ти?]

— Моят или отговорът на Свободната зона?

[Те не са ли едно и също?]

— Да. И те скоро ще го разберат.

Преходът към Мерилибоун Лейн се намираше точно отпред и точно както им беше обещано, там беше разпъната голяма бяла палатка. Край нея бяха паркирани микробуси с червени кръстове, а вътре ги чакаха фигури в бели престилки и респиратори.

Петрович не очакваше това с нетърпение. Той се нареди пръв,

отчасти защото беше водач, но най-вече защото искаше по-бързо да приключи.

Екипът по обеззаразяването работеше в два потока; докато го преглеждаха с детекторите за радиация, трепереща Маса беше избутана в съседната лента. Броячите цъкаха мързеливо при включването си, но когато ги приближиха до тялото му, започнаха да тракат и да жужат.

Един от медиците разкъса печата на стерилизиран пакет с хирургически ножици.

— Извинете, доктор Петрович — каза той и започна да разрязва дрехите на Петрович от шията до слабините.

Повтори действията си и на гърба му, след това се прехвърли на краката.

Наложи се да свалят и екзоскелета му и за щастие, някой разполагаше с кутия за инструменти, в които имаше гаечен ключ с точния размер. Махнаха залепените за тялото му батерии — тиксото остави върху кожата му червени отпечатъци. Опитаха се да му вземат и компютъра, но за това не можеше да става и дума. Прибраха го в найлонова торбичка, завързана с въженце, което той стисна здраво.

Беше съвсем гол, с изключение на ботушите. Разрязаха връзките им и той ги събу, след това свали поред и чорапите. Когато всичките му дрехи бяха прибрани в яркожълта найлонова торбичка, отново го провериха с брояча.

Този път радиацията беше по-ниска, но в дясното му око имаше нещо, някаква заседнала частица от някакъв краткотраен радиоактивен изотоп.

— Боя се, че трябва да го извадим.

— Да, и аз така предположих.

Той продължи да гледа право напред, но с крайчеца на окото си забеляза, че Маса беше преглеждана по същия учтив, но непреклонен маниер. Ножиците не успяха да срежат нейния стелт костюм, затова й се наложи да го съблече. Сега беше гола като него и за пръв път му изглеждаше уплашена и окаяна.

Медикът извади стерилни форцепси и плъзна краищата им около очната ябълка на Петрович. Стисна здраво, завъртя под правилния ъгъл и уредът излезе с изщракване.

Прибраха го в чантата с дрехите.

Провериха го отново. Нямаше повече горещи точки. Избутаха го напред към палатката и следващият човек на опашката зае мястото му.

Превързаха раните му. Забитото в прасеца му колче беше извадено и проверено за радиация, после зашиха разкъсания му крак и му направиха водонепроницаема превръзка. Дупките в

счупената му ръка представляваха по-голям проблем.

— Оставете я — каза Петрович. — Така или иначе, ще я изгубя.

Душът не беше нито горещ, нито студен, но поне водата беше в изобилие. Той не можеше да се измие сам и трябваше да се примири с помощта на санитар. Под душа от другата страна на палатката, скрита зад параван, се къпеше Маса.

Той си направи гаргара и изплю водата. Няколко пъти. Издуха си носа и се остави да му го промият с кислородна вода. Ушите му бяха почистени. Гъбите отидоха в друга жълта торбичка, но водата просто беше оставена да се изтече.

Отново го провериха с брояча, отбелязаха, че е в достатъчно добро състояние, и го пуснаха по-нататък. Следващият неизвестен медик му взе кръв — повече, отколкото Петрович смяташе, че е необходимо — и внимателно надписа шишенцето на ръка.

Дадоха му бяла болнична нощница, болнични чехли и червено одеяло. Последният в редицата повдигна едното крило на платнището и го избута навън.

В задната част на един микробус седеше някакъв мъж със зелени болнични дрехи. При него имаше включена електрическа кана. Той взе една чаша и я поклати.

— Чаша чай, сър?

Ако на Петрович му бяха останали някакви сълзи, той сигурно щеше да се разплаче.

— Кафе? Кажете ми, че имате кафе.

— Разбира се, сър.

Петрович изпи две поредни дози в една и съща чаша. Кафето беше горещо, силно, а вкусът му бе такъв, сякаш ангели танцуват в устата му. Той седна на задното стъпало на микробуса и към него се присъедини Маса, която скоро също се сдоби с питие.

— Те го направиха — каза тя.

— Знам. Направих каквото можах. И почти беше достатъчно. — Той сръбна малко от горещата напитка. — Можеше да е много по-зле.

— Как?

Тя изцеди вода от косата си и я остави да се стече по земята.

— Не изгубихме никого. Вярно, че сега имаме един ёбаный грамаден кратер и цял километър гадости, които се излъчват от него. Можем просто да наринем пръстта обратно в него и да я отъпчем, но хората не може да бъдат заменени. А и те пропуснаха. Пропуснаха Майкъл, пропуснаха и мен. Не успяха да постигнат нищо от онова, което искаха.

— Те използваха ядрена бомба, Сам.

— Да. Най-накрая допуснаха грешка. Твоите хора. — Той сви

рамене. — Добре де, вече не са твои. Много са добри. Два пъти извадихме късмет, но това е първият път, когато наистина се прецакват. Имахме камери на кота нула. Имаме клипа как са застреляни двамата репортери и ако има нещо, което дори най-фанатичното журнале мрази, то това е някой нарочно да застреля друго журнале. Така че целият свят ни съчувства.

— Не ми трябва съчувствие — каза смело тя. — Искам отмъщение.

— О, ще си го получим. Но може би няма да изглежда така, както ти се иска на теб. — Той я погледна с единственото си око. — Готова ли си за това?

Необезпокоена от празната му очна ябълка, тя отвърна на погледа му.

— Какво смяташ да правиш?

Той се почеса по носа и се усмихна дяволито.

— Нещо… прекрасно.

34.

Звънна телефон. Това беше древен уред, все още свързан чрез медна жица, и колкото и напреднала да беше технологията, закачена към него, самият телефон си беше останал непроменен от трийсет години.

Той беше монтиран, за да предотвратява войни. Това беше единствената му цел и поне що се отнася до потенциалните воюващи страни, тя беше изпълнена. Поне досега.

Един мъж — нисш служител, чиято длъжностна характеристика включваше осигуряването на всички необходими неща за важните хора — беше съвсем сам в стаята, когато телефонът иззвъня. За миг човекът изпадна в паника и извика за помощ, преди да се вземе в ръце, да вдигне слушалката и да я притисне към ухото си.

— Ало?

— Аха, ти не си президентът Макензи.

— Не, сър. Казвам се Армстронг. Джо Армстронг.

— Добре, Армстронгджоармстронг. Аз съм Самуил Петрович и твоят шеф току-що взриви ядрена бомба в моя град. Ако кажа, че съм просто малко разочарован от това, ще бъде меко казано, но някак си ми се струва, че твоят президент хич даже не му пука за това. Ала за негов лош късмет аз си поставих за цел в живота да го накарам да му запука. И така, Джо — ти си доста изпълнителен тип, нали? Мога да ти се доверя, че ще предадеш едно съобщение. Ще го направиш ли за мен, Джо?

— Да. — Армстронг имаше проблеми с дишането. — Мога да го направя.

— Съобщението е следното: искам да разговарям с Макензи и няма да си отида, докато това не стане.

Петрович чу как слушалката бе оставена на масата. Не се и съмняваше, че тя е направена от солидно скъпо дърво, полирано до блясък и чинно подредено.

Мълчанието продължи няколко минути, докато не се чуха приближаващи се гласове. Единият беше на Армстронг, имаше и други. Сториха му се разтревожени.

Слушалката отново беше вдигната и в нея прозвуча гласът на по-възрастен мъж. Глас на човек, който беше свикнал и да дава, и да изпълнява заповеди.

— Говори адмирал Малкълм Аренд от Военноморските сили на Съединените щати. Кой се обажда и как успяхте да проникнете в системата?

— Джо не ви ли каза? Таях такива големи надежди за това

момче. Или може би проблемът е във вас, адмирале? Може би Джо ви е казал, но вие не сте му повярвали, защото сте си мислели, че атомите ми плават из атмосферата някъде над Франция.

Нечия ръка прикри говорителя на слушалката и адмиралът извика на останалите:

— Петрович е.

— Нали това се опитвам да ви кажа. Така, вие също не сте Макензи. Всички са се събрали в Кризисната стая, нали? Значи, можете да прехвърлите този разговор там — и сам мога да го направя, но защо трябва да върша цялата работа?

— Президентът Макензи не разговаря с терористи.

— Мога ли да ви напомня кой току-що събори Колоната на Нелсън? Търкаля се някъде по Трафалгар Скуеър и главата на Нелсън се е откъснала. Тази снимка в момента обикаля новинарските канали по цялата планета. Дори вашите. Щом аз мога да преглътна разговора с Макензи, и той ще благоволи да си седне на кльощавия задник и да разговаря с мен.

— Президентът Макензи не разговаря с терористи. Аз не разговарям с терористи. Никой в тази администрация не разговаря с терористи.

— Хубаво. Значи, никой не иска да научи как ще загине държавата ви. Мога да ви разбера.

— Аз… какво?

— Не само, че не убихте мен, но не убихте и Майкъл — каза Петрович.

— Майкъл?

— ИИ-то. Той си има име: Майкъл. Него се опитвахте да убиете; същият Майкъл, когото Ватиканът се кани да обяви за жив. Не че на вас ви пука повече, отколкото когато го мислехте за машина. Съжалявам, увлякох се. Двамата с Майкъл, между нас казано, решихме, че вашето съществуване е твърде опасно за света и че той ще се превърне в много по-добро място за живеене без вашата групичка въоръжени с ядрени оръжия фундаменталистки ксенофобски психопати. Съжалявам, че нещата се развиха така, но какво да се прави.

— Вие заплашвате да унищожите Съединените американски щати. Вие и коя армия?

— Да. Последния път, когато някой ми каза това същото нещо, аз го изненадах, като се появих с, нали се сещате, цяла армия. Пригответе се за Новия джихад на машините, адмирале.

— Можем да се справим с ИИ, Петрович — каза Аренд. — Можем да се справим и с вас. Сега се махайте от тази линия.

— Само още едно нещо, адмирале. Ако сега изолирате

мрежата си, вирусните програми, които са инсталирани в инфраструктурата на страната ви, няма да могат да говорят с Майкъл. Ако това се случи, те ще изключат всеки компютър, в който се крият, и аз съм сигурен, че вие знаете колко е трудно да се рестартират тези машини, щом угаснат веднъж. Ще изгубите всичко, и то за доста продължително време. Ще ви останат само дребните монети по джобовете.

— „Анархия“. Става дума за „Анархия“.

— Модифициран. Така че не бързайте да затваряте. Разбира се, първо ще искате да проверите дали не блъфирам; но по-рано днес аз направих същото нещо и в Свободната зона и ако успеете да намерите някой, който ще пожелае да разговаря с вас след онова, което направихте, той ще потвърди, че е имало внезапно и пълно изключване. Аз имам ИИ, който ми помогна да оправя кашата, но предполагам, че вашата агония ще продължи много по-дълго от нашата. Може би години. Между другото, как се справя АНС с потушаването на последните бунтове?

В стаята като че ли имаше доста хора, които тичаха и разговаряха забързано по телефоните си. Те, разбира се, се опитваха да го проследят — това упражнение беше обречено на неуспех, но той щеше да остане разочарован, ако не се бяха опитали. В някои от разговорите ставаше дума за активиране на резиденти в Метрозоната — явно нямаше гаранция, че се е отървал от всички агенти на ЦРУ.

Някои от разговорите бяха по-техничарски — как е успял да похити сателитите и как може да си ги върнат — но повечето от тях просто крещяха заповеди да се провери всеки софтуер, от който зависи нещо важно.

— Какво искате, Петрович? — изръмжа Аренд.

— Казах го на Джо, сега ще го кажа и на вас. Искам да говоря с Макензи и докато съм на линия, с останалите от Националния съвет по сигурността. Точно в този момент имате право на избор: да започнем война или да разговаряме.

Адмирал Аренд отвърна с дежурното:

— Ние не разговаряме с терористи.

— Това ли е окончателният ви отговор? Няма ли дори да предадете на Макензи какво ви казах? Да го оставите той да реши?

Телефонът заглъхна.

Петрович изчака няколко мига и позвъни отново.

Отговориха му веднага. Не беше нито младият Армстронг, нито възрастният Аренд.

— Брендън Харис.

Обаждането беше прехвърлено директно в Кризисната стая. И

тъй като Майкъл вече беше хакнал камерите, прикрепени към всички работни станции, подредени покрай стените на стаята, както и онази, която гледаше към дългата централна маса, Петрович най-после успя да види своя неприятел.

Президентът седеше в далечния край на масата; тънката му бледа кожа едва покриваше очертанията на черепа му. Той седеше облегнат на коженото си кресло и като че ли се забавляваше от напрежението, което цареше около него.

— *Добрый день*, секретар Харис. Успях ли вече да привлека вниманието ви?

На фона на глъчката прозвуча звук, който беше познат на цялото земно кълбо — дрезгаво прокашляне. Президентът Макензи се канеше да говори.

— Преминете в състояние ДЕФКОН-1.

— НОРАД току-що ни съобщиха, че са засекли множество изстрелвания на ракети от места в Русия, Китай и едновременно от Източното и Западното ни крайбрежие. — Харис притисна телефона към ухото си. — Какво си направил?

— Аз ли? Какво съм направил? Сигурно си мислите, че сте взривили само някакво си нещастно ядрено зарядче в някакъв скапан европейски град, но явно останалата част от планетата не е съгласна с вас. Няма да е зле да ме пуснете на високоговорителя.

Харис не направи това. Вместо това заглуши звука и се обърна към масата и онези, които седяха около нея.

— Господин президент, Петрович иска да говори с вас.

— И какъв е смисълът от това, господин Харис? Това момче е просто един лъжец с мръсна уста и трябваше отдавна да сме му видели сметката, вместо да разчитаме това да свърши някой друг.

— Това момче току-що е координирало мащабен удар срещу нас.

— Не той е причината. — Макензи се надигна в стола си и погледна към видеоекраните; сателитите проследяваха ракетите, които се издигаха високо в атмосферата. Следите им започнаха да се извиват към северноамериканския континент. Линиите, които се издигаха от степите, от азиатските пустини, от Тихия и Атлантическия океан, започваха да заприличват на надпис на стена. Той заговори с премерения тон на проповедник: — Нашите врагове чакат този момент от десетилетия, но ние няма да преклоним глава; нека излеят гнева, който са трупали към нас. Бог е нашата могъща крепост.

Адмирал Аренд зае мястото си край масата.

— Господин президент, „Небесен щит“ е готов.

— Тогава можете да продължавате.

Макензи наблюдаваше напрегнато как наземните станции започнаха да засичат целите си. Всяка приближаваща се ракета примигваше от червено в жълто, когато биваше засичана от орбиталното оръжие.

След това светваше в синьо.

— Сър. Това е… — Аренд плъзна своя офис стол на колелца към една от работните станции. — Това просто е невъзможно.

Макензи потупа с кокалестия си пръст по устните си. Всички ракети, които бяха достигнали до най-високата си точка, светеха в синьо, а останалите преминаваха през цветовете, докато се издигаха.

— Малкълм, явно имаме проблем.

Аренд разделяше ценното си време между получаването на информация и връщането ѝ обратно.

— Компонентите на „Небесен щит“ определят идващите птички като приятелски. — Той отново млъкна и се заслуша в шепнещия глас в ухото си. — Не можем да ги свалим.

В стаята настъпи тишина. Цялото натрупано самочувствие, свързано с наличието на мащабна космическа програма за ракетна защита, подкрепяна от наземни станции и няколко наистина огромни лазера, се изпари с почти доловим смучещ звук.

— Как е възможно това да се случи? — попита най-накрая Макензи.

Харис бавно завъртя стола си до дългата маса и погледна към изоставения телефон, който лежеше до една от конзолите.

— Петрович.

— Обяснете. — Макензи гледаше с примижали очи към дъгите на приближаващите се ракети. — Ние би трябвало да имаме най-сигурната защита от всички останали правителства. Да не би да ми казвате, че не е така? Франк?

Съветникът по националната сигурност сякаш беше временно парализиран.

— Господин О’Конъл, вашият президент иска мнението ви. Бъдете така добър да го дадете.

Кожата на О’Конъл изглеждаше толкова сива, сякаш вече беше мъртъв.

— Знаем, че ИИ е способен да се вмъква в командните и контролните структури — вече го е правил. „Небесен щит“ — всъщност всичките ни системи — може да са били компрометирани. Явно многото ни защитни протоколи не са се оказали достатъчна пречка. — Той сви безпомощно рамене и ръцете му затрепериха. — Направихме всичко, което беше по силите ни.

— Тогава ще затворим електронните ни граници. Рестартирайте „Небесен щит“.

— Всички доклади, които получавам, ми казват, че инфраструктурата до голяма степен или почти изцяло е заразена с модификация на вируса „Анархия“. Петрович казва, че ако отрежем ИИ, държавата ще фалира. И няма гаранция, че ще разполагаме с работещ компютър, който след това ще може да предава команди на „Небесен щит“. — О’Конъл говореше съвсем тихо и микрофоните едва улавяха гласа му. — Просто ей така. Всичко свърши.

Харис грабна телефона и включи отново звука.

— Ти… ти ни остави беззащитни.

— Как се чувстваш сега, копеле? Макензи не е сътворил сам оня абсурд. Не е нужно да страда сам. Пусни ме на високоговорителя.

— Ти ни убиваш. Не само Макензи, не само американския народ. Всички, навсякъде. Нали знаеш какво ще се случи сега?

— Да. Вие падате на колене и започвате да се молите на Майкъл. След всичката гадост, която го накарахте да преживее, това е най-малкото, което можете да направите.

— Президентът ще нареди да изстреляме нашите ракети.

— Бихте могли. Не мислите ли, че е малко крайно?

Харис стискаше толкова силно телефона, че заплашваше да счупи пластмасата.

— Крайно? Нападат ни.

— Дали? Наистина ли?

Харис се поколеба, след което попита:

— Петрович, заплашени ли са Съединените щати с нападение?

— Ами какво да ви кажа. От една страна, може да засичате стотици ракети и хиляди бойни глави, които са се насочили право към вас. От друга страна, може да виждате онова, което ние искаме да видите.

— И как можем да направим разликата?

— Вече знаеш отговора на този въпрос, Харис. Натисни червения бутон и се моли на бога, в който вярваш, ракетите да изчезнат. Или можеш да ми позволиш да говоря с президента.

Харис прикри с шепа слушалката.

— Господин президент, Петрович намекна, че всичко това е симулация на ИИ и никакви ракети не са били изстреляни.

Звучеше като човек, на когото са предложили отмяна на присъдата в мига, в който му слагат въжето на врата. Дори се ухили.

— Тогава какво е това? — попита Макензи с мрачно

изражение на лицето и посочи екраните пред себе си, които му показваха края на света. — Нима трябва да приемем за чиста монета думите на някакво си улично хлапе пред данните, които получаваме от нашите собствени сателити?

Усмивката на Харис се стопи. Той потърси подкрепа от О'Конъл, който щипеше носа си до побеляване.

— Възможно е… господин президент; китайците нямат причина да изстрелват ракети. Русия също. Европейският съюз — какво ще спечели от това? Не виждам смисъл. Да не ви пука, сър. Онова, което трябва да направим, е абсолютно нищо.

— Нищо? Не успяхме да унищожим изкуствения интелект. Не успяхме да неутрализираме Петрович. Не успяхме да попречим на саботирането на „Небесен щит". Провалихме се в защитата на собствената ни мрежа срещу вируси. Какво друго очаквате да не свърши правителството на Съединените американски щати?

— Той ни провокира. — Харис бутна телефона към Макензи и си изтърва нервите, разкъсван между ужаса и дълга. — Петрович си играе с нас. По дяволите, ами ако нищо от това не е истинско?

— Това ще ви струва двайсет долара, господин Харис. Ще ви ги удържа от последната ви заплата. Освобождавам ви от поста. — Макензи сплете пръсти, разкривайки червеникавокафявите петна по ръцете си, и погледна помощника си. — Моля, изведете бившия министър на отбраната от Кризисната стая.

Той гледаше невъзмутимо как Харис излиза от стаята под дулото на пистолет. Останалите присъстващи наблюдаваха случващото се с пребледнели лица.

— Очевидно е, че Петрович желае смъртта ни и ще направи или каже всичко, което може да ни накара да забавим изстрелването на ракетите, докато не се окажем в позиция да не можем да реагираме ефективно. Отказвам да се вслушвам в подобен съвет. Пътят напред е ясен: ще действаме по учебник.

Един мъж, който държеше в ръката си куфарче, пристъпи до Макензи и го положи на масата. Отвори го и подаде на своя президент един твърд пластмасов правоъгълник с големината на пощенска картичка. Макензи размърда пръстите си и счупи пластмасата по предварително отбелязаните линии. Вътре имаше продълговат лист хартия, върху който беше отпечатана дълга поредица от цифри и букви.

Той остави кодовете на масата пред себе си.

— Първото и най-важното задължение на едно правителство е да защитава целостта на нацията, на която служи. Ако ни бъде попречено да го направим, тогава последното ни действие трябва да е свързано с нанасянето на удар срещу света, който е решен да

ни унищожи още от времето на нашето създаване. Ние няма да си отидем тихо, както се надяват те, а ще се бием до смърт.

Той отново се прокашля и се приготви да чете.

35.

Адмирал Аренд гледаше към проблясващите редове, които се нижеха по екраните на стената. Първите ракети щяха да ударят базите в Аляска след по-малко от трийсет секунди.

— Свържете ме с Елмендорф — каза той на дежурния офицер.

Офицерът се върна при конзолата си и с две докосвания по сензорния екран се свърза с операторите.

— Говори СНБ. Ъъъ, лист три-пет жълт. Седем-алфа-фокстрот-ноември-найнър-папа-лима-нула.

Мъжът в синя униформа прелисти жълтия тефтер пред себе си.

— Елмендорф. Ромео-браво-шест-кило-осем-джулиет-танго-шест-хотел.

Дежурният офицер прокара пръст по втория ред кодове.

— Адмирале? Връзката с Елмендорф е потвърдена. Или поне така изглежда.

Аренд надникна през рамото на по-младия мъж.

— Здравей, синко. Искам просто да останеш на връзка колкото се може по-дълго.

— Да, сър.

Екранът потъмня и се върна на предишния прозорец. На картата Елмендорф примигна от синьо в сиво, миг по-късно последван от Айелсън.

Аренд грабна зарязаната слушалка и заговори през стиснати зъби.

— Петрович, кажи ми, че току-що не сме изгубили Единайсета авиобаза.

— Не сте изгубили Единайсета авиобаза. Няма да изгубите и Западното си крайбрежие. Страховита мисъл, нали? Усещате ли мириса на страха?

— Трябва да прекратиш това. Президентът пуска кодовете за изстрелване.

— Да, знам.

— Може ли да изстреля ракетите? — попита Аренд. — Ако това е фалшиво, значи, той не изпраща кодовете в НОРАД, нали?

— Не — отвърна Петрович. — Изпраща ги на мен.

Аренд изпусна телефона.

— Господин президент, прекратете поредицата.

Макензи извърна бавно глава към военния си съветник и го изгледа с изпепеляващ поглед.

— Малкълм, мисля, че се самозабравяш.

— Това не е НОРАД — каза адмиралът, сочейки с треперещ пръст екрана, където симпатичният офицер от военновъздушните сили очакваше последните две числа от кода за изстрелване. — Това е ИИ. Вие издавате кодовете на врага.

За пръв път спокойното лице на Макензи потрепна в тик на съмнение. Той погледна към съветниците си и техните придружители, които седяха около масата. Някои от тях бяха още деца, израснали в свят, който не познаваше друго, освен Реконструкцията. Мъжете на средна възраст бяха онези, които бяха гласували за тази институция. Дори най-възрастните мъже бяха с двайсет години по-млади от него.

Изстреляните от подводниците в Атлантическия океан ракети достигнаха Източното крайбрежие. Ню Йорк угасна. Маями. Чарлстън. Някои подминаха брега и навлязоха навътре, насочени към индустриалните градове на север. Изстреляните от сушата интерконтинентални ракети приключиха фазата си на ускорение и се носеха по ръба на Космоса. След двайсетина минути щяха да започнат да падат. Мишените им бяха всички големи населени места, както и големите военни бази. Първи щяха да паднат Хаваите. След това Диего Гарсия. Без защитата на „Небесен щит“ те оставаха абсолютно незащитени пред приближаващата буря.

О’Конъл се намръщи.

— Знам, че изглежда като НОРАД. Но не трябва да пренебрегваме способностите на онзи — или онова — пред което сме се изправили. Ако изкуственият интелект на Петрович разиграва симулирана атака, значи, контролира всичко.

— Добре, Франк, ти си моят съветник по разузнаването. Разчитах, че точно ти ще можеш да ми кажеш дали информацията, която получаваме, е надеждна.

— Имаме само два избора — дали да натиснем червения бутон, или да изчакаме и да видим дали ще умрем.

— Изборът между заличаването на икономиката ни и способността ни да отвърнем на удара не е никакъв избор. — Макензи издаде напред тънките си устни. — Очевидно съм бил посъветван неправилно.

О’Конъл се накани да възрази.

— Още откакто разбрахме за Новия джихад на машините…

Макензи вдигна ръка.

— Достатъчно. Ти също си освободен от поста.

След като за миг остана с опряно в масата чело, О’Конъл се изправи и тръгна замаян към изхода. Заместникът му облиза нервно устните си и прокара пръсти през косата си.

— Някой има ли да каже нещо градивно на този етап — рече тихо Макензи, — или да продължаваме?

— Според мен, сър — каза адмирал Аренд, — трябва да поговорите с Петрович.

— Ти би ли го направил, Малкълм?

— Да, сър.

Ракетите се приближаваха. Две, изстреляни от подводниците — едната от изток, другата от запад — се бяха съсредоточили върху Колорадо.

— И каква е целта на всичко това? Защо да губя време в разговори с автора на нашето унищожение? — Макензи махна с ръка към екраните. — Похарчихме трилиони долари и милиони човекочасове за проекта „Небесен щит“ само за да бъде неутрализиран от него и неговото изчадие. Изправени сме или пред ядрено унищожение, или пред тотално икономическо бедствие. И двете ще оставят само откъслечни останки от някога великата ни нация, а враговете ни ще бъдат непокътнати. Не мога да го позволя.

Западното крайбрежие изчезна. Източното — също. Целите във вътрешността на континента падаха една след друга, но въпреки това основната атака още не беше осъществена.

Адмиралът леко изкриви глава, докато се опитваше да събере информация от картите и да отдели фактите от измислицата.

— Проклет да съм — каза той.

— Двайсет долара, ако обичаш, Малкълм. Това не е характерно за теб; разбирам, че скоро ще се срещнем с нашия създател, затова те моля да запазиш присъствие на духа.

— Защо не се целят в окръг Колумбия? — Аренд се изправи и отиде до края на масата. Посочи с пръст картата с линиите и маркерите. — Досега би трябвало да сме ударени. С един удар се обезглавява страната.

Дежурният офицер погледна телефона на бюрото си и вдигна слушалката.

— Петрович? — изсъска той. — Защо сме още живи?

— Защото, ако ракетата ви удари и не умрете, ще знаете със сигурност, нали? Дори Макензи няма да остане убеден, че е подложен на атака. Затова решихме да проточим това колкото се може по-дълго, за да ви накараме да се поизпотите. Никак не е приятно да отнемеш способността на човек да преценява кое е истинско, нали?

— Обръщам се към теб като едно човешко същество към друго — моля те, прекрати това.

— Значи, ти си убеден, нали? Че нищо от това не се случва в действителност?

— Да, убеден съм.

— Тогава направи нещо, за да може Макензи да ми даде

пълните кодове за изстрелване. Вече имаме по-голямата част от тях; Майкъл ще открие останалото, но ще му отнеме време. Много по-лесно ще е да накараш президента си да ми предаде на тепсия контрола върху ядрените ви оръжия. И много по-иронично.

— Какво мога да направя? Аз съм само една… брънка във веригата.

— Такива бяха и Станислав Петров и Василий Аркипов, но те се оказаха правилните хора на правилното място в правилното време и спряха Третата световна война. Как ти е името, камарад?

— Джошуа Мелдън-младши, сър.

— Можеш да ме наричаш Сам, Джошуа. Харесваш ми. Сега защо не се обърнеш и да погледнеш към онова, което се случва зад гърба ти?

Аренд все още стоеше под екраните, които показваха виртуалното унищожаване на страната му, настояваше, че е прав и че казването на последните две числа от кода ще доведе до бедствие. Оредялата публика го подкрепяше: държавният секретар, началникът на Генералния щаб, заместникът на съветника по сигурността и останалите двама заместници — всички се надяваха, че президентът ще промени намеренията си.

Фактите на адмирала бяха елементарни.

— Белият дом е основна цел на всяко възможно нападение от чужда сила. Ние не сме ударени — засега — както и нито една цел в радиус от сто мили. Господин президент, атомна бомба, паднала във Вирджиния, ще разтърси прозорците на Овалния кабинет. Няма никакви признаци, потвърдени от независим източник, че сме нападнати, защото ние всъщност не сме нападнати.

Макензи погледна над главата на Аренд, търсейки яснота и увереност. Той наблюдаваше приближаващите се бързо към планината на НОРАД ракетни следи.

— Аз съм президент на Съединените американски щати и главнокомандващ на Въоръжените им сили. Причината да съм в този кабинет, след продължителна вярна служба на тази нация и хората й, е да взема решение. Докато всички останали отстъпват и се показват като недостойни за изпълняване на отговорностите, дадени им от всемогъщия Бог, аз няма да се проваля. Ще се изправя като скала пред множеството ми противници и ще остана верен до самия край.

Макензи вдигна листчето с кодовете и погледна към екрана, на който се виждаше образът на търпеливия офицер от Военновъздушните сили, който очакваше да получи останалите числа.

— Сър? — обади се Джошуа Мелдън-младши в настъпилата тишина. — Брат ми работи в Геологическия топографски институт.

— Много добре, синко, но не е сега моментът.

— Той се намира в Колорадо. Те имат сеизмографи, сър. И аз мога да потвърдя самоличността му.

Аренд даде знак на Мелдън да се обади.

— Найнър-зулу — каза Макензи.

— Кодовете за изстрелване са потвърдени — каза мъжът от НОРАД и отдаде чест. — За мен беше чест да служа под ваше командване, сър.

— Дано и останалите изпълнят дълга си усърдно като теб, синко. — Екранът потъмня и беше залят от списъка с противоударни ракети, които се активираха. Макензи скръсти ръце, сякаш през цялото време бе знаел, че този ден ще настъпи, и цял живот се беше подготвял за него. — Благодаря ви, господа. Повече няма какво да се прави, така че всички сте свободни.

Никой от мъжете не помръдна от мястото си.

Мелдън нагласи микрофона си.

— Искам да говоря с доктор Джери Мелдън. Не ме интересува, че е на съвещание; обаждам се от Белия дом и въпросът е спешен.

Докато чакаше, той отново вдигна телефона, на който чакаше Петрович.

— Далеч ще стигнеш — каза му Петрович.

— Нали не съм закъснял много?

— Изобщо. Всичките ви бази вече ми принадлежат.

— Какво ще правиш с тях? С кодовете, имам предвид.

— Ще им се радвам, докато ги имам. В полунощ изтичат, така че имат доста кратък живот. Мислех си да ги публикувам в някои големи обществени форуми, да видя дали някой ще им се върже.

— Здрасти, Джош. К'во става?

Мелдън остави телефона до работната си станция. Гласът на брат му не беше на човек, който наблюдава приближаването на края на всичко.

— Джери, слушай ме много внимателно. Регистрирал ли си някакви ядрени експлозии в континенталните Съединени щати?

— Какво става, Джош? Да не си загазил нещо?

— Просто отговори на въпроса ми: да или не?

— Не! Твърдо не.

— А някъде другаде?

— Не гледаш ли новините? Разбира се, че ги гледаш. Защо ме питаш такива неща?

Мелдън стисна здраво очи.

— Джери, как се казва първото момиче, което целуна?

— Аз… не разбирам.

Мелдън преглътна с усилие и опита отново.

— Трети клас. Кого целуна в трети клас?

— Каза, че никога няма…

— Нямаш представа колко е важно, Джери. Искам да съм сигурен, че разговарям точно с теб. В момента ме зяпат остатъците от Съвета за национална безопасност, включително президентът. Кое момиче целуна в трети клас? Аз те хванах и ти ме накара да се закълна в живота на майка ни, че никога няма да те издам.

Ракетите бяха стигнали съвсем близко до Колорадо. Според правилата на играта, ако нанесяха удар, връзката щеше да прекъсне.

— Джери. Кое момиче?

— Знаеш много добре, че не беше мо…

Мелдън прекъсна връзката.

— Господин президент, Геологическият топографски институт не е засякъл нито една детонация никъде по света, с изключение на онази, предизвикана от нас.

Двата маркера се срещнаха при НОРАД. Той примигна и изчезна.

— Изстреляхме ли? — Аренд отиде бавно до бюрото, върху което се намираше работната станция на Мелдън, и вдигна слушалката. — Петрович, изстреляхме ли ракетите?

— Защо не ме пуснете по високоговорителя, адмирале?

— Не се нуждаете от мен, за да говорите по високоговорителя, нали? Никога не сте имали нужда. Все едно се намирате в тази стая заедно с нас.

Екраните примигнаха. Появи се изображение от вътрешността на ръждясал контейнер. Оттам ги гледаха няколко лица. Една тийнейджърка; две млади жени, едната много висока, с превръзка на отчасти обръснатата ѝ глава, другата червенокоса, с бледа кожа и дръпнати сини очи, която гледаше войнствено и показа среден пръст на камерата; показа се друга жена с високи скули и надменно изражение на лицето, след което всички те излязоха навън. Виждаха се още контейнери, разпръснати безразборно, и докато камерата се клатеше и подскачаше в крачка с приносителя ѝ, единственото, което американците виждаха, бяха твърда кафява кал и оловносиво облачно небе.

— Този град беше мой дом през последните няколко години. Лондонската Метрозона ме прие и ме подслони, след като избягах от всички лоши неща, които бях извършил. Тук станах никой — лесно за постигане. Но нещата малко се объркаха.

Първо, Новият джихад на машините — подсъзнателните мечти на един изкуствен интелект, пренесени в реалността. Това и екипите на вашето ЦРУ направиха дупка в стената. През нея нахлуха Външните. Първоначално като струйка, след това като наводнение. Накрая се озовахме във война, която съвсем наскоро спечелихме. Сега сме изправени пред това: лъжи и увъртания, още смърт и унищожение, а накрая вие успяхте да направите онова, което армагедонистите не успяха — да взривите ядрена бомба в сърцето на Лондон.

Той се намираше пред портала на Риджънтс Парк, заел удобна позиция, от която им показваше разрушенията.

— Странно, но всеки път изваждах голям късмет. Успявах да се намеся така, че да променя нещата. Но този път няма да го направя — вече приключих тук. Изморих се. Сега ще изчезна от радарите ви — надявам се завинаги — и този път ще оставя вие да разчиствате кашата. Защото, честно казано, тя си е ваша.

Петрович не спираше да върви. Наоколо не се виждаха много хора — повечето се бяха преместили на север, по-далеч от кота нула. Улицата беше покрита с червени знамена, които му напомниха за онези кратки мигове на еуфория, в които промяната им изглеждаше не само възможна, но и неизбежна.

— Залових още един от агентите на ЦРУ — не говоря за Маса, тя вече е една от нас — и искам да ви го върна. Дори да не получа нищо в замяна, той ми носи повече проблеми, отколкото ползи. Но можете да направите един жест на добра воля, като качите Епифани Еканоби и Пол Долтън на самолета за Европа. Означава също, че ще трябва да приложите доста по-сериозно собствените си закони в Калифорния. Като стана дума, можете да метнете в самолета и хлапето Анархия. Като прибавим към това и спирането на опитите да убиете мен и приятелите ми, и може да се каже, че сме квит.

Макензи се прокашля.

— Кодовете са у вас?

— Да. И не може да се каже, че не те предупредих. Няколко пъти. Всички в стаята го разбраха. Само ти не.

— И какво смятате да направите сега?

— Дадох ви три възможности: убийството на милиони, загубата на банковите ви авоари или запазвате спокойствие и не правите абсолютно нищо. Два от отговорите бяха правилни, но не, вие тръгнахте с рогата напред и избрахте третия. Щеше да унищожиш целия свят, откачен шибаняко. — Петрович изсумтя. — Не, не можахте да изстреляте ракетите, това не е нещо, което бих допуснал. Така че няма нанесени реални щети. Никой не е умрял в глобалния ядрен холокост. Всички отново

можем да дишаме свободно и да си обещаем следващия път да се справим по-добре. С изключение на теб. Нещо ми подсказва, че макар да промениха конституцията така, че да ти позволят да изкараш повече от два мандата, и макар всеки път на избори подкрепата за теб да се увеличава и рейтингът ти да расте — няма да успееш да излезеш от Кризисната стая като действащ президент.

Петрович продължи да върви и погледна със здравото си око към хоризонта, който се криеше зад ниска завеса от пушек и прах. Трябваше да заобикалят срутени сгради и пукнатини в пътя. Локви и купчини стъкло.

— Днес ти показа на всички какво представляваш в действителност, Макензи. Не великият президент, архитектът на Реконструкцията и защитник на американския народ. Оказа се, че си всъщност един побъркан старец с фетиш към Армагедон, който по-скоро би взривил планетата, отколкото да признае, че греши — и всичко това го имам на запис. Ако си мислиш, че тези улици, този град изглеждат зле — те може да се построят отново, което не може да се каже за твоята репутация. Преди няколко дни имах един много просветителски разговор с Пол Долтън, който ми разкри черното сърце на Реконструкцията; ако се каниш да излезеш с проект, който по някакъв начин е различен, може би дори слаб, тя ще се обърне срещу теб и ще те разкъса на парчета без колебание или милост. Точно това ще се случи с теб и аз с наслада ще го наблюдавам. Огледай лицата около теб. Взри се в тях. Те са твоите екзекутори, не аз. Сбогом, Макензи.

36.

Имаше още много за правене, но Петрович беше твърдо решен да остави другите да го вършат. Щом намереше подходящия човек за дадена работа, той не откриваше причина да се притеснява за компетентността му. Беше свършил достатъчно за един ден — дори имаше чувството, че е достатъчно за цял живот — и бе казал истината на Макензи; той беше уморен.

Беше разговарял с президенти и премиери, беше разговарял с посланици и представители. Беше провел много затрогващ разговор с генералния секретар на ООН, която необяснимо защо му напомняше за майка му, и окончателно се беше задръстил.

Майка му — това вече беше нещо, с което в един момент щеше да се наложи да се оправи. Но все още не.

Един най-обикновен кардинал от Римокатолическата църква изобщо не можеше да се сравнява с великите и могъщите. Но ето че той седеше там, на стъпалата на странната сграда в италиански стил, която някак си се беше сместила между една градска къща и една пицария, за нещастие, затворена.

Карило беше намерил една здрава бутилка бърбън сред руините на църквата на Маунт Стрийт и я беше донесъл, за да си я поделят. Той седна на студения мрамор и остави две чаши до себе си, на стъпалото.

Петрович вдигна бутилката за гърлото и прочете етикета.

— Доказателство, че има поне едно американско нещо, което да цениш — каза кардиналът.

— Е, не стигам чак дотам, че да отхвърлям всичко автоматично. — Петрович му подаде бутилката и кардиналът счупи печата й. — Нали?

— Според мен разговорът пое в съвсем различна посока от тази, която планирах. — Карило се наведе над чашите и ги напълни, като внимаваше да не разлее нито капка. — Ако това беше малко по-силно, нямаше да мога да го прекарам с търговски полет. А така, ако го приемаш в умерени количества, няма да разяде червата ти.

— И всичко това на празен стомах. Човек би предположил, че като съм мултимилионер и лидер на остатъците на един от най-великите градове в света, понякога сядам да похапна.

Карило подаде чашата на Петрович и надникна изпод покрива на верандата към тъмнеещото небе.

— Тук вече не мога да ти помогна. Аз донесох пиячката.

— Поне ти излязох евтино.

Царевичното уиски не му беше от любимите, но този път

щеше да направи изключение. Само този път. С бързо движение на китката той изпразни съдържанието на чашата в устата си. Задържа течността там за миг, след което я преглътна.

Издиша рязко и замъгли единственото му останало око.

— „Стаг“ е прилично уиски. Може да задържиш бутилката като един вид извинение. — Карило изпи бърбъна си и подви краката си заради студа. — По някое време ще получиш и писмо от папата.

— Ами какво да ти кажа. Ти не знаеше. Нали само вашият Бог би трябвало да е всезнаещ, не и последователите му. — Петрович отново взе бутилката и разви капачката ѝ. Сипа си още два пръста и погледна към светлината през уискито с цвят на стар дъб. — Това е същинско лекарство. Скоро ме чака операция.

— Окото?

Петрович докосна пиратската си превръзка — идеята беше на Люси.

— За това не ми трябва местен лекар, само го включвам и тръгва. Заради ръката е. Има вътрешни кръвоизливи и е… по-лесно е да се ампутира.

— Съжалявам да го чуя. Органична ли ще избереш?

— Сигурно не. Битката ми с тази торба месо продължава в стил Тецуо[11].

— Какво мисли Маделин за това?

— Беше нещо от рода „поне следващия път, когато някой се опита да ти счупи ръката, можеш веднага да счупиш неговата“. — Петрович изпи половината бърбън в чашата. — Тя ме разбира. Не знам дали това е добре, или трябва да се страхувам.

— Тя ти е съпруга.

— Да. Но въпреки това ние все още сме две хлапета. Нямаме си модели за подражание — бащите и на двама ни са мъртви, майка ѝ е била алкохоличка и когато отказа пиенето, стана Външна и се опита да убие Мади. Аз изоставих семейството си в Санкт Петербург. Дори не знам как би трябвало да изглежда този брак, камо ли да си мисля за останалото.

Карило си сипа и се замисли.

— Защо тогава се ожени?

— Очевидно това е било единственият начин да се скъсаме от чукане, без да си навлечем на главите божия гняв.

След като смехът им заглъхна, Петрович почувства, че трябва да обясни.

— Цялата история за живота заедно, за това, да си всичко за другия. На мен не ми е нужно някакво си листче хартия за това. Но тя го искаше — незнайно защо вярва, че означава нещо повече. Затова се съгласих. — Той отпи отново, наля си още. —

Не искам да съм с никоя друга. Тя е…

— Какво? — попита Карило, след като изчака прилично време.

— Казвал ли съм ти някога какви фантастични гърди има? Просто ти спират дъха, невероятни са, произведение на изкуството от някой ренесансов маестро. Те са от типа гърди, които Леонардо би нарисувал. — Петрович погледна странично към кардинала. — Има смисъл в това.

— Чудил съм се.

— Когато си съблече блузата, съм като хлапе в магазин за сладкиши. Знам, че причина за това е някаква функция на биохимията, възрастта ми и абсолютната ми липса на опит в тези неща, а най-вече просто съм й благодарен, че иска да е с мен. Но не гърдите й ми липсват, когато не сме заедно. А самата тя.

— Искаш да кажеш, че я обичаш. — Карило се подсмихна. — Което си е абсолютно в реда на нещата. Знам, че много от колегите ми не одобряват, но не и аз.

— Разговаряли сте за мен и Мади?

— На изненадващо високо равнище. Тя е — и аз съм сигурен, че ти осъзнаваш това — една изключителна млада жена. Огромна загуба за Ордена и някои настояваха тази година от брака ви да бъде анулирана.

Пръстите на Петрович се сгърчиха около чашата.

— Значи, отец Джон не е действал по собствена инициатива.

— Така изглежда. Днес ти вече вдигна две революции, защо да няма и трета? — Карило се прегърби още повече. — Може би ще пийна още малко от най-доброто уиски на Кентъки.

Петрович плъзна бутилката към него.

— Значи, и двамата преживяваме странни дни. Предполагам, че няма да споменаваш имена.

— Като знам какво се случва с хората, които ти се изпречват на пътя, не. Ще има разследване, проведено *in curia*[12], и резултатите няма да бъдат оповестявани. Сигурен съм, че можеш да създадеш някакъв софтуер, който да проследи срещите и оставките, но те съветвам да не го правиш. — Карило повдигна бутилката и се намръщи, когато видя какво количество е останало. След това сви рамене и си наля отново. — Може и да действаме бавно, но за сметка на това щателно.

— Като американците.

— Непрекъснато забравяш, че и аз съм един от тях.

— Самият ти непрекъснато забравяш, че си от тях. Но не бих нарекъл онова, което се случва там, революция. В ядрото й все още е Реконструкцията.

— Макензи беше свален за един час и ти получи всичко,

което искаше. Това определено може да се нарече един вид победа.

— Но на каква цена. *Чёрт*, ние загубихме толкова много, за да получим толкова…

— Малко? Мога да направя списък на постиженията ти, но това няма да те накара да се почувстваш по-добре.

— Не мога да се престоря, че не съм го видял; при моите настройки мога да изгледам всичко отново с висока резолюция винаги когато пожелая. Не мога и да променя нещата — днес убих много хора и те няма да се върнат.

— Рядко го правят — промърмори Карило. — В такъв случай да приключваме тук. Ако все още искаш да го направиш, разбира се.

— Да. Размишлявах дълго и след като съм такъв *ёбаный* гений, трябва поне понякога да съм прав.

Петрович пресуши чашата си и вдигна ръка, готов за хвърляне.

Кардиналът го улови за китката и взе чашата.

— Достатъчно неща счупи за един ден.

Той я остави до своята и се надигна вдървено. Студът се беше просмукал в костите му, а кардиналът не беше изпил толкова много уиски, колкото Петрович.

Поведе го нагоре по стъпалата към високата дървена врата. Почука няколко пъти с кокалчетата на пръстите си; вратата се отвори съвсем мъничко, след това зейна широко. Сестра Мари, облечена както обикновено, стоеше отстрани. Когато се озоваха между външната и вътрешната врата, тя застана до Петрович и го огледа от главата до петите.

— Оръжията, моля — каза монахинята.

— Защо си мислиш, че нося?

— Ако не носиш, ще си помисля, че си откачил.

— Това е Свободната зона, а не Дивият запад. — Все пак Петрович вдигна ръка над главата си. — Можеш да ме претърсиш, сестро. Няма да намериш… хуй, знаеш ли какво? Ще сложа край на евтините преструвки и ще те оставя да си свършиш работата.

— Благодаря.

Ако смяташе, че просто ще махне с ръка и ще го пусне, той много бъркаше. Тя го претърси методично по своя си начин, също като мъжете, които охраняваше. Когато приключи, го погледна и примигна.

— Можеш да вземеш моя пистолет, когато излизаш — предложи му тя.

— Много мило от твоя страна. Но ще дойдат да ме вземат, а те разполагат с всички необходими оръжия.

Петрович свали ръката си и тръгна напред, но сестра Мери протегна ръка и го спря.

— Има няколко основни правила, *mon ami*[13]. Не го докосвай въобще, никога. Дори ако реша, че се каниш да се ръкуваш с него, ще се намеся. Второ: ти си тук въпреки моето мнение и аз все още не съм убедена, че това е добра идея. Ако нещата не тръгнат в добра посока или дори не поемат наникъде, ще поискам прекратяване. *Oui?*[14]

Петрович кимна.

— В мен няма капчица гняв, сестро.

— Не ти вярвам. Ти можеш да произведеш гняв по същия начин, както произвеждаш електричество — от нищо.

Но тя бутна втората двукрила врата и я задържа, за да ги пропусне.

Вътре беше толкова светло — толкова много лампи, толкова много бяло и златно. Колони от мрамор и слонова кост поддържаха болезнено високия таван, а нефът беше направен така, че неустоимо да привлича погледа към бароковия покрит олтар.

— *Ёбаный стос.* — Петрович се огледа и зърна извивката на органовите тръби и галерията на хора. — Вие сте толкова изпълнени с противоречия, че е същинско чудо как не се взривявате всяка сутрин. Как може някой да оправдае наличието на такъв лукс, когато…

— Била е построена през епоха, когато подобни неща са били създавани, за да възвеличаят Бог. — Карило стоеше до него и разглеждаше статуите в нишите и великолепните картини. — Аз съм най-обикновен йезуитски свещеник. Нито търся, нито избягвам такива места — те са такива, каквито са, и в края на краищата са просто сграда.

Петрович забеляза една самотна запалена свещ, поставена в наклонен метален свещник, затрупан от вековен восък. Коленичил пред свещта, приближил лицето си толкова близо до пламъка, че дъхът му го караше да потрепва, стоеше отец Джон Слейтър.

Зад него се намираше друга монахиня, а трета чакаше в сенките. Може би наистина смятаха, че Петрович ще се опита да го убие. Може пък и да бяха прави.

Сестра Мари го следваше по петите до самата пътека, след което застана с гръб към една от колоните, отпуснала ръка върху кобура си.

Пред свещника имаше ниска пейка, върху която се коленичеше. Отец Джон беше заел по-голямата част от нея и като че ли възнамеряваше да продължи да гледа немигащо в жълтия

пламък, без да обръща внимание на раздвижването зад гърба му.

Петрович се свлече на предната пейка и се излегна настрани така, че да се озове в периферното зрение на свещеника.

— Както разбирам, има нещо, което искате да ми кажете.

Явно беше останал невредим след случилото се през последните два дни. Дори изглеждаше добре нахранен.

— Да — отвърна отец Джон, без да се обръща. — Такова беше посланието.

— Внезапно установих, че съм ужасно зает. Защо просто не приключваме по-бързо, за да мога да отида, знам ли, да ми отрежат ръката.

— Щом желаете. — Свещеникът най-после помръдна главата и погледна към Петрович с очите си със зеници като точици. — Утре пак ще го направя, ако сметна, че този път ще се получи.

Трите монахини извадиха пистолетите си и ги насочиха към Петрович по-бързо, отколкото той би успял да произнесе „Света Дево“. Единствената му реакция беше изсумтяване.

— Да. Казват, че повторението е добро за душата. Или поне си мисля, че така са казали — обикновено не обръщам особено внимание на подобни неща. Победата, това вече е наистина добро за душата. Загубата, и то лошата загуба? Не чак толкова добро. А по всичко личи, че вие сте най-големият губещ. Освен ако не решите да се самоубиете, както направи Соня, ще се наложи да живеете с мисълта, че сте се прецакали напълно. Не постигнахте нито едно от нещата, към които се стремяхте.

— Накарах ви да страдате. Не толкова силно, колкото ми се искаше, но въпреки това страдахте.

— Онова, което не те убива, те прави по-силен. Не съм си и представял, че ще цитирам Ницше в църква, но ето че стана. Като се има предвид всичко, което преживях, в момента това ме прави до голяма степен неуязвим. Какво ще кажете за себе си, свещенико? Няма да се чувствате така дълго време. Чух, че светата Инквизиция иска да поговори с вас.

— Каквото и да сторят с мен, заслужаваше си.

Петрович сви устни.

— Да. Между другото, благодаря.

— За какво?

— Ами за следното — каза Петрович, навеждайки се напред. — Нямаше да имам и половината от това, което имам сега, ако не беше несръчната ви намеса. Честно казано, вие сте пионка също като мен в замисъла на Соня, което означава, че сте се понижили от престъпен организатор до неволен съучастник, но такива неща се случват. — Вирвайки кутрето си, той продължи: — Върнах си Пиф. Иначе нямаше да се случи. На

всичкото отгоре получавам бонус Долтън — той губи жената и децата си, и всичко, което познава, но си спасява живота от побеснялата тълпа. — Петрович вдигна още един пръст. — Анархия. Хлапето, което написа вируса? Аз му пуснах мухата. Сега той е в същия самолет с останалите. Три: Майкъл. Така или иначе, щях да го измъкна. Но сега той е навън и е свободен. Това е същинският ви подарък. Той има да ми разказва толкова много неща; усещам го в главата ми, чака подходящия момент да ми покаже чудесата на Вселената, стига да мога да ги разбера.

— В което се съмнявам — каза отец Джон.

— Не съм ви позволил да говорите — каза тихо Петрович под акомпанимента на звука от изваждане на пистолети от кобурите им. Той вдигна глава и видя, че отново е станал мишена на трите пистолета. — Четири: очаква ме бъдеще, за което можех само да мечтая. Внезапно всичко е много по-ясно, по-разбираемо. Вече знам какво трябва да направя и отчасти това стана благодарение на вас. И пето: получих момичето. Получих Мади и всичко, което върви с нея. Вие я накарахте да избира между вашия свят и мен. Тя избра мен. Не спира да избира мен. Когато бяхме под земята само двамата, в мрака и влагата, с една ядрена бомба, която беше на път да избухне в съседната стая, тя също ме накара да направя своя избор. Аз избрах нея. И ще продължа да я избирам до края на времето. — Той се изправи бавно, сякаш за да не стресне монахините. — Вие и вашият кабал сте история. Надявам се Карило да се погрижи за това. А следващия път — ако изобщо има следващ път, в което силно се съмнявам — гледайте да не се хванете с някой, който е толкова параноичен, че дори не разкрива плана си пред своите господари от ЦРУ. Наистина няма да се получи.

Петрович се плъзна назад и се облегна на пейката край пътечката.

— Това ли беше? — попита отец Джон, докато се изправяше. — Това ли беше всичко?

— Да — отвърна Петрович. — Приключих. Какво си мислехте, че ще направя? Да се хвърля към гърлото ви, принуждавайки сестра Мари да ме убие? Вие сте толкова *ёбаное* прозрачен. И докато се отдалечавам от вас, вие ще се опитате да изтръгнете оръжието на някоя монахиня. Желая ви успех. Ще ви е необходим.

Той обърна гръб на звука от кратка, но напрегната борба и отиде при Карило в задната част на църквата.

Кардиналът го погледна мрачно.

— Прав беше. Нищо не знам.

— Пфу — рече Петрович. — Колата ми е отвън. По-добре да

тръгвам.

— Знаеш къде да ме намериш, ако имаш нужда от някакъв съвет относно връзките.

— От обрекъл се на безбрачие свещеник? Не мисля, макар да разбираш от алкохол.

— Както вече казах, изпадал съм няколко пъти в подобна ситуация и ми се иска да се справиш добре. — Карило протегна ръката си. — Грижи се за себе си.

Петрович нямаше нищо против да я разтърси.

— Бъдещето настъпва.

— Всички ние навлизаме в него, секунда след секунда.

Петрович бутна крилата на вратата с гърба си и започна да набира номера на своите баварски куполостроители.

— Според мен скоро ще разбереш — каза той, — че някои от нас се придвижват много по-бързо.

Благодарности

Продължителният успех във всяка една артистична кариера — рисуване, писане, композиране, какво и да е там — като че ли се основава на талант, късмет и упоритост; изберете които две ви харесват. Аз определено съм упорит, но освен това съм и голям късметлия. (Фолк групата Show of Hands налагат схващането, че колкото повече репетирате, толкова по-голям късметлия ставате, като добавят, че помага и ако можете да свирите на някой инструмент. И са много прави.)

Но помага и да имате агент, затова писателите все по-често се оплакват, че е по-трудно да си намерят агент, отколкото да сключат договор с издателска къща. Аз срещнах моя в резултат на едно невероятно стечение на обстоятелствата, което се създаде просто защото достатъчно дълго се задържах наоколо.

Бих могъл да напиша тук всякакви неща, но ще спестя и на двама ни изчервяването, като просто кажа: посвещавам тази книга на Ант.

notes

1

Guten tag, Herren (нем.) — Добър ден, господа. — Б.пр.

2

Nein (нем.) — не. — Б.пр.

3

Was? (нем.) — Какво? — Б.пр.

4

habeas corpus (лат.) — „да разполагаш с тялото си“. Нареждане затворник да бъде изправен пред съда, за да се установи дали е бил правилно задържан. — Б.пр.

5

Цитат от „Озимандий“ на Пърси Шели, превод Илия Люцканов. — Б.пр.

6

Цитат от Библията, Евангелие от Матей, 6:19. — Б.пр.

7

Цитат от „Една одисея в Космоса през 2001 година“ на Артър Кларк и от едноименния филм. — Б.пр.

8

Le Freezone, c’est moi. (Фр.) — Свободната зона — това съм аз. Перифраза на думите на Луи XIV, Краля Слънце: „Франция — това съм аз“. — Б.пр.

9

Тийшах (ирл.) — министър-председател на Ирландия. — Б.пр.

10

Национален символ на Франция, алегория на свободата. Изобразена на известната картина на Дьолакроа „Свободата води народа“. — Б.пр.

11

Тецуо — герой от японския филм „Тецуо — железният човек“. — Б.пр.

in curia (лат.) — в съда. — Б.пр.

mon ami (фр.) — приятелю мой. — Б.пр.

14

Oui? (Фр.) — Да? — Б.пр.